

"La gran qüestió en-
ca pendent, és si els dife-
rents grups, que no varen
trobar reasumides les se-
ves postures, han acceptat
el Concili resultant i no el
desitjat i imaginat."

O. González de
Cardedal

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VII N.º 324

Setmana del 8 al 14 de desembre del 1985

50 Ptes.

Festa de la Puríssima

El Dr.
Camprodon
parla dels vint
anys de la
clausura del
Concili

GIRONA. — El bisbe de Girona, doctor Jaume Camprodon analitza en el seu habitual escrit al Full Parroquial el que cal extreure del XX aniversari de la clausura del Concili Vaticà II.

Hi ha esdeveniments del passat, i el Concili n'és un, que han estat pensats per a projectar-nos vers un futur millor. Per això cal retornar-hi periòdicament.

La intenció del Sant Pare en convocar el Sínode episcopal que avui acaba, fou reprendre la dinàmica renovadora de l'Església des de l'experiència de vint anys.

Joan XXIII que el va intuir i el va convocar, deixant parlar l'Esperit més que els programes pre-establerts. S'ha dit que havia estat com el pilot d'un avió quan li fa emprendre el vol.

Calia veure un cel obert i tenir coratge.

Pau VI que va continuar-lo, el va cloure i n'anà aplicant la doctrina durant tretze anys. Talment el pilot que a l'hora de l'ateratge ha de prendre les naturals precaucions.

Avui, festa de la Puríssima, és bo recordar també, que en el final de la tercera sessió del Concili —21 de novembre del 1964— en promulgar el Decret sobre l'Església, Pau VI va proclamar solemnement "Maria Mare de l'Església".

Que Ella ens doni el coratge i la saviesa per continuar el camí de renovació que l'Esperit inspira a l'Església.

Aquest diumenge es clou el Sínode dels bisbes

Aquest diumenge, dia 8, festa de la Immaculada Concepció, es clou a Roma el Sínode extraordinari dels bisbes.

En la fotografia el papa Joan Pau II, junt amb el bisbe Jan Schotte i el cardenal Godfried Danneels, ambdós de Bèlgica, presideix la pregària abans de començar una de les sessions sinodals.

Després de les primeres informacions —prou sensacionalistes per part d'alguns corresponents— restaran les decisions que la magna assemblea, amb l'ajut de l'Esperit de Déu, aprovarà. Tant de bo que —com es diu en l'editorial del nostre setmanari d'aquest número— "es multipliquessin les conferències, les catequesis, les sessions d'estudi sobre els documents del Sínode". Per part de CATALUNYA CRISTIANA es procurarà difondre els esmentats documents i altres comentaris autoritzats.

Sumari

Tortosa: 51 matrimonis
en l'inici del curs dels
Equips de Nostra
Senyora.

9

Barcelona: l'Associació
d'Espiritualitat Verge de
la Pau, un oasi de fe
en el desert ciutadà.

13

La religiositat de la
Catalunya medieval.

24

La "Catedral del Vallès",
una imatge típica de
Castellar.

CENTRALS

Afinant

La mestressa de l'Advent

Que la festivitat de la Immaculada caigui, aquest any, en el segon diumenge d'Advent és una coincidència feliç. Maria és el model perfecte de qualsevol preparació per a totes les vingudes —els advents— del Senyor.

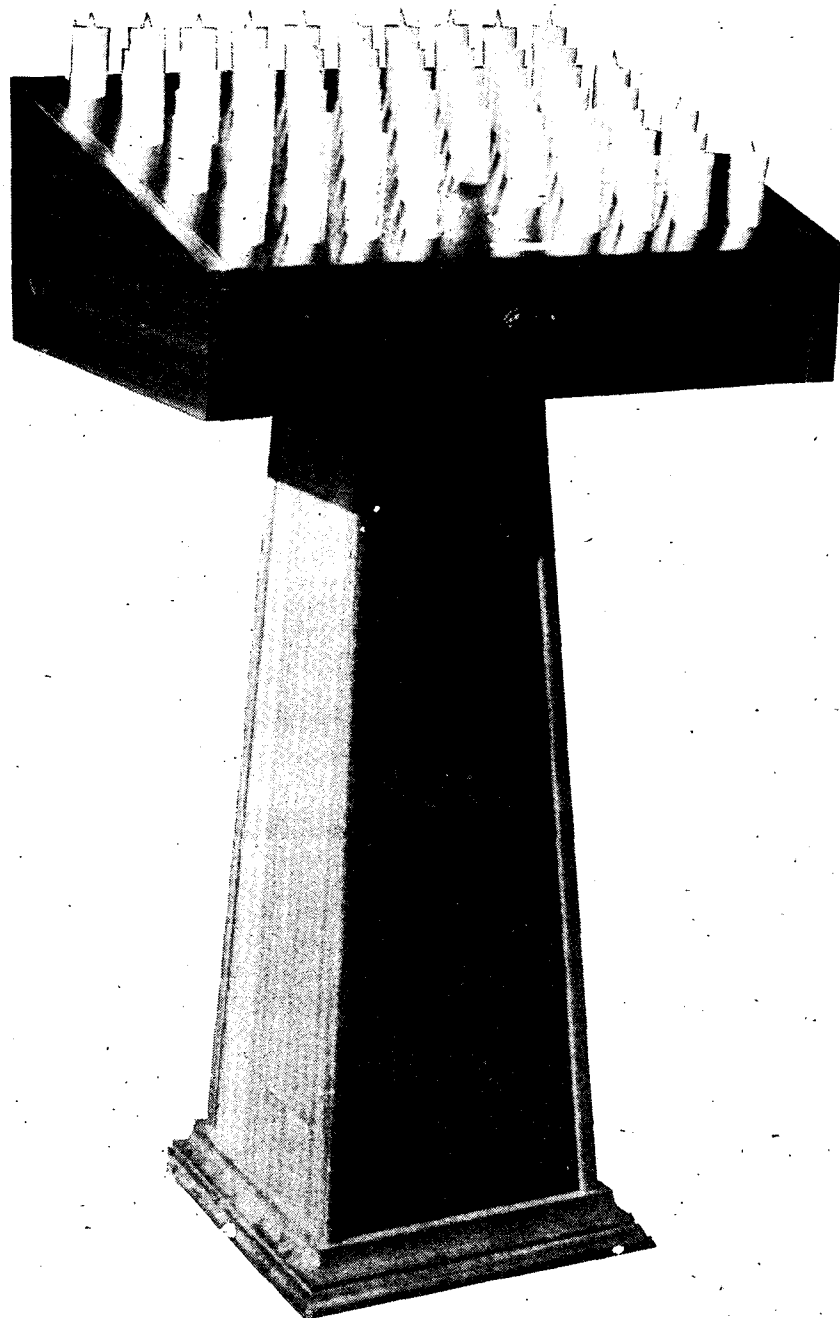
Com a filla d'Israel, ella clou l'espera secular del poble profètic. Mare virginal del Fill de Déu, en el silenci de Natzaret, trescant per la muntanya de Judea —amb l'esclat de lloança del Magníficat a Ein Kerem—, en la fretura de les hores prèvies de Betlehem, ella viu, celebra i funda —amb el contrapunt del fidel Josep— el primer Advent de la "plenitud dels temps". Observant i escoltant els fets i les paraules de Je-

sús, ella esdevé el model perenne per a tot deïxeble que es proposi seguir el Mestre pel camí reial de les benaurances. Dempeus davant el Fill de l'Home, al peu de la Creu, i aclofada sota el foc de l'Esperit, al bell mig del col·legi dels apòstols, Ella mostra a tota l'Església dels temps a venir l'actitud bàsica de l'home davant el misteri. Si Crist és l'únic Pedagóg que pot ensenyar Déu a l'home, Ella és la deixeble única de l'únic capteniment humà que fa possible que la "bona voluntat de Déu" esdevingui un adveniment.

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

A BARCELONA, EN LA BASÍLICA DEL
SAGRAT COR DE JESÚS (TIBIDABO), HEM
INSTAL·LAT EL NOSTRE

CIRIAL ELECTRÒNIC

ELIMINA LA BRUTÍCIA I LA CONTAMINACIÓ

La nostra millor garantia són els més de 1.500 Cirials electrònics instal·lats a tota Espanya.

Entre d'altres indrets: Basílica Ntra. Sra. del Pilar, Saragossa; Catedrals de Lleó, Lugo, València, Ciudad Real, Terol, Almeria, Càceres, Osca, Castelló de la Plana i Jaen.

JOSE ANTONIO QUILES

Apartat, 71 - Telèfon 47 00 86
MONOVAR (Alacant)

Representant per a Catalunya: Ernest Rossa Cabrera
Carrer Hedilla, 39-45. Esc. F 1.º-1.ª - Tel. 427 73 45.

Editorial

Què en farem del Sínode?

Aquest diumenge, festa de la Immaculada, es clou solemnement a Roma el Sínode extraordinari amb el qual Joan Pau II ha volgut commemorar, reviu i revisar l'aplicació del Concili Vaticà II que culminà la seva tasca, ara fa vint anys, en un dia tan solemne com avui.

Ni quan escrivim aquestes ratlles, ni quan les llegireu vosaltres, no coneixem encara les conclusions finals d'aquesta important assemblea eclesial. Ens hem de limitar, doncs, a exhortar-nos a ser fidels lectors dels textos autèntics i a ser encara més fidels **practicants** de les orientacions que els pares sinodals ens donaran a fi que la doctrina d'aquell gran Concili dels nostres temps, repensada autoritzadament després dels vint densos anys transcorreguts, doni també avui els fruits de fidelitat evangèlica, de santedat cristiana i d'il·luminació del nostre món que n'esperava el bon Papa Joan en convocar-lo.

Ja s'ha parlat molt, i no sempre bé, d'aquest Sínode i encara se'n parlarà més. Però ja no és tan segur que un cop apagats els focus de l'actualitat mundana i extingit el soroll dels teletips sensacionalistes, en el "silenci fecund" de les **Esglésies** es difongui fidelment el pensament i la doctrina que els pares sinodals han elaborat en un clima de llibertat, certament, però sobretot en un clima de responsabilitat eclesial, de fraternitat col·legial i de pregària obedient a l'Esperit del Senyor. Com ja ha assenyalat amb agudesia el teòleg espanyol González de Cardedal, caldria que no succeís amb el Sínode allò que ja va passar amb el Concili, i que quedés finalment pendent "la gran qüestió", és a dir, "si els diferents grups, que no varen trobar reasumides llurs postures amb tota l'exactitud que desitjaven, han acceptat veritablement el Concili resultant o si s'han quedat amb el desitjat o imaginat", la qual cosa els ha conduït a "viure en un enyorament, una bel·ligerància o una dissidència que acaben concretant-se en un refús real."

Creiem que no és pas ser alarmistes advertir que amb el Sínode d'enguany pot passar allò mateix que s'esdevingué amb el Concili i que ens trobem, d'aquí a poc temps, amb un Sínode "resultant", però dormint en l'oblit d'uns documents no transmesos, no explicats i, per tant, pràcticament no rebut per uns i, de fet, refusat per altres, i amb l'altre Sínode "imaginari", pretext i excusa per a tota mena de tancaments enyoradissos dels uns, o d'aventures dissolvents dels altres.

E'l remei el coneixem prou bé. Sols cal que l'apliquem fermament donant proves d'haver après la lliçó de l'experiència. Nosaltres, com a setmanari, ens proposem difondre els textos Sinodals i els comentaris autoritzats. Però no n'hi ha prou. Cal que es multipliquin les conferències, les catequesis, les sessions d'estudi sobre els documents del Sínode —i seria la bona ocasió per fer ara allò que no es va fer amb els textos conciliaris— i això a tots els nivells del cos eclesial. Ja en reparlarem d'aquí a uns quants mesos.

"Jo crec en una nova resurrecció de l'Església"

A 83 anys, dom Pietro Pavan no pensava pas arribar a cardenal.

L'any 1946 va ser cridat a Roma per monsenyor Montini, el futur Pau VI, per a la "reconstrucció moral" del laicat, i dos anys després fou nomenat professor de la Universitat del Laterà, que esdevé un centre molt intens de reflexió sobre les ensenyances socials de l'Església.

Conseller de Joan XXIII, inspira les grans encíclics del seu pontificat: la **Mater et Magistra** (1961) i **Pacem in terris** (1963).

—Joan Pau II ha relançat l'interès per la doctrina social de l'Església, especialment a l'Amèrica llatina. ¿Per què la seva insistència en el tema?

—A l'Amèrica llatina, més que en altres llocs, l'abisme és enorme entre la minoria ben proveïda i la multitud desamparada. Aleshores es produeix la gran temptació de recórrer a forces estranyes a l'Evangeli. A la base, es pot constatar: les injustícies s'ha estès i ampliat sobre aquest continent on tots hi professen la religió catòlica. D'ací ve la idea simplista que la transformació necessària no pot provenir de l'Església. En aquest context ha aparegut la teologia de l'alliberament. Aquesta presenta tota una gamma de corrents, des dels més "ortodoxos" fins als que exalten la lluita de classes. La Santa Seu ha volgut prevenir les ambigüitats d'una lluita contra l'explotació solament amb fins temporals.

En el fons el Papa ha dit: les injustícies existeixen perquè els catòlics no han complert amb els seus deures de catòlics. A l'inversa, els països marxistes han estat coherents. La seva situació és el fruit lògic d'una ideologia. Aleshores val molt més prendre seriosament la doctrina social de l'Església.

En les seves expressions més responsables, l'Església és partidària d'una radical transformació social. La seva prioritat per l'alliberament del pecat comporta també una solidaritat amb els oprimits. Heus ací perquè Joan Pau II insisteix tant sobre la dimensió moral de la vida econòmica. La seva encíclica **Laborem exercens** n'és un vigorós testimoni.

—Com va néixer aquesta doctrina social, aquest ensenyament social de l'Església?

—El cristianisme exigeix que tot home gaudeixi de les condicions que garanteixen la seva dignitat. En els primers temps de Roma, l'Església condemnà l'esclavitud i va promoure la dona una pariona dignitat amb l'home pel matrimoni monogàmic i indissoluble. La incidència social de l'Església acompanya tota la seva història. A partir del segle VII neixen les nacions dites cristianes. Sant Benet està al centre d'aquesta evolució.

En iniciar-se el procés d'industrialització, amb les seves empreses mastodòntiques, el criteri és el benefici per damunt de tot. L'exòde dels pagesos vers les fàbriques ha estat molt costós en el pla humà. Així va néixer la reacció marxista, sobretot allí on el procés era més rígid, a Anglaterra. La doctrina social de l'Església, amb la **Rerum novarum**, també va néixer en aquest context, dominat aleshores per un capitalisme rígid. L'encíclica definí els principis morals de l'activitat econòmica. És interessant veure que aquests principis —per exemple sobre la protecció dels infants i les dones a les fàbriques— inspiraren tot seguit les lleis socials dels Estats.

El cardenal dom Pietro Pavan, rector de la Universitat del Laterà.

Tanmateix, l'època de Lleó XIII ha estat titllada d'herètica per alguns catòlics. En realitat, si condemnava el benefici absolut, el Papa afirmava la legitimitat del benefici entès com a justa remuneració del capital invertit. Sobre aquest punt, en la **Populorum progressio**, de Pau VI, la distinció no està sens dubte tan clarament establerta.

Per a l'Església, la persona ha de ser el centre de tot. El treball és un deure, ja ho deia sant Pau, però ha de procurar a cadascú les condicions d'una vida digna. L'Església des d'ara, ha de procurar que els cristians siguin veritablement cristians. Cal tenir present també, que la resurrecció històrica del cos místic de Crist, és tota la història de l'Església. Quan se'l crucifica, quan es creu en el seu fracàs, és quan comença sorprendentment la seva acció redemptora obrint al lladre el paradís. Igualment, el Concili ha constituït una nova resurrecció del Crist històric.

—De quina manera?

—En el sentit que l'Església més aviat estava tancada en ella mateixa, a la defensiva, prompta a condemnar. Amb el Concili, s'ha obert al món sense complex d'inferioritat o de superioritat, confiant en els seus valors espirituals.

—Joan XXIII va escollir-lo com a expert al Concili. ¿Com es va fer el seu treball en l'elaboració del document sobre la llibertat religiosa, **Dignitatis humanae**?

—Vaig lliurar-m'hi totalment. Va ser aprovat pel Concili un dia abans

En el Concili, treballà intensament amb el document més innovador: **Dignitatis humanae**, la declaració sobre la llibertat religiosa. El 1969, Pau VI va nomenar-lo rector del Laterà. Veia en ell l'home ideal per obrir l'amfiteatre pontifical al diàleg amb el món contemporani.

Autor clar, humil i fecund de més de 50 obres, el cardenal Pietro Pavan sempre ha sabut aliar la frescor de la novetat amb la seguretat doctrinal.

de la seva cloenda. Fins i tot quan Pau VI em reclamava per altres coses, vaig preferir romandre treballant sobre aquest text. Ja que les crítiques eren molt fortes per part del cardenal Ottaviani i els qui l'en-voltaven.

—En què es basava la seva opo-sició?

—Ells raonaven així: solament la veritat té els drets i solament és veritable la religió catòlica, i per tan només els catòlics tenen dret a la llibertat en matèria religiosa i les altres religions no tenen el dret d'escampar l'error. Per ells, la condició de l'ecumenisme era que tots havien d'esdevenir catòlics. Aviat es va veure el punt feble d'aquest raonament, ja que tant els drets com els deures tenen per subjecte les persones concretes, no els valors. La veritat, la justícia, la bellesa són valors, no persones. La relació de les persones als valors és interior, moral, metafísica; mentre que la relació jurídica s'estableix entre les persones. En conseqüència, el fet que una persona estigui en l'error no significa per que perdi els seus drets. Lleó XIII ja ho deia. Sinó, no existiria cap dret! D'ací, se'n dedueixen dues conseqüències: ningú no pot ser obligat a acceptar una fe; i no es pot privar a ningú d'expressar la seva pròpia fe, si no lesiona els drets d'altri. Cadascú és responsable de la seva relació amb Déu i ha de poder romandre sempre ell mateix. Tot això sembla natural, fàcil. Tanmateix, abans i durant el Concili, això no s'entenia!

—Quin era el retret més gran que us feien?

—El d'afavorir l'"indiferentisme" sostenint que totes les religions són vàlides, ¡Res més injust! Nosaltres solament diem que pertany a cadascú el cercar la veritat i d'adherir-s'hi a mesura que la descobreix. La fe no ha de fonamentar-se sobre la força o la por. La declaració **Dignitatis humanae** és, crec, el document més innovador del Concili. Els francesos van contribuir molt en la seva elaboració.

—Vostè veu la llibertat religiosa com a un mitjà de col·laboració entre les religions...

—Es evident. Un missatge deixa de ser vàlid si només es basa en si mateix. L'Evangeli no té sentit si no és difós a través del diàleg. Entre els musulmans també hi ha dos punts de vista. Alguns volen imposar el seu missatge i els altres creuen en el diàleg, fins al punt que el Papa ha pogut parlar als joves musulmans del Marroc.

Passa a la pàgina següent.

Catalunya
Cristiana

Difusió
controlada
per O.J.D.

Redacció i Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84

Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetas.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

II CONGRÉS IN TERNACIO NAL DE LA LLENGUA CATALANA MCMVI 86

INSCRIU EL TEU NOM EN UN PROJECTE HISTÒRIC

Codi _____

NOM
(majuscules)
COGNOMS
(majuscules)

DOMICILI _____

POBLACIÓ _____ CODI POSTAL _____

COMARCA _____ PAÍS _____

TEL. FEINA _____ EDAT _____

TEL. PARTICULAR _____ PROFESSIONI _____

• Vol adscriure's a l'àrea: (És opcional)

- ☐ 1a. PLANTEJAMENTS I PROCESSOS DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA
☐ 2a. SOCIOLOGIA DE LA LLENGUA
☐ 3a. LINGÜÍSTICA SOCIAL
☐ 4a. MITJANS DE COMUNICACIÓ I NOVES TECNOLOGIES
☐ 5a. LLENGUA I DRET
☐ 6a. ENSENYAMENT
☐ 7a. HISTÒRIA DE LA LLENGUA

• Vol col·laborar en l'acció:

(És opcional: en tot cas, indiqueu-ne només una)

- ☐ PRESENCIA DEL CONGRÉS A LES ESCOLES
☐ PROMOCIÓ DE NOUS CONGRESSISTES
☐ CATALÀ A LA INDÚSTRIA I AL COMERÇ

• Vol acollir algun congressista a casa seva.

- ☐ Sí ☐ No

• Invitarà algun congressista pel seu compte

- ☐ Sí ☐ No

Escolliu la vostra opció:

A. ☐ Per persones

☐ Congressista de Número	Ptes. 5.000
☐ Congressista de Número amb quota reduïda (per a escolars, universitaris, jubilats, casos especials)	2.500
☐ Congressista de Número Especial	15.000
☐ Congressista Col·laborador	50.000
☐ Congressista Col·laborador Especial	100.000
☐ Congressista de Mèrit	250.000
☐ Congressista de Mèrit Especial	500.000

B. ☐ Entitats o Empreses

☐ Entitat o Empresa Congressista de Número	25.000
☐ Entitat o Empresa Congressista de Número Especial	50.000
☐ Entitat o Empresa Congressista Col·laboradora	100.000
☐ Entitat o Empresa Congressista Col·laboradora Especial	250.000
☐ Entitat o Empresa Congressista de Mèrit	500.000
☐ Entitat o Empresa Congressista de Mèrit Especial	1.000.000

Aportació per a la compra d'una porció de terreny d'un parc històric-cultural (És opcional)

- ☐ 1.000 ptes. ☐ 50.000 ptes.
☐ 5.000 " ☐ 100.000 "

Quantitat total a pagar

(drets de congressista + aportació per al parc històric-cultural)

ptes. _____

Forma de pagament

- ☐ Taló nominatiu a favor del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Adjunteu-lo al full d'inscripció i envieu-ho tot junt a la Secretaria General del Congrés.

- ☐ A través de qualsevol Banc o Caixa d'Estalvis, al compte «II Congrés Internacional de la Llengua Catalana». En aquest cas enviar el full d'inscripció adjuntant-hi el duplicat de l'ingrés fet a la Caixa o Banc, o la fotocòpia.

Data i Signatura: _____

Carnet del Congressista

Núm. _____ (a omplir pel Congrés)

Secretaria General del Congrés.
 Rambla Catalunya, 15. 1er. 2a. Tel. 317 88 44 - 08007 BARCELONA

Ve de la pàgina anterior.

—Què en pensa del debat sobre catequesi que hi ha hagut a França?

—Penso que cal enriquir els catecismes amb contingut social i adaptar-los a les realitats de l'època. El catecisme ha de servir per fer conèixer la naturalesa de l'Església en les seves estructures, els seus objectius i els seus mitjans de salvació. L'Església ha d'il·luminar els homes en el seu camí vers Déu i vivificar la societat. Els laics estan ben situats per as-

segurar un catecisme de naturalesa social. És aquí on es veu el gir que prengué el Vaticà II: l'Església ja no és una institució que viu per a ella mateixa sinó que s'insereix en la vida civil.

—Quin balanç fa dels vint anys postconciliaris? ¿El Concili ha estat massa optimista?

—Jo veig tres grans resultats. Primerament, la creixent participació dels creients en la vida litúrgica, ja que el cristià n'extreu força i llum. Després, la presència de l'Església

proclamant arreu els drets de l'home. El retret d'optimisme ve d'aquells que no han llegit el Concili. Per altra part, tant els Pares conciliaris, com nosaltres els cristians, no podem pas ser pessimistes, ja que tots ens fonamentem en l'eficàcia de la redempció de Crist.

—La seva esperança per aquest Sínode extraordinari?

—Que sigui una nova resurrecció!

Georges Mattia
(La Croix)

Imatges pornogràfiques a la TV?

Fa temps que es repeteixen en aquesta secció cartes de gent que deploren les imatges que creuen pornogràfiques en alguns programes de televisió, tant la nacional com la TV-3. I és queixen més perquè diuen que la televisió la veuen els infants.

En primer lloc aquestes persones que tot això escriuen seria millor que ho fessin en la mateixa secció d'altres periòdics, ja que no diuen res de nou als lectors de CC, que suposo que estan més o menys d'acord però que res no poden fer-hi.

Per altra part hi ha una solució: no obrir el televisor, i això sí que està a l'abast de tothom, perquè tothom a casa seva n'és amo. A voltes els que es queixen més són els que passen més hores perdudes davant de l'aparell. Em va agradar molt la resposta que féu la cèlebre organista, Montserrat Torrent, en una entrevista a CC quan li preguntaven si mira la televisió: "Gairebé mai, només l'enjogo alguna vegada per veure si està espatllat l'aparell".

JOSEP PASQUAL i SERRA

Col·leccionista de nadales

Sóc una col·leccionista de nadales amb reproduccions artístiques de naixements, de les quals tinc més de 500.

Els darrers anys resulta cada vegada més difícil trobar-ne (i encara més rebre'n) degut a la progressiva pèrdua del sentit cristià de la festivitat.

Crec que podria ser tema d'un article a la seva publicació, ja que si els cristians ens volem desitjar un bon Nadal, el més apropiat és que ho fem utilitzant aquest model de tarja que repròdueix amb diferents tècniques (pintura, escultura, tapís, vidriera, gravat, etc.) el tema clàssic del Naixement de Jesús, i no aquells que han perdut tota referència al motiu d'aquesta tradició. Aleshores, és molt interessant estudiar la iconografia a través de la expressió artística que en cada època han plasmat els artistes creadors.

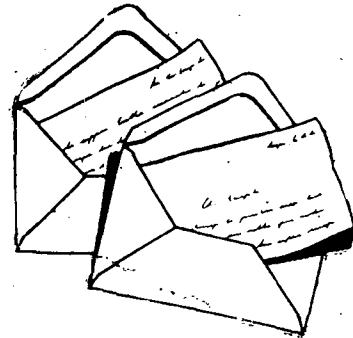
Aprofito l'avinentsa per demanar-li, si tenen oportunitat de facilitar-me l'obtenció d'exemplars per la meua col·lecció, ja que vostès deuen rebre moltes felicitacions d'aquesta mena, que tal vegada no tenen després una destinació col·leccionista.

Quedo també a la seva disposició en el cas que pogués ser del seu interès el meu petit arxiu.

JOSEFINA MAJÓ i DÍAZ
 Passeig de la Pau, 11, 2on
 Berga (Barcelona)

Millor els temples oberts

Com tot cristià, la Unió Eucarística Reparadora, U.N.E.R., centra la pregària comunitària en la Missa do-

minical que és l'assemblea dels cristians catòlics banquet fraternal, en la Missa diària i la personal en la Paraula, en l'oració davant del Santíssim fent reviu en altres persones aquesta pregària, pràctica tan bonica, algunes vegades històrica.

La devoció al Santíssim prolonga, segons paraules de Joan Pau II, la celebració de la Cena del Senyor, que es desenrotlla en actes de pietat com és l'adoració i visita al Santíssim.

Pau VI en la Encíclica Misterium Fidei ens va demanar culte i devoció al Santíssim Sagrament. Si els temples estan tancats, com es pot viure la pregària davant del Santíssim?

Caldria procurar fer quelcom perquè els temples restin oberts ja que per damunt de tot, la vida dels temples afavoreix la pregària personal, el recolliment davant del Sagrat, la fraternitat entre les persones, obertura social envers els germans més marginats i necessitats i la conversió per aquells que estan solament en recerca per anar cap a la llum del Senyor.

U.N.E.R. d'Igualada

S'ofereix per ser missioner seglar

Ja fa temps que he decidit ser missioner, i voldria que CC m'expliqués que s'ha de fer. On tinc d'adreçar-me?

El meu pensament és ésser missioner com a laic, ja que no soc capellà, però sí creient. No seria cap inconvenient el fet d'haver-me de traslladar a un país subdesenvolupat. Voldria saber les possibilitats que tindria: fer de mestre i ensenyar a llegir i escriure, o bé treballar a un hospital, o treballar amb els camperols, si el poble fos molt pobre.

Tinc 23 anys i sóc de Palafrugell i fa dos anys que vaig fer el servei militar. He estudiat l'EGB, comerç, informàtica, parlo i escric correctament el català, el castellà i he estudiat el francès i l'anglès. Referent al temps d'estada com a missioner al Tercer Món tampoc no tinc assenyalades unes dates: dos anys o el temps que calgués.

Espero la seva resposta.

JOSEP GRANÉS i PRESAS

Val més esglésies tancades que profanades

Com que els temples no es poden despullar de les obres d'art que posseeixen, ja que aquest patrimoni artístic i històric forma part de la cultura del poble on radica, tal com diuen en la contesta, venim d'acord que hi hauria d'haver vigilància perquè aquestes riqueses, en aquest temps de crisi, poden induir al robatori com a conseqüència a la profanació.

Les esglésies que no tenen cap patrimoni de valor artístic i històric podrien restar obertes i les que es troben en el primer cas abans esmentat moltes vegades tenen l'altar del Santíssim o altres altars laterals amb porta que donen directament a l'exterior i que es podrien arranjar perquè quedessin independents de la resta de l'església i hauria un lloc de recolliment i de pregària que molts catòlics desitgen.

M.ª ÀNGELS CODINACHS
 i VENDRELL

Dedi Sanz

SABATES • MODES • COMPLEMENTES

COPÈRNIC, 9 - 08006 BARCELONA

- TELÈFON 201 39 15

Catalunya

**Les Cambres de
Comerç a favor de
l'autopista
Terrassa-Manresa**

El Consell de Cambres de Comerç de Catalunya, reunit a Girona sota la presidència de Josep Maria Figueres, informà favorablement i donà el seu suport al projecte de construcció de l'autopista Terrassa-Manresa que la Generalitat es proposa dur a terme. En relació a la pròxima entrada a la CEE, acordà crear una comissió que elabori propostes per acollir-se als beneficis derivats dels plans regionals de la CEE.

Espanya

**Els bancs han
reduït en vuit mil
persones les seves
plantilles**

En els últims quatre anys, els Bancs espanyols han reduït de 8.342 persones les seves plantilles, malgrat haver augmentat en nombre de les seves sucursals, segons un informe de CCOO que estudia el període 1981-84, tots dos inclosos. El sindicat estima que enguany es produiran en el ram bancari de cinc mil a set mil baixes.

**El fracàs escolar
es produeix més en
l'escola pública**

El fracàs escolar es dona més en les escoles públiques que en les de tipus privat, segons una de les conclusions del primer congrés sobre el fracàs escolar, que organitzat per l'Associació Espanyola de Medicina i Higiene escolar, se celebrà a Saragossa. En aquestes conclusions s'especifica que quatre són els factors del fracàs: el propi infant, la família, l'escola i la societat. Pel que fa al primer sector les causes procedeixen de malalties cròniques, com la malnutrició i la diabetis.

**Rumasa ha costat
550.000 milions
a l'Estat**

El cost per a l'Estat de l'operació RUMASA ha estat de 550.000 milions de pessetes el juliol del 1984, segons l'ex-director general del Patrimoni de l'Estat, Javier de Moral, el qual ha explicat al Congrés de diputats la gestió pública sobre el holding.

A part aquesta quantitat, s'ha d'afegir al cost de l'operació la quantitat de cent mil milions de pessetes que el "holding" ha ingressat a l'Estat per importos i deutes a la Seguretat Social. Finalment el grup parlamentari popular va estimar el cost total fins ara de l'operació en 800.000 milions de pessetes.

Món

**Modernització i
democratització de
l'exèrcit peruà**

El govern peruà disposà la retirada de deu generals i tretze coronels de la guàrdia republicana, com a part del procés de reorganització de les forces policials, segons informà el ministre de l'Interior, Abel Salinas, que afegí que la destitució dels vint-i-tres oficials era "un esforç de desbu-

rocratització", ja que hi ha massa comandaments en aquesta institució que, amb la guàrdia civil i la policia d'investigacions de Perú, forma part de les forces policials del país. El ministre assenyalà que fou ratificat com a director superior de la guàrdia civil republicana el general Julio Nino Ríos.

**Tancament
temporal d'una
emissora catòlica
a Nicaragua**

La direcció de mitjans de comunicació social nicaragüenca

ordenà el tancament per dos dies de Ràdio Catòlica de Nicaragua, informà una font d'aquesta emissora. La sanció la va imposar el Govern al·legant que l'emissora de l'Església violà la llei general de mitjans de comunicació social. L'emissora havia difós frases del cardenal Miguel Obando Bravo que la censura prèvia no havia autoritzat. El tancament d'aquesta emissora catòlica durarà dos dies.

**Noies i xicots
poden ser reclutats
per l'Exèrcit xinès**

La premsa xinesa ha publicat el nou reglament del servei mili-

tar actiu a l'Exèrcit Popular d'Alliberament, numèricament el més

fort del món. Tots els xinesos amb divuit anys d'edat abans del 31 de desembre poden ser cridats a efectuar llur servei militar, i

el reclutament pot fer-se fins a l'edat de vint-i-dos anys. Les dones joves també hi poden ser allistades en funció de les necessitats de l'exèrcit. Els experts militars precisen que menys del 10 per cent dels joves en aquesta situació, uns cinc-cents mil, són realment cridats cada any.

Ara mateix

**França: El sindicat d'inspiració cristiana
va endavant**

J. CARRERAS PLANAS

M'ha sorprès i ha despertat la meua curiositat que un article de "Le Monde" del 7 de novembre dedicat a la crisi actual dels sindicats, —un tema molt viu, ara, a França— fes aquesta remarca: "La taxa de sindicació ha baixat, en deu anys, entre un quinze i un vint per cent. Però la CFTC, estalvia de la crisi sindical, es troba en un procés de progressió incontestable." Pel que fa al percentatge de la devaluació general, segurament que l'articulista es queda curt. Hi ha estadístiques que assenyalen, per exemple, que el més important sindicat francès, la CGT, d'inspiració comunista, ha passat de 2.350.000 afiliats el 1975, a 1.300.000 el 1985... Tant se val! Allò més sorprenent no minva, sinó que s'afirma i aconsegueix un augment notable d'afiliació.

Què és la CFTC? Amb aquesta sigla que vol dir "Confederació Francesa dels Treballadors Cristians" va sorgir, per Tots Sants ha fet seixanta-sis anys, un gran sindicat d'inspiració cristiana que arribaria a ser el segon de França. S'organitzà sobre la base del vell Sindicat "de la rue des Petits-Carreaux" que havia fundat, el 1887, el germà Hiéron, de La Salle. Però en arribar a l'any 1964, la majoria decideix de substituir la referència cristiana per una de més vaga als "drets de l'home". La C de cristià cau de la sigla i el sindicat comença a anomenar-se "Confederació Francesa Democràtica del Treball" (CFDT). Ara bé, la decisió de la majoria va ser contestada per una minoria —un deu per cent dels afiliats— que s'escindiren i mantingueren el nom de CFTC i la fidelitat explícita als principis socials cristians. És aquest petit i sòlid sindicat el que ara registra un notable creixement, quan tots els altres decreixen.

Jean Bornard, l'antic minaire de la Loire que presideix la CFTC ha fet unes declaracions plenes de realisme i bon sentit que val la pena de prendre en consideració. N'extrec i en resumeixo algunes idees.

1. La CFTC no és un sindicat confessional: té plena independència i un bon nombre dels seus membres no són cristians. Però fa professió expressa d'una sèrie de principis socials cristians amb els quals tots els seus adherits estan d'acord. Aquesta fidelitat l'ha salvat de greus desviacions.

2. La defensa de la família, que és part essencial del seu programa, respon avui a les aspiracions d'innombrables ciutadans.

"Penseu en la URSS: després del 1917 i un excés de laxisme en els costums, es retornà a una política familiar sòlida. També l'experiència israeliana dels kibbutz demostrà, a la fi, la necessitat de restituir el fill a la mare... Realitat obliga!"

3. "Després de la persona i la família, el tercer principi de la CFTC és la societat civil. Considerem que és fonamental no esperar-ho tot de l'Estat. Aquesta concepció reposa sobre dos principis: el desenvolupament dels cossos intermedis entre l'individu i l'Estat, i el principi de subsidiarietat que vol donar el màxim poder als organismes més propers als homes."

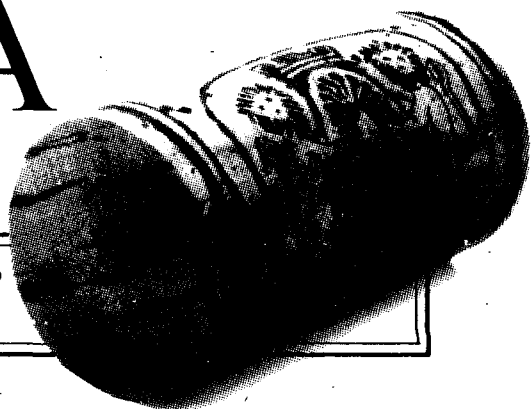
4. La CFTC defensa aferrissadament el dret a la vaga com a últim recurs. Això de l'últim recurs abans era mal vist. Però ara, enmig de la crisi sindical, quan es parla d'acabar amb la "sindicatària"... fins i tot Edmond Maire, líder i teòric de l'actual CFDT ha dit: "Cal que el sindicalisme abandoni la vella mitologia segons la qual acció sindical i vaga són una mateixa cosa." Jean Bornard comenta: "Em deixa estupefacte que un tan experimentat sindicalista descobreixi a hores d'ara coses com aquesta i que s'adoni, a l'últim!, que la CGT ha estat instrumentalitzada pel comunisme..."

5. Les actituds de la CFTC no tenen res a veure amb les properes eleccions franceses. (L'entrevistadora s'havia permès d'insinuar-li-ho...) Bornard és taxatiu: "De la mateixa manera que mai no vam creure que l'adveniment del socialisme resoldria tots els problemes socials, ara tampoc pensem que el retorn de l'actual oposició ens deixi sense feina..." "Cal restar alerta davant el perill d'un cert ultra-liberalisme. Per exemple: compte amb això que s'anomena flexibilització de les plantilles laborals, com a solució a l'atur! Agilitat, sí; desmentellament d'una reglamentació pacientment aconseguida al llarg de desenes d'anys d'esforç, no!"

La lectura d'aquestes declaracions i l'èxit sindical que les ha provocat susciten preguntes esperançades: enmig de la desfeta del sindicalisme, on ens ha dut, entre altres factors, la politització dels sindicats, ¿tenen les centrals lliures i coherents com la CFTC una paraula a dir encara a la societat nova que està naixent? I una altra: no és veritat que els vells principis socials cristians, tan bescantats, resulten més actuals ara que en els anys 60?

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Ha prevalgut en les primeres sessions del Sínode extraordinari

Decidida voluntat de ser fidels al Vaticà II

El Sínode ha trobat la seva velocitat de creuer en les sessions plenàries: tres hores al matí i dues a la tarda, fins el divendres que començaran a treballar els grups de pares sinodals, dividits per llengües. En els plens, cada orador disposa de vuit minuts per exposar les seves idees. L'ordre d'intervencions es fixa per inscripció en la llista i no hi ha cap prioritat: es barregen presidents de conferències, cardenals de cúria i invitacions especials: cap d'aquests últims no ha intervingut fins ara.

"L'home és la via de l'Església", recordà el papa Joan Pau II en l'obertura del Sínode extraordinari, durant l'homilia que pronuncià el passat diumenge, 26 de novembre, festa de Crist Rei, davant 450 cardenals i bisbes d'arreu del món i uns dos mil fidels que assistiren a la solemnisima concelebració de l'Eucaristia.

El fet que dos terços dels pares sinodals que participen no fossin en el Concili Vaticà II i que la majoria pertanyen al Tercer Món és molt suficient expressió del que ha canviat l'Església en aquests vint anys del postconcili, encara que hi roman allò que és essencial.

En la mateixa litúrgia cerimonial del Sínode hi ha coses que han canviat: ha desaparegut la càdria gestatòria, els immensos ventalls amb plomes d'austru, la cort pontifícia; ha estat introduït l'ús de llengües vernàcules juntament amb el llatí, etc. però allò que és essencial hi roman imutable.

OBSERVADORS DEL SÍNODE

Després de l'arribada a les sales contigües a la Capella Sixtina dels membres del Col·legi Car-

denalici, els pares sinodals, i diplomàtics acreditats davant la Santa Seu —no hi mancà el nou ambaixador d'Espanya, Gonzalo Puente, —ocupaven els seus llocs els observadors de llegats d'altres esglésies cristianes— ortodoxos, anglicans, luterans, metodistes, baptistes, etc.— així com invitats especials: sor Teresa de Calcuta, Chiara Lubich, madame Rivière, president de les Organitzacions Catòliques Internacionals, Jordi Bonet i d'altres.

L'HOMILIA PAPAL NO FOU PROGRAMÀTICA

Contràriament al que esperaven alguns, Joan Pau II no va voler pronunciar en la missa d'obertura del Sínode extraordinari, una homilia programàtica. "És una forma de respectar els pares sinodals perquè puguin parlar amb plena llibertat", assegurà després una personalitat vaticana; en canvi, el Papa recolzà totes les seves paraules en textos conciliaris. "Comencem l'iter sinodal —afirmà— amb la mateixa disponibilitat d'escolta a l'Esperit Sant i el mateix amor a l'Església dels pares conciliaris fa vint anys. El Concili ens ha donat una rica doctrina eclesiològica, ha unit orgànicament la seva ensenyança

sobre l'Església amb la vocació de l'home en Crist. A causa d'aquesta relació s'ha pogut dir que: "l'home és el camí de l'Església", per la mateixa raó que l'Església

segueix a Crist, que és, per a tots els homes, camí, veritat i vida... En el nostre temps, en el qual, des de diversos angles, es contraposa al primat de Déu el primat de l'home, el Concili, de forma convincent ens fa a tots conscients que el regne de l'home només pot trobar la seva justa dimensió en el regne de Déu. Aquesta és l'essència de la veritat".

Va concloure amb una crida a la unitat dels fills de Déu en la veritat i en la caritat.

EL CARDENAL JOHN KROL: "NO CORREGIR EL VATICÀ II"

Fou el cardenal John Joseph Krol, arquebisbe de Filadelfia —d'origen polonès i un dels grans "electors" de l'actual Papa— qui primer va parlar, en la seva categoria de president de torn. Els altres dos són els cardenals Willebrands i Malula.

"El Papa no ens ha cridat —digué— a celebrar un miniconcili, o a canviar o corregir el Vaticà II, sinó reviu aquella extraordinària experiència de comunió eclesial; continuem el camí que ens va marcar Joan Pau II el primer dia del seu pontificat: màxima fidelitat al Concili, decidida voluntat de posar-lo a la pràctica, acció prudent i creadora, de forma que els ànims responguin al Concili i posin a la pràctica els seus secrets.

CARDENAL GARRONE: "UNA EXPERIÈNCIA D'IDENTITAT I QUALITAT ÚNIQUES"

Després continuà la intervenció del cardenal francès Garrone.

"Abans de tot i per damunt de tot —digué el cardenal francès—, el Concili fou una meravellosa experiència, d'intensitat i qualitat úniques. No es tracta només d'un sentiment, sinó d'una experiència profunda, viscuda amb el cor i amb l'esperit. El Concili va tenir un començament incert, moments difícils. L'alegria que l'acompanyava no era un optimisme fàcil. Aquesta perspectiva senzilla i integral unificà tot el treball conciliar: oferir en un futur diàleg amb el món l'autèntic rostre de l'Església. Garrone sintetitzà l'aventura conciliar així: "Per al Concili, el problema no era inventar coses noves, sinó aprendre allò que ja sabia. Res de nou, però tot nou: aquest és el signe de la fe".

CARDENAL DANNEELS: "LLUMS I OMBRES DEL POSTCONCILI"

Sens dubte, l'exposició més esperada i la que pot marcar més el clima d'aquestes jornades sinodals era la del cardenal Godfried Danneels, arquebisbe de Malines-Brusel·les. A aquest ho-

El cardenal Lorscheider defensa en el Sínode la Teologia de l'alliberament

"Voldria ser un profeta de l'optimisme"

Les ponències i comunicacions presentades al Sínode durant la primera setmana se centren a la major part, al tema de la col·legialitat, és a dir, les relacions de les Conferències episcopals amb la Santa Seu. A principis d'aquesta setmana el Sínode s'ha centrat, entre d'altres temes, en la **teologia de l'alliberament**.

El President de la Conferència episcopal brasilera, el cardenal Ivo Lorscheider, en una intervenció escrita, fa una defensa d'aquest corrent teològic que tanta polseguera ha aixecat aquests últims temps. En unes declaracions a EL PAÍS, el cardenal brasiler manifesta que "tots estan d'acord a assenyalar la Conferència de Medellín, celebrada l'any 1968, com a marc autoritzat en la història de **teologia de l'alliberament**. I la Conferència de Medellín tenia com a objectiu precisament aplicar a Amèrica llatina el Concili Vaticà II".

Lorscheider defineix aquest corrent "com una reflexió teològica sobre l'alliberament integral de l'home de totes les esclavituts, no a través de mitjans violents i sense perdre's en ideologies titllades de materialistes". "En aquest con-

text —afegeix— espero, que sigui per bé, el segon document promès per la Santa Seu".

Sobre el llibre-entrevista "Informe sobre la fe" del cardenal Ratzinger, monsenyor Ivo Lorscheider ha estat caut i explícit al mateix temps: "En l'Església, cada u ha de parlar amb responsabilitat i manifestar la seva manera de pensar. I cada u, ha de ser respectat, com també ha de respectar els altres. En aquesta perspectiva, he estudiat i respecto el llibre "Informe sobre la fe", com espero ser respectat quan, en la meua evident petitesa, manifesto les meves opinions sobre la vida i el caminar de l'Església. Personalment, prefereixo mirar cap endavant, caminar com un pelegrí sempre en la recerca de nous horitzons, obligar-me sempre a noves i més riques síntesis. I demano a l'Esperit Sant que em concedeixi el do del discerniment perquè, en aquesta recerca, en aquest caminar, jo fortifiqui el bé, superi l'error, aconseguixi arribar als germans i ser profeta de l'optimisme.

F. G.

me de cinquanta dos anys que era professor de Teologia a Lovaina quan començà el concili, li tocava sintetitzar totes les aportacions fetes per les conferències episcopals d'arreu del món al tema central del Sínode; difícil tasca, però que ha donat lloc a un text clar. No són, digué després en conferència de premsa, les seves idees personals, sinó la lectura feta per ell, de milers de pàgines procedents de les Esglésies d'arreu del món.

En aquestes mateixes pàgines resumim la valoració del cardenal Danneels, feta en base a les informacions de totes les conferències episcopals del món.

LA PARAULA "RESTAURACIÓ" NO FIGURA EN CAP DOCUMENT DEL SÍNODE

Tot just sortir de la tranquil·la aula del Sínode els cardenals Krol i Danneels hagueren "d'enfrontar-se" amb més de dos-cents informadors àvids. El cardenal arquebisbe de Brusselles, a la segona pregunta, hagué de definir-se sobre el perill de "restauració" en el si de l'Església. "Aquesta —digué— no figura en cap dels documents del Sínode. No oblideu que aquesta as-

semblea extraordinària no es fa entorn a un llibre (l'últim del cardenal Ratzinger). Si l'expressió significa retrobar el buf inicial del Concili, és plenament acceptable; si es pretén una regressió a temps anteriors al Concili, això és impossible. No seria tampoc bo parlar de restauració en termes de progressisme, modernisme, optimisme o pessimisme. Tot això és legítim, des del punt de vista psicològic, però no teològic.

ES PREVEU UN BALANÇ OPTIMISTA I ESPERANÇADOR PER AL FUTUR

Els cardenals i bisbes són també éssers humans i poden tenir les seves preferències; però jo no cauré en el parany d'escollir entre el cardenal Ratzinger i monsenyor Malone, president de la Conferència episcopal dels EE.UU. En la història del got d'aigua a mig omplir, un dirà que està mig buit i l'altre que mig ple; però a mi el fet que m'interessa és quanta aigua hi ha dins i de quina qualitat és. El canvi és una regla de vida, duu turbulències però també entusiasme i ambdós punts de vista són necessaris.

La mare Teresa de Calcuta, al Sínode

Ella bé que voldria passar desapercibuda, com en els carrers dels més sòrdids suburbis on atén els més pobres, però el Papa l'ha convocat a Roma i, pur poble de Déu, entra a l'aula del Sínode, amb la seva eterna bossa a la mà, de pressa, perquè no s'acostuma que tothom sàpiga el que fa. El que li escau és allò de "la teva esquerra no sàpiga el que fa la teva dreta"...

Una primera onada d'optimisme ha entrat per les finestres del Sínode, tot just obrir-se les seves sessions de treball. Els qui esperaven, potser, balanços catastrofistes o visions negatives de vint anys de postconcili es veu-

ran defraudats. Les tres primeres intervencions, que són molt importants, coincideixen en una valoració globalment positiva d'allò que l'Església ha viscut des que el 8 de desembre del 1965, es clausurà l'assemblea ecumènica. Per no ser angelistes i ingenus es

refleixen ombres i obscuritats, però aquestes no són suficients per entenebrir la claredat.

En el pròxim número de CC continuarem el resum d'aquesta magna assemblea eclesial entorn al Papa.

Exposició clarivident del relator del Sínode, cardenal G. Danneels

Llums i ombres en vint anys de postconcili

Unanimitat en l'esperança

El balanç postconciliar queda expressat així: hi ha unanimitat en les esperances del Concili, reconeixement del treball gegantesc realitzat i decepcions, però en clima de goig; acceptació del Concili per la gran majoria de fidels, fet que no exclou algunes resistències, i gran interès fora de l'Església. Hi ha hagut problemes i sofriments postconciliaris, però seria una manca de lògica afirmar que "després del Concili, o a causa del Concili". Sense caure en la temptació del tauler de dames, en blanc i negre, cal una divisió en punts positius i negatius.

Punts positius

—Consens general en l'acceptació de la reforma litúrgica i participació sacramental, sobretot eucarística.

—La riquesa de la Paraula de Déu, sobretot de l'Escriptura ha penetrat en la consciència dels fidels renovant l'espiritualitat de molts grups.

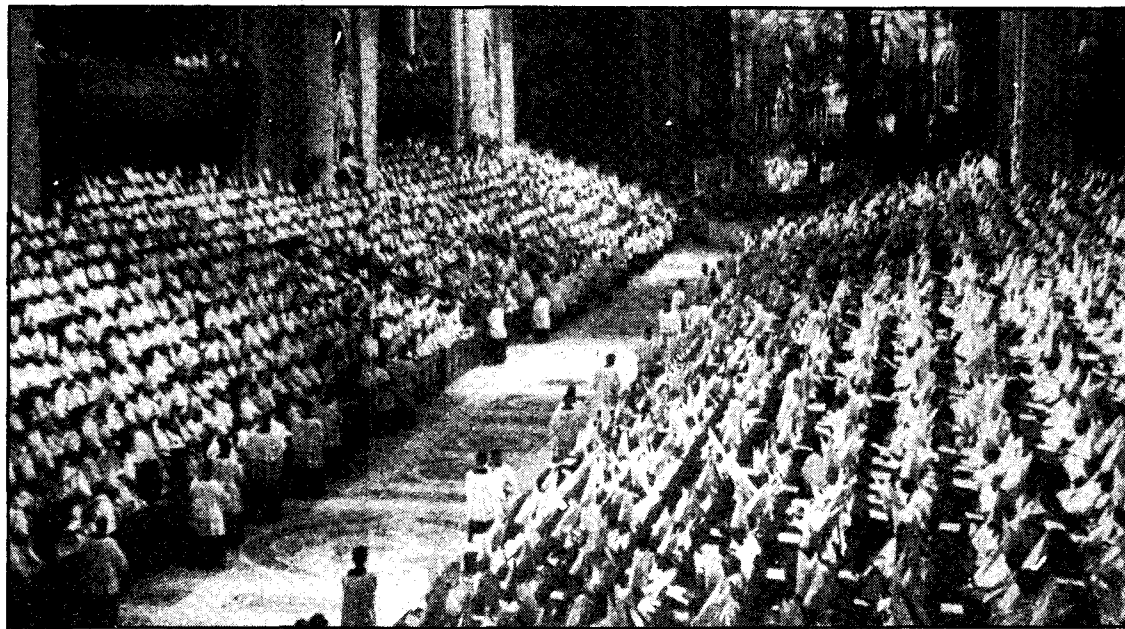
—Es constata la comprensió més profunda de l'Església en la participació corresponsable. Les comunitats de base constitueixen una gran esperança per a l'Església si són veritablement Església. L'actitud eclesial dinàmica ha substituït una postura defensiva.

—Percepció més profunda de la relació Església-món: testimoni més radical de l'Església en l'esfera dels drets humans, justícia, pau i llibertat.

—Major sensibilitat davant els problemes socials; l'opció preferencial pels pobres forma actual-

L'exposició més esperada i la que pot marcar més el clima de les jornades sinodals ha estat la del cardenal G. Danneels, arquebisbe de Malines-Brusselles. A aquest home de 52 anys, que era professor de teologia a Lovaina quan començà el

Concili, li ha tocat sintetitzar totes les aportacions fetes per les Conferències Episcopals d'arreu del món al tema central del Sínode; tasca difícil que ha donat lloc a un text clar.

ment part del pensament i de la pràctica eclesial.

—Diàleg positiu amb no cristians i increients; esforços d'inculturació.

Punts negatius

—Renovació litúrgica no suficientment preparada, que pot limitar-se a l'exterior. En certs sacerdots s'observa subjectivisme; obliden que el culte és de tota l'Església i descuren aspectes d'adoració, culte i sacrifici per cert reduccionisme horitzontalista o cerebralisme moralitzant.

—Crisi del sagrament de la reconciliació i desaparició de moltes formes de devoció popular.

—L'accentuació de la Paraula de Déu ha pogut, a vegades, aïllar la Bíblia del seu context vital: la tradició viva, per un subjectivisme que substitueix l'autèntica interpretació del magisteri.

—Problemes de catequesi en alguns països: el més important sembla ser la moral en la seva relació amb el magisteri eclesial: dificultat a acceptar normes objectives silenciand-les.

—El nucli de la crisi és l'ecle-

siologia. Tendència a oposar Església institució i Església misteri, poble de Déu i jerarquia. Queden problemes per resoldre: relacions entre Església universal i particulars, promoció de la col·legialitat, estatut teològic de les conferències episcopals.

—La relació Església-món és més difícil que fa vint anys. En els països rics augmenta la secularització, l'ateisme. En els països en desenvolupament augmenta la misèria i es dur el combat per la justícia. És problemàtica encara la inserció de la dona a l'Església i a la societat.

Solucions

On la relació de Danneels és encara més lluminosa és en les solucions que es recullen per abordar aquests problemes. 1) La resposta eclesial no ha de reduir-se a mesures disciplinàries i administratives. Les deficiències postconciliaris no poden ser tractades amb mesures d'abans del Concili. Hi manca confiança en l'esperit de diàleg fraternal i paciència pròpia de l'esperança. 2) Es requereix sentit històric. Tot postconcili ha estat ple de tensions per manca de visió sintètica, alguna confusió i certes regressions provisionals. El Vaticà II acceptà molts desafiaments. Sense ell, ¿s'hauria pogut evitar una ruptura dels discs? 3) Moltes respostes insisteixen en el fet que l'Esperit Sant no ha abandonat la seva Església en aquests vint anys. Cal agrair-los sense triomfalismes perquè som encara al començament de la recepció conciliar.

I, com a punt final, aquesta advertència, que sembla sortida d'aquella famosa lectura dels "signes dels temps" que demanava per a l'Església Joan XXIII:

"El Sínode no ha de replegar-se exclusivament sobre problemes interns de l'Església. Ha de dialogar amb el món actual. L'alliberament de l'home ha de ser integral i comprèn l'alliberament del pecat i de la mort, la lluita per la justícia, la pau, la igualtat, encara que existeix en l'Església una prioritat en la seva missió espiritual. Per la seva doctrina i la seva pràctica dels drets humans, l'Església, pel seu amor eficaç als pobres i oprimits, cada vegada és més apreciada i respectada pels pobles i els seus dirigents".

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Per ací seguim rebent C.C. amb força puntualitat. Ens omple de joia tenir notícies fresques de casa. Gràcies per tot el vostre treball en aquest apostolat."

Loum-Ville. Camerú

"Endavant en la vostra tasca! Gràcies per la normalitat i puntualitat amb que envieu C.C."

Llama (Via Chiclayo). Perú

"Estem lluitant amb els pobres i pels pobres, contra la desnutrició infantil i contra tota classe de misèries. Rebem C.C. Moltes gràcies!"

Santa Rosa. La Pampa. Argentina.

"Ja fa temps rebo C.C. Vull dir-vos "GRÀCIES" de tot cor. M'ajuda molt."

AIGUA - Uruguai

400 MISSIONERS REBEN EL NOSTRE SETMANARI

"CATALUNYA CRISTIANA",

gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

A causa de diverses circumstàncies, al llarg d'aquests sis anys, alguns s'han quedat sense padrí o padrina.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones faran el possible per a no deixar "orfes" de CATALUNYA CRISTIANA, a aquests germans i germanes nostres.

MISSIONERS SENSE PADRÍ

AMPARO RODRIGUEZ DE VERA
MISSION CATHOLIQUE
SAFANE
HAUTE VOLTA
(AFRIQUE OCCIDENTALE) 8.500 Ptas.

JOAN CUNILLERA I SOLANES
INSTITUTO CARLOS PEREYRA
Apdo. 596
PUEBLA
MEXICO 7.750 Ptas.

M.ª DOLORS MASDEU
B.P. 99
KRIBI
CAMERUN 8.500 Ptas.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

☐ taló que adjunto

☐ gir postal

☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

Fòrum Vergés. Festa de la Immaculada. El FÒRUM VERGÉS invita a tots els congregants, CVX de joves, matrimonis i adults, socis, simpatitzants i amics, a participar amb joia i fraternitat en aquesta festa de la Verge Maria. El pla de salvació de Déu s'ha començat a complir en la Verge. Nosaltres també som destinats a la mateixa salvació que li fou concedida a Maria. La nostra esperança és motiu d'alegria. Donem-ne testimoni participant plegats d'aquesta festa. A les 11 h., CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA. A les 12 h., APERITIU.

Fòrum Vergés. ADVENT. Temps d'esperança vigilant. Temps de preparació pel Nadal de N. S. Jesucrist. Temps de reconciliació per a rebre el Senyor que ve a reconciliar-nos. Dimecres, dia 18 de desembre, a les 8 del vespre: CELEBRACIÓ COMUNITÀRIA DE LA RECONCILIACIÓ.

Entesa Judeo-Cristiana de Catalunya. Conferència-Diàleg. Com posar en pràctica l'últim document del Vaticà sobre la presentació dels jueus i del judaisme en la Catequesi i l'ensenyament, a càrrec de Mn. Josep Cardús i Grau, rector de Santa Coloma de Marata i professor de l'Institut "Antoni Cumella". Dimecres, 11 de desembre, a les 19,45, c/. Roger de Llúria, 5 (Sala Claret).

Matrimonis, famílies amb dificultats de convivència. No és bo perllongar aquesta situació. El S.O.F. (Servei d'Orientació Familiar) del M.F.C., a càrrec de matrimonis que tal vegada han passat les vostres mateixes dificultats i els vostres mateixos problemes, us poden ajudar. És un servei totalment gratuït i obert, sense distinció d'ideologies religioses. No us distancieu. Eviteu que la comunicació destrueixi la vostra convivència. Podeu trucar als telèfons: 253 38 15, 325 09 73 i 215 21 92.

Recés per a religioses. Casa d'Espiritualitat de Maria Reparadora, c/Emanicipació, 33, tel. 212 69 00, diumenge, dia 15 de desembre. Dirigeix el P. Jaume Avel·lí, s.j. Començarà a les 10'30 del matí. Les que desitgin quedar-se a dinar deuen avisar amb anticipació.

L'Exposició d'obres d'art dels artistes dels Josepets. Diumenge, dia 8, a

les 11 del matí, tindrà lloc a la Parròquia de la Verge de Gràcia i Sant Josep (Josepets), de la Plaça Lesseps, 25, la inauguració de l'Exposició col·lectiva dels artistes residents o vinculats amb aquesta comunitat, a benefici de la construcció de "Casal dels Avis" que ben aviat serà inaugurat. Presidirà l'acte el Director General de Difusió Cultural de la Generalitat de Catalunya, Sr. Albert Manent. S'ha aconseguit una important mostra de més de 40 artistes, tots ells de gran prestigi i de reconeguda vàlua en l'àmbit de la pintura i escultura. L'exposició romandrà oberta fins el dia 22. Els horaris de visita seran de 7 a 9 del vespre els dies feiners; de 11 a 2 i de 2/4 de 8 a les 9 del vespre els dies festius.

Exposició d'art xinès-japonès. Del 8 de desembre al 6 de gener, a la Sala de la Casa Central de les Auxiliars de les Missions Franciscanes, c/Calaf, 13, de Barcelona. Els objectes exposats podran ser adquirits pel donatiu assenyalat en cada objecte i l'import estarà destinat a benefici de la tasca missionera.

Exercicis per a religioses. Del 14 de desembre al 22. Els dirigirà el P. Jordi Maymó, sch.p. Començaran el 14 a la tarda per acabar el 22 al matí.

Escola Gregoriana, a l'Oratori de Sant Felip Neri (Plaça de Sant Felip). Fa unes setmanes s'ha creat l'Escola de Cant Gregorià, i el primer diumenge d'Advent es cantà la missa en gregorià amb motiu de l'inici de l'Any litúrgic. Cada dijous, de 2/4 de 8 a 2/4 de 9, hi ha assaig de cant gregorià. Més endavant es crearà l'Escola Tècnica de Cant Gregorià, que va dirigida a tothom que hi estigui interessat. Diumenge, dia 8, a les 7 del vespre, es cantaran les "segones Vespres" de la Immaculada.

Orfeó Gracienc. Concerts del mes de desembre. L'Orfeó Gracienc, preparat pel seu mestre Antoni Pérez i Simó, oferirà un concert al Palau de la Música Catalana, el dia 15 de desembre a les 7 del vespre, acompanyat per la Banda Municipal de Barcelona, sota la direcció del mestre Albert Argudo. El dia 17 de desembre, a 2/4 de 10 de la nit, a la "Se-deta" (Av. St. Antoni M. Claret/Sicília), amb la Banda Municipal. Direcció: mes-

tre Albert Argudo. Preparació de l'Orfeó Gracienc: mestre Antoni Pérez Simó.

Federació de Cristians de Catalunya. Trobada d'Estudis. Amb l'objectiu de fer conèixer al Poble de Déu i poble català, el contingut del missatge d'esperança proclamat en el II Congrés General celebrat enguany, la Federació de Cristians de Catalunya organitza periòdicament Trobades d'Estudis, en les quals un equip dels seus directius dona unes converses orientatives per tots aquells que vulguin treballar per construir un món tal com Déu vol i col·laborar a l'alliberament permanent de les persones i dels pobles. La propera TROBADA és el diumenge, dia 15 de desembre, a Barcelona. Informació: c/Canuda, 26, Secretaria General.

GIRONA

Cursets de Cristiandat. Recés d'Advent. Se celebrarà el següent Cap de Setmana, dissabte i diumenge, dies 14 i 15 de desembre, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Començarà a les 8 del vespre del dissabte i acabarà després del dinar del diumenge. El dirigiran: Mn. Salvador Font i Mn. Josep Colomer, amb un grup de laics. Per a inscripcions: Casa d'Espiritualitat de Banyoles.

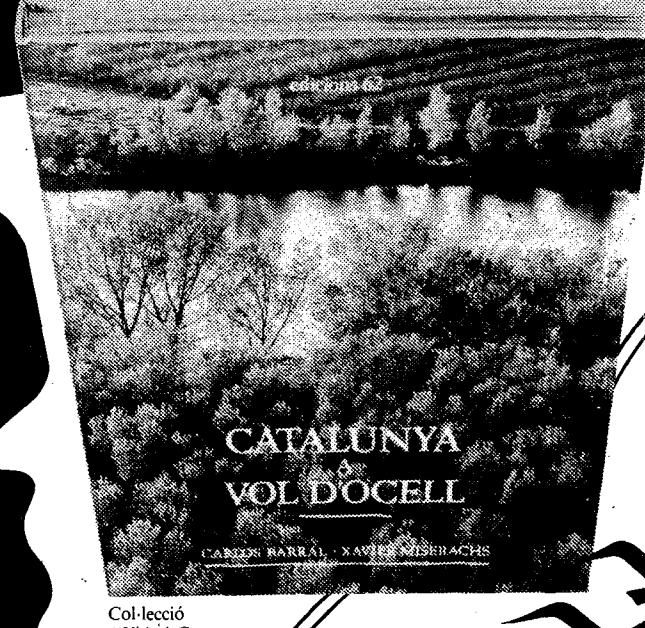
Grups de Pregària i Amistat i Obra d'Exercicis. Diumenge vinent, dia 15, Recés Diocesà d'Advent, al Convent de les Religioses Adoratrices de Girona, de les 5 a les 7 de la tarda. Començarà amb uns punts de Reflexió i de Pregària, i acabarà amb les Vespres i la celebració de l'Eucaristia. És oberta tothom que hi vulgui assistir.

"DIVENDRES MUSICALS" a Albons (Temple-parroquial). Dia 13 de desembre, divendres, a 2/4 de 10 del vespre, Concert a càrrec de l'Orquestra de Cambra de Girona. Director: Lluís Albert. Dia 20 de desembre, a les 10 del vespre, Concert de Nadal, a càrrec del Cor Maragall de Girona. Directora: Maria Àngels Alabert. Dia 27 de desembre, a 2/4 de 10 del vespre, Concert de piano, pel Mestre Carles Coll, de Figueres. Organitza: "Amics de la música"; patrocina: Ajuntament d'Albons.

la visió
més original del
nostre país

CATALUNYA A VOL D'OCELL

Carlos Barral i Xavier Miserachs

Col·lecció
"Vida i Costums
dels Catalans", 10
240 pàgines

Un desplegament extraordinari
d'instruments i recursos tècnics
dels més moderns al servei
d'un projecte ambiciós.

De venda a totes les llibreries

edicions 62

Tortosa

Missió del laicat en l'animació directa de les institucions,
tema de la trobada

51 matrimonis en l'inici de curs dels Equips de Nostra Senyora

TORTOSA.— S'ha celebrat en el Seminari Diocesà de Tortosa la primera trobada dels Equips de Nostra Senyora de la Diòcesi. Van participar en la jornada 51 matrimonis procedents de diferents poblacions de la diòcesi. Van assistir també el matrimoni Antoni i Àngels Bruguera, responsables del Moviment a Catalunya i membres de la Comissió Permanent; els acompanyaven els bons amics Paco i Agustina de Barcelona. Es va agrair la seva presència pel que significava el nostre encadenament, fins i tot sensible, amb el Moviment dels Equips.

El matrimoni responsable del Moviment en la diòcesi, Reverté-Simó, van iniciar la jornada dirigint l'oració inicial i la benvinguda a tots els assistents, en especial als molts matrimonis que venien per primer cop a aquest tipus de jornades.

El tema que va centrar l'estudi i reflexió de la jornada va ser la missió del laic cristià en l'animació directa de les institucions de la societat. És un tema d'actualitat, que va ser elegit pels responsables dels equips en la reunió de programació del curs. La Conferència Episcopal Espanyola n'ha parlat en el seu document "Testimonis del Déu vivent"; la seva doctrina va servir per il·luminar els treballs de la jornada. Després d'una breu introducció al tema realitzada pel Consiliari del Sector, D. Francesc Ciuraneta, es va passar a una reunió per grups i tot seguit es va realitzar una posada en comú de les aporta-

cions dels grups. En aquest moment, es va arribar a la trobada del nostre Bisbe, el qual aquest dia va haver de repartir la seva presència entre els membres dels Equips i els de Càritas, que també celebraven en el Seminari una Convivència.

De la posada en comú cal ressaltar la convicció unànime que el cristià, per testificar l'autenticitat de la seva fe, ha de comprometre's en l'exercici de la caritat, però no només a un nivell d'assistència a les persones necessitades sinó també promoure el bé comú; i això només pot realitzar-se participant en aquelles institucions cíviques, socials i polítiques que són canals efectius de cara a aconseguir una convivència i una vida social més digna de la persona humana, integralment considerada. Es va parlar de la urgència de fer-se present en aquelles institucions escolars, que han sorgit a partir de l'aplicació de la LODE, perquè la veu dels pares ressoni en elles responsablement des d'una visió cristiana de la vida.

Seguidament es va passar a la part informativa de la jornada. Hi va intervenir el matrimoni Bruguera presentant l'actualitat del Moviment dels Equips de Nostra Senyora a Catalunya, Espanya i en el món i insistint en la consigna del curs actual: el diàleg a nivell de parella; el matrimoni Cid-Aranda, Delegats Diocesans de Pastoral Familiar van informar de la recent celebrada IV Assemblea Nacional de Delegacions Diocesanes de Pastoral Familiar i Moviments Familiars; el matrimoni Reverté-Simó van recordar alguns aspectes del Moviment de la Diòcesi.

Amb la celebració de l'Eucaristia, compartida fraternalment amb els assistents a la convivència organitzada per Caritas Diocesana, va finalitzar la jornada. Va presidir la Celebració de l'Eucaristia el Senyor Bisbe i van concelebrar alguns consiliaris dels dos moviments diocesans. Els fills dels matrimonis van presentar les ofrenes i les peticions de la Celebració.

"El cristià, per testificar l'autenticitat de la seva fe, ha de comprometre's en l'exercici de la caritat, promovent el bé comú."

Pensant ho bé

Per Xesc Soliu

L'agulla

Hi ha persones que tenen més por d'una punxada que d'un cop de garrot. No sé què m'agullona a parlar de l'agulla, però d'antuvi, diem que, del meu record, és un petit instrument punxant. Aquella petita brillosa barreta de metall, m'ha paregut sempre un element torturador, o com una espècie de traïdora cuca, tan prima i fina que costa qui-sap-lo d'agafar-la, fàcilment s'esmuny d'entre dits, si cau a terra és tan difícil de trobar com cercar una agulla en un paller i, a la que bades, ja t'ha mossegat.

Jo no sé si d'infant, quan el costum era bolcar els infants amb complicats bolquers tres cops al dia, alguna mainadera maldestre va punxar-me la panxeta amb alguna agulla imperdible. Això explicaria la meua instintiva al·lèrgia a les agulles. Allò que puc dir-vos és que, una dita que només d'escoltar-la em posa la pell de gallina, és aquella de: "En Panxo va dir a n'en Pinxo: Pinxo, vols que et punxi amb un punxó? I el Pinxo va dir a n'en Panxo: Panxo, punxa'm, però la panxa, no". Quin descarat aquest Panxo! De petit, la modista, i de gran, el sastre, coneixen prou bé el meu pànic a les punxades d'agulla, i el meu astorament de veure'ls amb la boca plena d'agulles.

Per a més malfiança i basarda, hi ha agulles que tenen ulls, i per tal que les seves mossegades siguin endegades sistemàticament i útils, cal posar el fil a llur ull. Jo recordo com m'amoïnava, quan la mare, ja entrada en anys, em demanava que li enfilés l'agulla. De vegades volia escapollir-me'n tot dient: "No estàs cansada, mare?" Ara comprenc que dir-li això a la mare era ben ridícul. És una llàstima que d'infants no ens adonem de com ens ho passem de bé; però també és llàstimos que no valorem justament el pacient i amorós treball de la mare fins quan som uns ganàpies. És clar que, quan la mare cosia, era perillós acostar-s'hi i fer-li una manyaguera: sovint la seva pitrera era un arsenal d'agulles.

De la mena de temibles agulles que serveixen per a cosir, brodar, teixir, sargir, etc., n'hi ha una terrible gamma: des de les d'aparença d'allò més innocent, fins a les descaradament agressives com les matalasseres i saqueres. Les agulles autènticament gegants eren les de fer ganxet i de fer

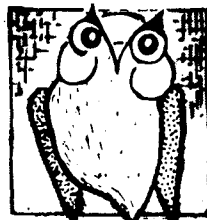
mitja. Era esfereïdor veure com tre vessaven les troques, i com les seves punxagudes puntes foradaven les bosses de les labors.

Les agulles que més m'han portat de cap, són les agulles de cap. No tenen ulls però tenen cap, i no sé què és pitjor. Perquè de punxar, sí que punxen. Només deixen el cap a fora per poder respirar, i s'entaforen i dissimulen la mar de bé. Jo no sé si els camisers ho fan a gratient de posar a grapats agulles de cap en les camises noves. Jo humilment suggereixo al Gremi que, en els temps que correm, pensant ho bé, segur que hi ha altres procediments per obligar les camises a guardar la deguda compostura. No vull cap mal als agulletes; però es podrien espavilar a fabricar el substitutiu, oi?

Hi ha una dita supersticiosa que diu: "Deixar agulles porta raons". Jo crec que de superstició no en té res. Perquè a ningú no agrada que el punxin. Hi ha persones que només de veure l'agulla de la injecció es queden groguis i ran del desmai. I no hi ha prova més evident de l'afecció que tenim a la salut i a la vida que, per remeiar l'una i perdurar l'altra, ens sotmetem a l'acupuntura. El senyor metge, com un antic punxasàries, punxa per aquí, punxa per allà, per punxar i aparar el mal, i deixar-lo clavat, mort i sec com un lepidòpter de museu. En aquest cas, el fi justifica el mitjà, i cal fer un mal per treure'n un altre.

Hi ha dues menes d'agulles que, d'alguna manera, m'han estat simpàtiques: les agulles d'estendre roba i les agulles de fonògraf. Amb les primeres hi construïem els entreteniments més impensats; i les segones les admiro: és meravellós que esgarrapant el disc en treguin aquell de vessall de música.

Haig d'acabar, sinó el maquetador em dirà que m'he passat, i que a l'espai reservat al "Pensant ho bé" no hi cap ni una agulla. Jo riuré per sota el nas, pensant que, tanmateix, n'hi he colat un bon reguitzell.

25 anys dels cursets de cristiandat

TORTOSA.— En els primers dies d'enguany es van complir els vint-i-cinc anys del primer Cursets de Cristiandat en la nostra diòcesi. Eren els dies 6 al 9 de gener del 1960.

Després d'uns grups de pioners —sacerdots i seglars— de Tortosa i de les parròquies del Delta de l'Ebre que, l'any anterior, es van fer l'experiència a Creixell, acollits per la diòcesi germana de Tarragona i amb l'ajuda dels dirigents d'aquella diòcesi, que van ser els nostres monitors en els inicis, vam fer el primer curset a Tortosa.

Va ser a Migcamí, en l'ermita de la Verge de la Providència. El lloc ha estat i continua sent tot un símbol: A la meitat del camí.

Des d'aquelles dates fins ara són molts els noms, dies i fets que em vénen a la memòria: 142 cursets d'homes, de dones, cursets de joventut, convivències eclesials, aniversaris de Cursets, reunions interdiocesanes, recessos i, en els últims anys, l'encadenament d'iniciar els cursets per a la Tercera Edat, que va ser una experiència molt jubilar.

Els Cursets van ser, a la diòcesi, un gran revulsiu cristià "revival". Vam vitalitzar la totalitat d'organismes i associacions cristianes existents i van arribar a tots els racons de la nostra diòcesi. Allí hi ha obres com els Cursets del Món Rural, fets en molts pobles, o el Patronat Local de l'habitable "Ntra. Sra. de la Cinta" a Tortosa, que va cristal·litzar en uns habitatges socials.

Després van arribar, en la dècada dels anys setanta, temps difícils. Anys de prova. Va ser el primer pelegrinatge pel desert. Cansament, recerca de novetats, mort sobtada del Consiliari, mosén Ovidio Tobías —tan estimat per tothom— etc. Però la "resta d'Israel", —valgui la comparança— va remoure cendres, va incoordinar a tiris i troians, i cerquem ajuda en els germans de Saragossa i Castelló, que van arribar puntualment i renovadament.

El passat diumenge, dia 17 de novembre es va celebrar en el Seminari diocesà, la Ultreia final de les BODES DE PLATA. Van presidir tots els actes el Bisbe i el Vicari d'Apòstolat Seglar. Van assistir un bon nombre de sacerdots i cursetistes d'Aldover, Amposta, Benicarló, Bot, Sénia, Falset, Gandesa, Jesús, Masdenverge, Mas de Barberans, Pinell de Brai, Santa Bàrbara, Sant Carles de la Ràpita, Sant Jaume d'Enveja, Roquetes, Ulldescon i Tortosa.

Lleida

Commemorant el VIII centenari de la Carta de Població

400 cantaires s'aplegaren a la vila de Verdú

VERDÚ.— Commemorant el VIII Centenari de la Carta de Població de la vila, es concentraren a Verdú el passat dia 10 de novembre, les onze corals, corresponents a la zona de les terres de Lleida amb un total de 400 cantaires dels grups Coral "Joia de Maig" d'Anglesola, Orfeó "Joventut" de Bellpuig, Coral "Lacetània" de Cervera, Coral "Ginesta" de Cervera, Coral "Mossèn Camí" de Guimerà, Coral "Vila de Guissona" de Guissona, Coral "Sant Joan" de Les Penelles, Coral "L'Espiga" de Sant Guim, Orfeó "Nova Tàrraga" de Tàrraga, Orfeó "Bélianenc" de Belianes i la Coral "Sant Pere Claver" de Verdú, omplint d'alegria i animació, una diada plena de llum i de sol.

El matí, va distribuir-se amb l'assaig de les cançons en comú, participació a la missa major, imposició de llaçades als estendarts i interpretació del Cant a la Senyera i sardanes a càrrec de la Cobla Jove de Bellpuig.

Els representants de dotze corals de la Terra Ferma visqueren un dia de germanor i de lloança al passat

Els estendarts, alguns d'ells meravelles de brodats i de color, lluien durant el dia en la façana i balcons de Casa la Vila. La batllessa Mª Eulàlia Solsona abans d'imposar les llaçades, dirigí als cantaires unes cordials paraules de benvinguda.

Cap al migdia en una gran estesa de taules, tingué lloc el dinar de germanor que aplegà més de 300 comensals ben atesos pels components de la Coral verdunina.

A 2/4 de 6 de la tarda prèvia presentació pel component de la coral verdunina J. M.ª Castelló començà l'acte principal de la

trobada amb el concert de les corals, primer per separat que interpretaren dues peces cada una d'elles. A la segona part, totes les corals juntes, amb un total de 400 cantaires s'interpretaren vuit cançons, inclòs l'himne Els Segadors corejat dempeus per tot el nombros públic assistent.

Abans d'acabar, cada una de les corals rebé de mans de la batllessa senyoreta M.ª Eulàlia Solsona un obsequi-record, consistent en un grup escultòric de cantaires, obra del ceramista-escultor local Enric Orobí.

Finalitzà la trobada amb el cant dels Adéus i amb ganes de trobar-nos novament a...Guissona? Guimerà? Ja ho sabrem.

Cal agrair i felicitar la Coral Sant Pere Claver, organitzadora de la trobada, per l'èxit i ordre assolit; així com l'Ajuntament i l'Obra Social de "La Caixa" per la col·laboració prestada.

Ramon Boleda

L'Església i el món

N. Canudo, a Catalunya Cristiana núm. 321, fa unes reflexions sobre l'article que em van publicar a CC núm. 317 amb el títol "I els joves, on són?", que crec que no he de prendre-me-les com a inici de polèmica sinó acceptar-les tot reconeixent la llibertat d'expressió dels diferents punts de vista de la gran família cristiana. Perquè, certament, entre tots ho farem tot.

El que sí que penso que mereix un comentari és la darrera part relativa al missatge de l'Església. És clar que, doctors té l'Església que podran estudiar-ho i diagnosticar-hi. Jo, com a laic, només voldria donar la meua opinió sobre les manifestacions de N. Canudo referent a si "l'Església ha evolucionat i millorat... i si l'Església no ha avançat degudament i no està massa inserida en els problemes que preocupen els joves d'avui".

Missatge espiritual

Crec que tot sovint demanem coses a l'Església que no les hauríem de demanar. Precisament moltes crítiques que se li han fet, a l'Església, és per haver canviat massa.

L'Església ha de conservar el missatge espiritual inicial amb tota la seva puresa i justament un dels fruits del Concili Vaticà II fou l'embranchida que calia per retornar a la fidelitat del principi, per eliminar tots aquells afegitons que la devoció popular, amb més o menys encert, havia anat deformant o colgant el Missatge inicial i sempre actual, perquè és immutuable. A l'Església no li podem demanar reglaments de civisme, principis polítics ni normes d'educació; per això ja hi ha les institucions de cada poble. El que és indiscutible és que les persones que redacten, aproven i apliquen aquests reglaments i normes, si s'inspiren en els principis cristians, si tenen en compte tan sols els Deu Manaments influiran en un sentit o en un altre sobre la nostra vida.

Missatge sense influències

Jo no voldria pas que l'Església **evolucioni i millori**, que pretengui millorar l'Evangeli, que vulgui perfeccionar la Llei de Déu. Per a mi, la millor Església serà la que respecti al màxim els Deu Manaments i que continuï essent profètica, sense respectes humans i sense **evolucions** que deformen el missatge evangèlic. Quan l'Església, o millor dit, quan alguna part de l'Església en un poble concret, amb tota la bona intenció segurament, ha evolucionat i ha volgut millorar la seva imatge, gairebé sempre ha provocat reaccions molt més perjudicials que no pas beneficioses.

Quan el poble ha identificat, amb raó o sense, l'Església amb els rics, amb les dretes o amb els burgesos, malament rai. A la casa de Déu no hi pot haver classes, a la taula de l'Eucaristia no hi pot haver sinó germans i el missatge de l'Església ha d'ésser exactament igual avui que dos mil anys enrera i que serà demà o l'any 2.000.

Aplicació del Missatge

Moltes confusions vénen de l'acció dels cristians, no pas de la doctrina de l'Església.

El poble cristià no som una família de sants, si bé tots hem de voler ser-ho. Sabem que som una família de pecadors que procurem, més o menys, ajustar la nostra vida a la Llei. I a vegades un grup de cristians organitzen un partit polític cristià que, naturalment, fracassa perquè som pecadors i no sabem evitar el pecat dins aquell partit. A la llarga, en lloc de portar la veritat i la justícia al poble, aquell partit tolerat per l'Església (perquè no n'ha estat prou desmarcat) només ha portat confusió, divisió i perjudici a la família cristiana. I com aquell partit, aquell sindicat i qualsevol altra associació de finalitat cívica o professional que ha actuat amb l'etiqueta "cristiana".

No es pot servir dos amos

En efecte, quan un grup de cristians ha organitzat aquelles societats, més o menys conscientment el que s'ha pretès ha estat monopolitzar la parcel·la i en definitiva, més que servir l'Església i el seu poble, s'ha servit de l'Església per a objectius no massa clars i nets.

Perquè, insensiblement, les tàctiques de la lluita, les estratègies del moment han aconsellat i han obligat a adoptar actituds i mètodes que no tenien res de cristians. Evidentment, amb totes les excepcions que calguin, que penso que no serien pas gaires.

Llevat en la pasta

No voldria pas que algú pogués interpretar, en una superficial lectura, les meves reflexions com a una invitació a quedar-se a casa resant amb les mans a la butxaca. De cap manera. El que jo vull dir no és que quan el cristià se sent incòmode dins una associació i en marxa convençut que no hi ha res a fer si no es crea una altra associació paral·lela però només per a cristians, generalment s'equivoca.

Des de fora ben poca cosa podrà fer. És des de l'interior d'on podrà fer sentir la seva veu i donar testimoni de la seva fe i dels seus principis. Afiliat a un sindicat o a un partit polític, el cristià ha de ser un actiu militant, sempre treballador, sempre fidel als seus principis. Així podrà arribar a ocupar càrrecs directius, així podrà influir en la trajectòria d'aquell sindicat, o partit polític, etc., així podrà actuar com el pessic de llevat dins la pasta que modificarà —des de dins i mai plegant o donant-se de baixa— l'aspecte i la tasca d'aquella associació.

Només així modificarem la nostra societat, cada dia més desorientada i més llunyana del camí que ens assenyala l'Església amb el seu magisteri que no necessita pas fer evolucionar ni millorar l'ensenyament de Jesús i els apòstols.

Antoni Munné i Tomàs

Girona

Publicat el programa pastoral del Bisbat de Girona per aquest curs

Opció bàsica: L'Església com a Poble de Déu

GIRONA. — El Bisbat de Girona ha publicat un fulletó en el qual s'hi recullen les indicacions pastorals i punts programàtics pel curs 1985-86, elaborades pel Consell Episcopal. Aquest afirma d'entrada que ha fet una "opció bàsica: l'Església com a Poble de Déu".

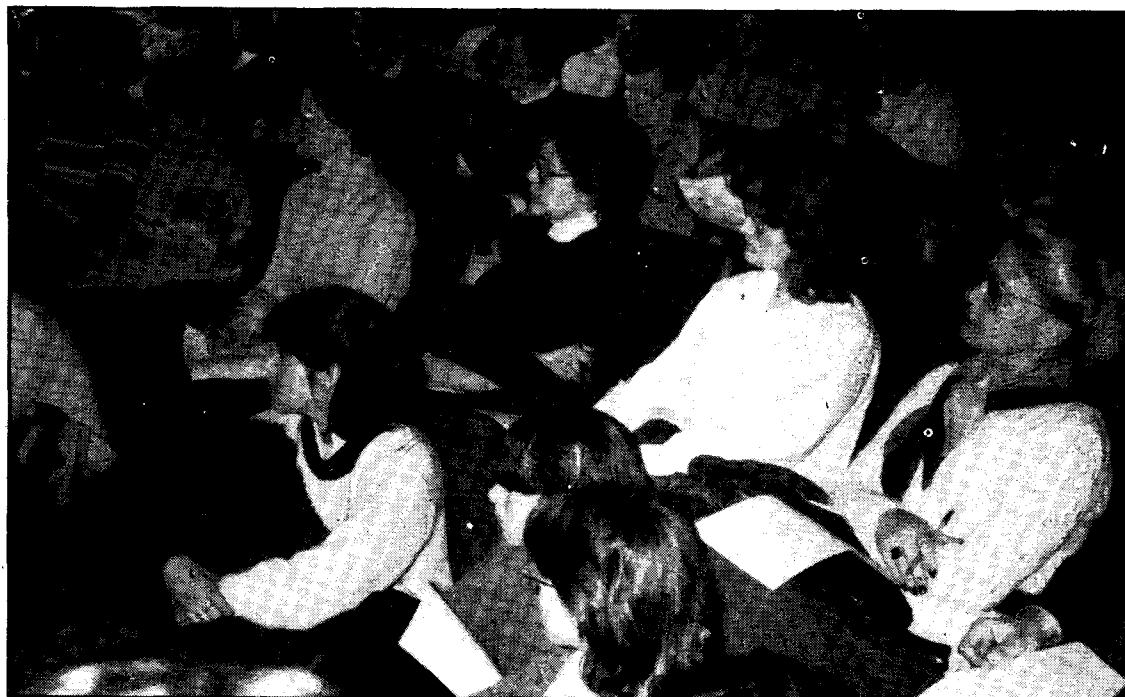
I afegeix que "la línia base o idea de fons per a tota l'acció pastoral del Curs 1985-86 a la diòcesi de Girona és el capítol II de la Constitució dogmàtica sobre l'Església, on es defineix i es descriu l'Església com a Poble de Déu". El programa afirma que cal "assumir tots la missió de l'Església que és evangelitzadora, catequètica, que celebra la seva Fe, que és comunió i està compromesa amb l'home d'avui".

I recorda que "l'Església sap que ha de treballar amb la corresponsabilitat de tots els creients i que, des de la seva pobresa evangèlica i des d'una actitud humil de conversió constant, ha d'acceptar ser evangelitzada particularment pels més pobres".

En aquest sentit afirma que "l'Església sap que la seva missió és anunciar la Bona Nova als pobres i que està implicada en la transformació del món, el qual no és aliè al pecat i que té les contradiccions pròpies d'una societat en construcció".

Compromisos pràctics

Després de presentar les línies ideològiques del programa pastoral d'aquest Curs el Consell Episcopal recull els resultats d'una enquesta feta entre les diferents Delegacions i Secretariats

"Cal que tothom assumeixi la missió de l'Església que és evangelitzadora, catequètica, que celebra la seva Fe, que és comunió i està compromesa amb l'home d'avui".

diocesans. Així la Delegació per la Vida Religiosa es proposa la creació "d'un Fons Comú de Solidaritat" com a signe de solidaritat i fraternitat entre els religiosos, sobretot amb els més necessitats".

La Delegació de l'Apostolat Seglar vol portar a terme "un treball d'iniciació i potenciació de grups especialitzats dels ambients obrer, rural, universitat, professionals, etc."

La Delegació de Joves proposa "el replanteig total a mig

termini (tres anys) de tota la pastoral de joventut". El Consell dels Laics proposa "avançar en el camí de la corresponsabilitat en la vida eclesial de la diòcesi".

Foment de la catequesi

Per la seva part el Secretariat de Catequesi fomentarà les trobades comarcals de catequistes, de les quals sortirà un responsa-

ble de la comarca que formi part de l'equip diocesà. La Delegació d'Ensenyament també impulsarà les trobades d'educadors infantils a nivell comarcal per reflexionar sobre la pròpia identitat i per intercomunicar experiències.

El Secretariat de Pastoral Litúrgica vol potenciar els animadors de celebracions litúrgiques com a testimonis de Fe-Animadors de la Fe. Caritas diocesa-

na es proposa fer acció social, com crear solidaritat i buscar accions concretes.

La Delegació de Missions desitja acollir els missioners que tornen dels seus respectius llocs de treball i aprofitar el seu testimoni d'Evangelització. El Secretariat de Turisme proposa que "tota la diòcesi i no només la Costa Brava i el Maresme, se senti afectada per aquest fenomen de l'oci del turisme i no sols un temps determinat, sinó tot l'any".

Trobades ecumèniques

El Secretariat d'Ecumenisme realitzarà alguna trobada amb pastors d'altres confessions cristianes. La Delegació de Pastoral Sanitària fomentarà les trobades de capellans de centres hospitalaris.

La Delegació del Patrimoni insistirà "en la necessitat de prendre les degudes mesures de seguretat i protecció a fi que el nostre patrimoni sagrat històrico-artístic segueixi complint la seva funció primitiva de ser un instrument vàlid al servei de la fe del poble cristià". El Secretariat de Pastoral Familiar vol "tendir a una preparació del matrimoni més madura i urgir que les parelles es presentin tres mesos abans de la celebració a la parròquia". Per últim, el Secretariat de Justícia i Pau "té com objectius el desarmament i el desenvolupament per la pau".

M. Caballé

El Dr. Camprodon parla de la força de l'esperança

GIRONA. — Al "Full Parroquial" corresponent al propassat dia 1 escriu el Dr. Camprodon.

Avui comença de nou el Temps d'Advent. Comencem-lo amb bon peu.

El poble que segueix Jesús serà sempre un poble insatisfet. Aspira sempre a més. I hi aspira amb l'esperança certa d'aconseguir el seu objectiu. Per això, si és conscient, no s'adorm.

En el curs de la seva història ha passat moltes maltempades, provinents del pecat dels seus mateixos homes i de la malícia dels altres.

Tanmateix, si ho contemplem en la panoràmica que dona el temps i amb el criteri de la fidelitat als seus orígens, els efectes d'aquests contratemps han estat sempre positius. Els sants de l'època els han fet positius... El mateix succeirà amb la crisi actual. No en dubteu.

1. Perquè l'ànima és la força de l'Esperit

Fa unes setmanes, vaig anar

a donar el condol a una comunitat de monges de clausura. Se'ls havia mort una germana la nit anterior.

Després de pregar davant de la difunta, que havien instal·lat al cor de la capella, ens posàrem a comentar les circumstàncies de la mort de la germana amb les dues religioses que m'havien atès.

Mig d'amagat, sense fer remor, va entrar una altra monja, ja gran, es va acostar a la difunta i, vaig sentir que li deia: "Múria, tu ja has vist Jesús".

Un gest no noticable; però que és una pàgina de l'Evangeli. Un gest que il·lumina tota una vida.

Una esperança que posa en tensió el poble que segueix Jesús. "Múria, tu ja has vist Jesús". Com tu volem i esperem participar de la vida en plenitud.

2. La força de l'Esperit és un revulsiu purificador

L'Esperit ens revela el secret

de la mort de Jesús. És una mort font de vida. De la mort de Jesús en brolla la vida de Pasqua.

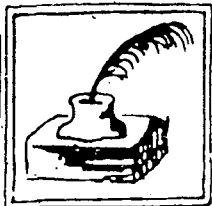
De la mort que comporta cada crisi, quan s'és fidei a l'Esperit en revé un impuls de vida més abundosa i més neta per a l'Església.

Per això el poble de seguidors de Jesús viu amb tensió entre el treball d'ara i la certesa de la seva esperança.

3. A més de viure aquesta esperança, cada individu en el seu cor, **la viu com a poble**. I la manifesta, no amb pancartes, sinó repetint els gestos de Jesús. En el si de l'Església, amb l'Eucaristia i els sagraments. En el món, participant en els seus treballs, desitjós que el seu rostre tingui cada dia més trets del rostre de Jesús.

4. En el clima d'aquesta esperança us convido a preparar el Nadal de Jesús.

Impromptu

Ara ve Nadal...

ORIOL CAMPS

Ja som, com qui diu, a Nadal. I fa més d'un mes que patim l'espèctec publicitari des de la premsa, la ràdio, la televisió. Els vins de cava, els licors, els abillaments i les joguines llueixen magníficades les seves gràcies. Tot plegat sembla una conjura perquè les pobres carteres quedin eixutes del tot.

Es comprèn molt bé que els ofertants vulguin buidar magatzems i omplir comptes bancaris amb nombres positius. Però en conjunt se'n fa un gra massa, i del Nadal, del Nadal veritable, gairebé res no en queda.

Penso que els cristians hauríem de fer un esforç per evadir-nos de tanta faramalla fins on sigui possible, i per tornar al Nadal de debò. Penetrar-hi ben endins, deixar-nos absorbir pel seu misteri, per sentir-nos corpesos d'alegria, per sentir-nos immersos en la seva pau...

Només recordant el fet històric d'aquell racó de Betlem. Recordant la humil celebració natalenca d'aquell primer pessebre del pobriçó d'Assís, n'hi hauria prou per centrar-nos i convertir-nos al veritable Nadal.

Urgell

Tarragona

Parlen els vuit germans maristes nous:

"Volem transparentar el rostre de Jesús als infants i joves"

BELLPUIG DE LES AVELLANES.— El dia 10 de novembre passat, a Sta. Maria de Bellpuig de les Avellanes, casa mare dels Germans Maristes a Catalunya, que es troba prop de Balaguer, van fer la Professió Perpètua vuit germans maristes d'edats compreses entre 25 i 28 anys.

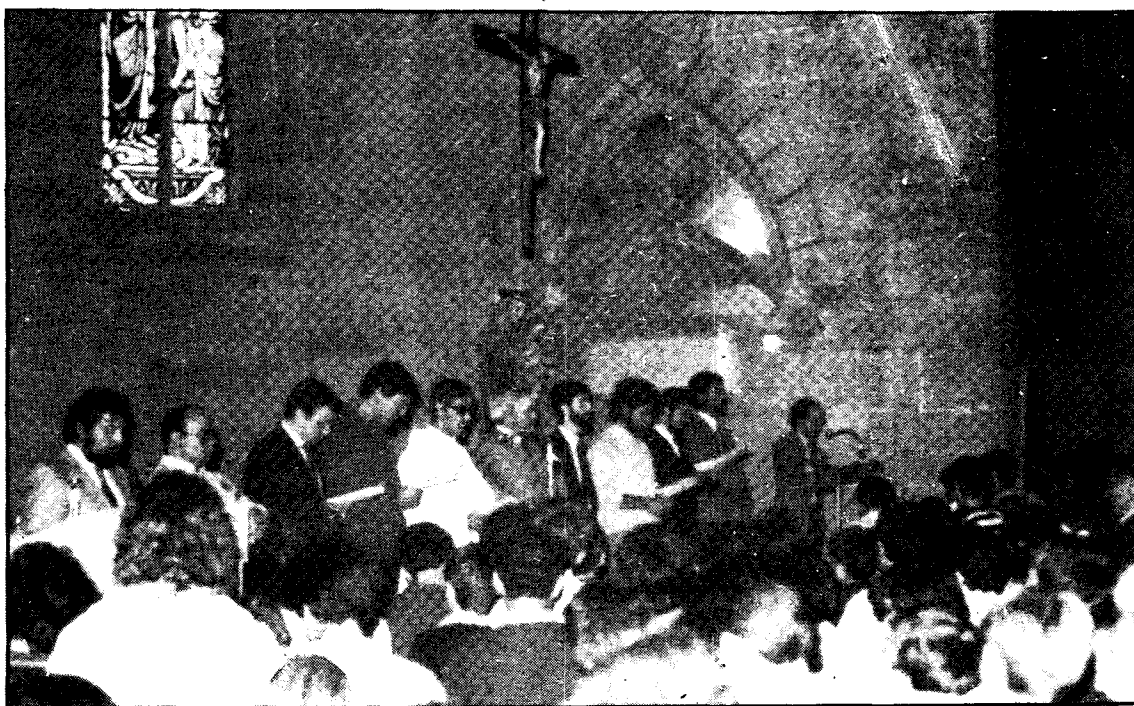
Els germans Angel i Pere Joan de la comunitat de Llinars del Vallès, Josep M. de la comunitat de Barcelona-Vallespir, Josep Miquel de la comunitat de Barcelona-Sants, Jaume de la comunitat d'Alcalá, Pere, Manel i Valerià de la comunitat de Sabadell.

L'Església plena de gom a gom en aquesta diada, va acollir gran nombre de germans i familiars, professors, pares i alumnes dels diferents col·legis per on han passat els vuit germans aquests últims anys, germans novicis i juniors amb les seves famílies. Tots plegats entorn de la taula del Senyor en un ambient de pregària i lloança pel do que Ell ens feia del testimoni dels germans.

El celebrant fou el pare Cebrià Pifarré monjo de Montserrat, i com a representant de la Congregació Marista el germà Benet Arbués provincial dels maristes a Catalunya, recentment elegit Vicari General.

Als vuit germans que feien els vots en aquest dia els hi vàrem preguntar:

—¿Per què voleu viure en pobresa, virginitat i obediència, avui?

"Volem ser signes en el nostre món d'un lliurament sense límits, d'un amor sense fi. Volem mostrar al món que és possible ser marista tota la vida"

—La poca cosa que hem entès de l'Evangeli ens empeny a transparentar el rostre de Jesús als infants i joves, d'una manera clara i nítida, que ho puguin veure amb els seus propis ulls. Nosaltres responem a una crida que ens fa el Senyor a viure com maristes, trobant el seu rostre entre els petits i els joves especialment els més pobres.

—¿I això de, per tota la vida, no és una pretensió per la vostra part?

—La nostra societat no es cansa de presentar-nos matrimonis de durada limitada, pares que només ho són per alguns dies, religiosos que no ho deixen tot, sacerdots que es cansen de servir, educadors que només ho són per conveniència. Nosaltres també ens fem ressò de la debilitat humana i en la nostra pròpia feblesa, refiats en la misericòrdia i la grandesa de Déu que camina davant nostre com el crucificat i el ressuscitat, volem ser signes en

el nostre món d'una entrega sense límits, d'un amor sense fi, volem mostrar al món que és possible ser una parella per sempre, ser marista per tota la vida, enmig de les dificultats i els desganyys que trobem dia rera dia en el nostre camí. Per nosaltres sols, confiant en les nostres pròpies forces, seria una pretensió irrealitzable, una il·lusió inútil, però Maria i Marcel·lí ens animen en aquesta ruta i ens acompanyen en el sí de cada dia.

Nova advocació mariana al cim de la Serra La Llena

EL VILOSELL.— La serra La Llena, ha estat sempre límit natural, etnogràfic, comarcal, provincial i municipal al llarg del temps.

Té 30 km² i 15 de llarg, del Montsant fins al Corull, Tossa o Ternera com s'anomena. Ronda els 1000 mts. d'altura. És una proa que guaita vigilant a tots els horitzonts. De la llunyania, és la fita natural que marca el terreny proper. El Corull, és cruïlla de Tarragona i Lleida. Priorat, Conca de Barberà i Garrigues. Allí conflueixen els termes de Vilanova de Prades, Vallclara i El Vilosell.

Una família que guardava una Mare de Déu, un dia l'oferia al rector de Vilanova de Prades, Mn. Joan Pardo que fa prop de 40 anys que regeix la parròquia. El bon capellà acceptà el donatiu tot pensant quina advocació se li podria donar, ja que gairebé dins l'església, figuren totes les advocacions marianes més populars. Prompte se li ocorregué el Corull, el tossal encimbellat amunt mateix de Vilanova.

El 4 de Juny proppassat, tot Vilanova, acudia amb processó portant la Mare de Déu del Corull, de la parròquia fins a l'ermita de Sant Antoni, fora del poble i al peu mateix del promontori.

Pren peu l'idea d'ermita. Hi ha paletès que s'ofereixen gratuïtament. Tot fa pensar que prompte serà realitat.

La nova advocació, estarà centrada a la cruïlla de tots els termes, comarques i províncies.

La serra La Llena, germana geològica de Montserrat i el Montsant, estava òrfena d'una advocació mariana. Vejam si aviat podem dir el contrari.

En el lloc previst d'edificació, durant molts anys d'instal·là el pessebre del Centre excursionista de Lleida a 1.000 metres sobre el nivell del mar.

Poetes i compositors, ja preparen els goigs.

La fe mariana, encara es viva als nostres pobles.

Fets i criteris

Espera pacient

Després del poble d'Israel és el nou Poble de Déu que ha de mantenir sempre viva la flama del desig del retorn de Jesús.

Nosaltres ens imaginem que les coses es repeteixen indefinides i monòtones. Un dia, ens diu l'Evangeli, la tensió acumulada entre la Humanitat i Déu assolirà els seus límits i aleshores serà la fi del món.

En l'espera pacient del dia del Senyor el cristià ha d'evitar la temptació d'evadir-se del treball d'aquest món amb un malentès espiritualisme i l'altra temptació d'un activisme com si amb les seves soles forces pogués fer un món millor.

Els cristians "vivim en el món, però no som del món". Amb la fecunditat de la pregària i amb l'Eucaristia hem d'actuar com el llevat que transforma la farina. I aquest llevat és l'amor a Jesucrist i als germans. L'amor és un do de Déu en Jesucrist pel seu Esperit.

Jesús va venir, però ara nosaltres l'hem d'esperar altra vegada. El Senyor vindrà més aviat si acumulem més intensament els desigs d'esperar-lo. Quan hi

haurà suficient amor acumulat l'Amor vindrà.

El seu Regne ja ha començat, però "la seva reialesa no és cosa d'aquest món". És un Regne iniciat en la Creu i manifestat en la seva Resurrecció. És un "Regne universal i etern: Regne de veritat i de vida. Regne de santedat i de gràcia. Regne de justícia, d'amor i de pau".

Avui parlem molt de justícia, d'amor i de pau, però quin contingut hi posem en aquestes paraules? Per quina justícia lluitem? Quina pau desitgem?

Només l'Esperit de Jesús ens ho pot fer entendre, perquè tot és do, tot és gràcia. I nosaltres encaraensem que el progrés humà ho pot tot. Nosaltres encara comptem exclusivament amb el nostre esforç i amb les nostres forces.

Si el Regne de Jesús no és d'aquest món, nosaltres tampoc no podem ésser d'aquest món. Nosaltres hem de viure en aquest món amb l'Amor de Jesús que és l'única força transformadora dels nostres cors. L'única força transformadora que "pulveritza" tots els nostres egoismes.

Examinem si estimem la veritat i la vida. La veritat i la vida de Jesús! Examinem si cerquem la santedat i la gràcia. La santedat i la gràcia de Jesús! Examinem si aquest treball tan important és fruit d'un compromís amb l'amor de Jesús i amb l'amor als germans.

L'Evangelistes sant Mateu ens presenta la paràbola del Rei-Pastor per explicar-nos el criteri del darrer judici. El criteri d'aquest judici serà el manament nou del Regne de Jesús: el compromís d'amor als germans. "Preneu possessió del Regne que us tenia preparat" perquè quan jo tenia fam, em donàveu menjar, quan era foraster, em vaucollir, quan estava malalt, em vaucurisar... Quan Senyor? Quan ho feieu a cadascun d'aquests germans meus.

Que el Senyor ens concedeixi d'esperar amb paciència i confiança i sense defallir el seu retorn. Que l'Amor de Jesús sigui el nostre aliment en aquesta espera pacient.

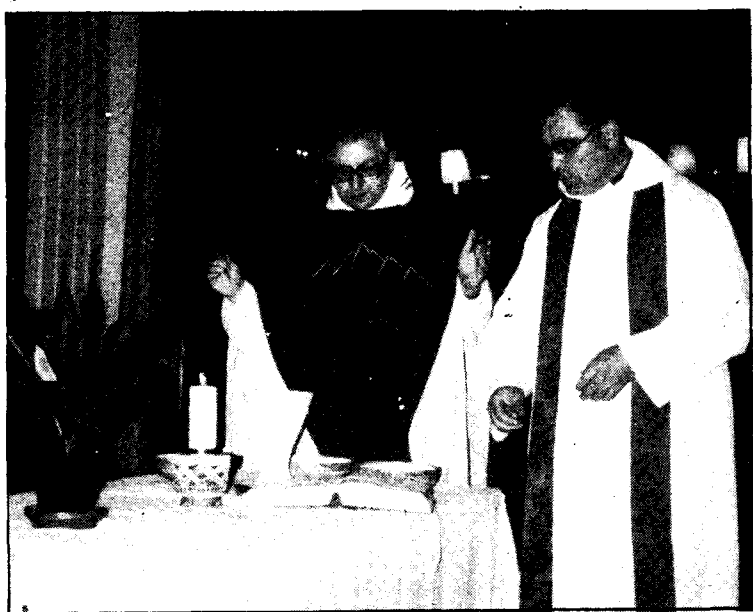
Ramon Torrella

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Barcelona

El seu director, mossèn Cortina, n'explica els trets més característics

L'Associació d'Espiritualitat Verge de la Pau, un oasi de fe en el desert ciutadà

BARCELONA.— Gràcies a Déu, en les desmesurades ciutats com la nostra, no tot és materialisme, frenesia i bullanga en la lluita diària. De tant en tant, apareixen oasis reparadors que inviten al repòs de l'esperit. El Centre d'espiritualitat Verge de la Pau és un d'ells.

Fa quasi nou anys que un capellà jove i coratjós, preocupat per l'hedonisme creixent que paralitza la vida interior de les multituds, fundava, amb un grup d'homes de la Parròquia de la Verge de la Pau, una Associació d'espiritualitat que, en ocasió d'una visita a Roma, el mateix papa Pau VI beneí amb paraules expressives: "Endavant!" "Coraggio!" Penso que val la pena que aquesta aplega de joves, matrimonis, vídues, persones d'edats diferents i circumstàncies personals molt diverses que s'integren en distints equips que nodreix l'Associació, sigui coneguda i esperonada per tots els cristians responsables.

Aquest Centre ja des del seu inici el dirigeix i assessora amb una dedicació absoluta el sacerdot mossèn Josep Cortina que ha creat, al nostre entendre, un Centre modelic i d'una alta eficàcia. Seria una llàstima que aquest tipus d'activitats, lamentablement tan escasses, romanguessin en l'anonimat, o pitjor encara, fossin considerats com una "cleda" elitista. Res d'això, l'Associació d'Espiritualitat Verge de la Pau no té altre objectiu que fer viure l'Evangeli als seus membres amb fidelitat i generosa donació. Qui desitgi constatar-ho que es dirigeixi al Centre que radica a General Mitre, 93, pral., telèfon 247 81 81, en una

estança amplíssima capaç de satisfereix, de moment, les necessitats de l'Associació.

Predicar l'Evangeli

M'escau de fer unes preguntes al seu director mossèn Josep Cortina per als lectors de "Catalunya Cristiana" el qual amablement em contesta.

—Quins foren els motius o raons que us impulsaren a constituir aquesta Associació d'Espiritualitat?

—Els mòbils o motius són molt senzills; diria els de sempre, continguts en les ensenyances de Crist: "He vingut perquè tingueu vida i vida en abundància". (Joan, 10-10). Això és, si ens regim per la seva Paraula, sortirem del món terrenal i pagà, per a viure aquesta Vida en abundància, es clar en l'aspecte espiritual. Un altre principi que orienta l'Associació és el de "Aneu per tot el món i prediqueu l'Evangeli a tota criatura." Perquè a més de viure-ho sàpiguen trametre-ho. Crist

ens demana que tot allò que rebem d'Ell ho comuniquem als germans; que no siguem egoïstes, guardant-ho gelosament per a nosaltres. I la tercera idea on recolza la vida del Centre és aquella tan coneguda de "Un nou precepte us dono, que us estimeu els uns amb els altres. (Joan, 13:34). Paraules que els cristians utilitzem sovint, però que de veritat no ens han entrat a la sang. D'ací que el gran propòsit de l'Associació sigui el de dinamitzar la vida espiritual a través de l'oració i dels sacraments, de l'Eucaristia i de la Reconciliació, sobretot. Aprofundir en la Paraula de Crist, comprometre'ns fidelment amb Ell i fer que en participin els altres germans. Entenem que el bé s'ha de compartir per neutralitzar l'acció del mal.

Viure intensament la paraula

—Com funciona el vostre Centre i quina és la seva projecció vers els seus membres?

—Fonamentalment, actualitzant la Paraula celebrada el diumenge. Viure-la intensament. Respecte els joves, reunint-se al Centre almenys un cop cada setmana en els distints grups de pregària. Els adults són invitats a participar en una reunió també setmanal on s'aprofundeix en el missatge evangèlic en ordre a una superació de la vida interior de cadascun dels associats. A més, cada diumenge a les vuit del vespre, celebrem Vespres solemnes on assisteixen una mitjana de quaranta persones d'ambdós sexes. Entenem que aquesta litúrgia fervorosament celebrada, potencia la vida espiritual per a la resta de la setmana.

Irradiació del compromís

—I quina és la irradiació

del vostre compromís segons el vostre judici?

—Mensualment tenim un Recés a la nostra Casa d'Espiritualitat de Santa Eugènia del Congost que ens ocupa gairebé tot el dia, de les set del matí a les vuit del vespre, concretament, amb una notable assistència, particularment de joves i noies. Treballem en uns grups de Boy Scouts que es formen i resten acollits al Centre amb el ferm propòsit que s'incorporin a les seves respectives parròquies i prenguin part en llurs activitats. Com he assenyalat abans els mateixos responsables del Centre són a la vegada dirigents dels escoltes. El Consiliari els dona setmanalment unes pautes de treball a través d'un full que es reparteix cada diumenge a l'Associació. Els grups de Matrimonis són també objecte d'una atenció especial, així com les senyores vídues. El Centre vol ésser un animador eficaç de la vida espiritual de tots els qui s'acullen a ell. Almenys aquest és el nostre desig i no planyem temps ni esforços per a realitzar-ho. Molt es parla avui del desert: desert cultural, desert ecològic, etc. però és ben poc esmentat un altre tipus de desert, aquell que Jesús estimà i sovint s'hi encaminava, allunyant-se dels sorolls i terrabastalls del món per pregar, en silenci, al seu Pare. Penso que ens cal retornar als orígens sense concessions a la mediocritat.

Un cristianisme actiu i responsable

—Què pensem de l'espiritualitat del moment actual a casa nostra? És que ja no interessa?

—Em sembla molt inquietant la vostra pregunta. Si bé és cert que una onada brutai d'hedonisme ho envaeix tot: cinema, televisió, teatre, literatura, revistes, etc. i que el moment actual no és

gens favorable a l'activitat espiritual, malgrat tot sóc optimista. Observo que una part notable de joventut comença a cansar-se d'aquest ferotge i estèril materialisme i va a la recerca de nous objectius, particularment religiosos, per a bolcar-hi els seus entusiasmes. Naturalment, són "èlites", però hem de creure que com el bon llevat fermentaran la massa. Per això mateix penso que són urgentment necessaris molts Centres d'Espiritualitat dirigits per persones que s'hi lliurin amb cos i ànima per assegurar-ne l'eficàcia. Només l'abundància del bé serà capaç de neutralitzar aquesta allau de procacitats que ens asfixia i que corromp, inexorablement, els valors morals de la societat que, gràcies a Déu, encara conserva. Urgeix deturar el mal com sigui; seria tràgic arribar massa tard. Penso que, sobretot els joves, necessiten el suport i orientació de tots els adults que professem un cristianisme actiu i responsable.

Gràcies, mossèn Cortina, per la valuosa informació que acabau de donar-nos d'una Associació d'Espiritualitat que "funciona" de debò. Estem segurs que els lectors de "Catalunya Cristiana" desitjaran conèixer millor el vostre Centre on, com ens heu dit abans, seran rebuts amb una fraternal acollida. La vostra dedicació exhaustiva a aquesta obra d'espiritualitat que ens exemplifica, ens fa creure a l'ensems que a no tardar —en el curs de la conversa em parlàveu de la força incontenible de la Federació de Joves Cristians durant la República— sorgiran amb impetuosa embrançada moviments juvenils de cristians que han d'ésser l'esperança d'un futur i d'un temps menys preocupador que el nostre.

Josep Serra i Janer

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ València 244, telèfon: 215 27 39.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....D.P.....

☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/Caixa.....

Agència.....

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova

ordre, en la meua llibre/compte n.º.....

Lloc.....Data.....

Signatura

XXXII VIATGE CULTURAL

15 desembre 1985

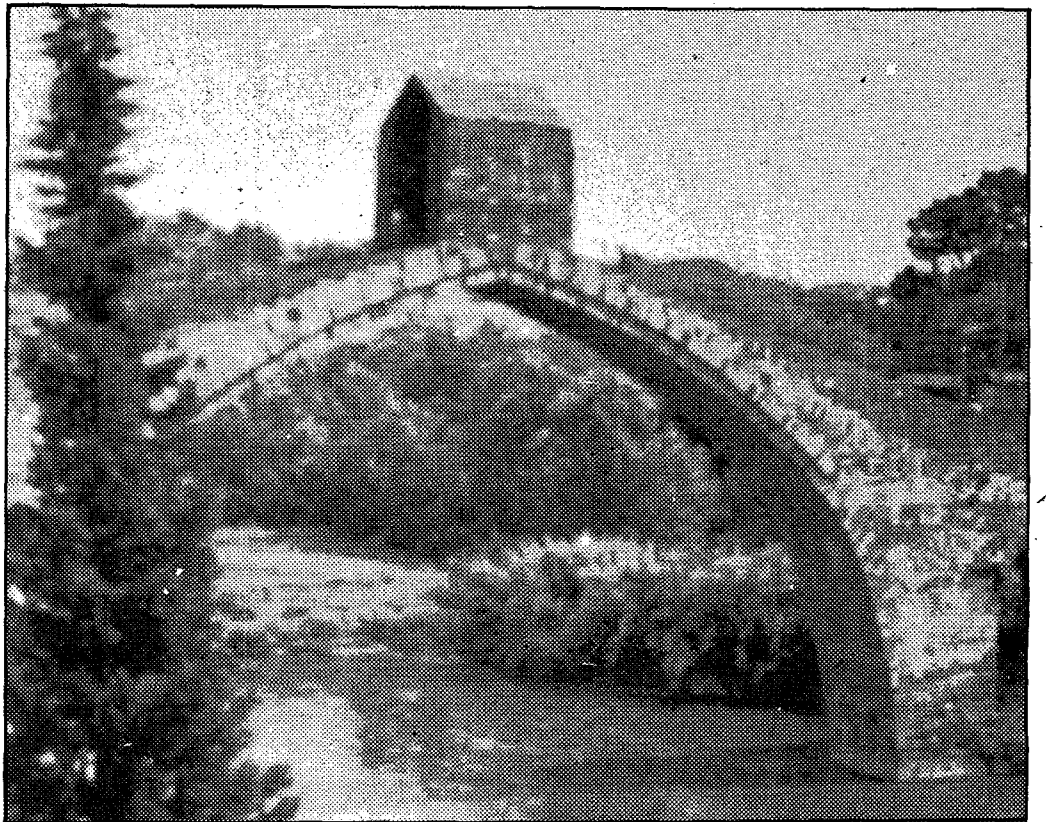
VISITAREM

MONESTIR DE SANT PONÇ (CORBERA)

MUSEU MUNICIPAL VICENÇ ROS, MEMORIAL-MUSEU VICENÇ ROS
I CATALUNYA EN MINIATURA (TORRELLES DE LLOBREGAT)

MONESTIR DE SANT PONÇ. Any 1100. Orde de sant Benet. Estil romànic pur, mestres arquitectes de la Llombardia (Nord d'Itàlia). L'autocar ens deixarà a un km. que farem a peu.

MUSEU MUNICIPAL VICENÇ ROS.
Fundat el 1945. Té una col·lecció nombrosa i important de ceràmica catalana dels segles XV-XVIII.

Inaugurat el 1973. Conté importants i valuoses col·leccions de ceràmica catalana, valenciana i hispano-àrab dels segles XV-XIX; rajoles policromes dels segles XVII-XVIII. Sobresurt un plafó amb 110 rajoles representant el Sant Sopar i una Santoral del segle XVIII.

MEMORIAL-MUSEU VICENÇ ROS.

CATALUNYA EN MINIATURA. El recinte en miniatura més gran del món 60.000 m².

Preu, 1950 pessetes, comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al tel. 215 28 05 Sra. Montserrat.

La sortida serà a les vuit en punt del matí, del carrer de València xamfrà Balmes.

Dinarem al Restaurant de Catalunya en Miniatura - "Serveixi's vostè mateix".

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical.

Les opinions de set prelats

Card. Franz Koenig (Arquebisbe de Viena fins a l'any 1985): "Fa temps que esperava aquesta notícia i, comparteixo de tot cor l'alegria del meu bon amic monsenyor Alvaro del Portillo i de tot l'Opus Dei".

Card. Jaime L. Sin, Arquebisbe de Manila: "La notícia de l'erecció de l'Opus Dei com a Prelatura personal m'ha omplert de goig, perquè configura la solució satisfactòria al problema jurídic de l'Opus Dei en l'Església, per a la qual he resat durant molts anys".

Card. Angel Suquía, Arquebisbe de Madrid: "Ha estat una decisió ponderada i sàvia, que més o menys hi hem pogut contribuir Bisbes dels cinc continents. Penso també en l'alegria que haurà tingut en el Cel monsenyor Escrivà de Balaguer".

Card. Tarancón, Arquebisbe dimissionari de Madrid: "El Papa ha volgut donar una base jurídica apropiada a l'Opus Dei, que és una gran obra de l'Església".

Monis. Díaz Merchán, President de la Conferència Episcopal espanyola: "L'actitud del nou Prelat i autoritats de la Prelatura en relació amb els Bisbes diocesans és de total disponibilitat per a l'obediència i la lleial col·laboració. Per part dels bisbes hi ha també molt bona disposició".

Card. Otunga, Arquebisbe de Nairobi, Kenya: "L'Opus Dei i els seus membres de l'Arxidiòcesi poden estar segurs del meu efecte i estima; i l'Opus Dei, erigit com a Prelatura personal pel Sant Pare Joan Pau II, pot redoblar la seva participació sempre valuosa, en el nostre apostolat a favor de l'Arxidiòcesi de Nairobi".

Card. Ugo Poletti, Vicari de Roma: "L'erecció de la Prelatura personal de la Santa Creu i l'Opus Dei, enriqueix sens dubte, la Santa Església de Déu amb la gràcia i amb una nova força apostòlica, i és senyal de la contínua presència de l'Esperit Sant, que actua segons les necessitats del temps".

Una forma jurídica d'acord amb la seva naturalesa

Tercer aniversari de la Prelatura Personal de l'Opus Dei

Fa ara tres anys, el 28 de novembre del 1982, el Papa Joan Pau II, erigí l'Opus Dei en Prelatura Personal. Amb això no solament es feia ús per primera vegada de la possibilitat de crear aquestes prelatures —possibilitat que existeix des del Concili Vaticà II—, sinó que, a més a més, l'Opus Dei rebia la forma jurídica més d'acord amb la seva naturalesa i manera d'obrar.

Una Prelatura Personal és una estructura jurisdiccional de l'Església que atén una funció pastoral específica, i de la qual els fidels incorporats depenen solament en ordre a la realització d'aquesta tasca pastoral, ja que, —pel que fa els cristians— per a tota la resta depenen dels bisbes diocesans, exactament igual que els altres fidels.

72.000 membres

El conèixer l'Opus Dei un estatut jurídic d'aquesta naturalesa, la Santa Seu expressava el seu reconeixement a aquesta institució de l'Església fundada

l'any 1928 pel sacerdot espanyol monsenyor Josemaría Escrivà Balaguer i, a la qual pertanyen actualment més de 72.000 persones d'arreu del món. La finalitat pastoral específica d'aquesta Prelatura és difondre en tots els

ambients de la societat, una profunda presa de consciència de la crida universal a la santedat i a l'apostolat i, més concretament, del valor santificant del treball professional ordinari. És a dir, es tracta de fer participants tots els homes (casats, solters, de tota condició u ofici) que el seu creador els cridi a una vida seriosament cristiana, també en l'exercici del treball professional i en el compliment dels deures ordinaris que imposin les circumstàncies de cada u.

Servir l'Església

La raó de ser de l'Opus Dei consisteix, en paraules de monsenyor Alvaro del Portillo, actual Prelat de l'Opus Dei, "a servir l'Església com l'Església vol ser servida. I, perquè aquest servei sigui concret i eficaç, en cada diòcesi on treballem, "estirem el carro" —així s'expressava tot sovint monsenyor Escrivà de Balaguer— en la mateixa direcció que el Bisbe, amb l'espirit i les maneres apostòliques específiques que la Santa Seu ens ha aprovat".

ESPANYA

L'Església prepara una normativa específica sobre el tema

Monsenyor Iguacén: "Les diòcesis catalanes són les que mantenen en millor estat el seu patrimoni artístic"

MADRID.— Monsenyor Damián Iguacén, president de la Comissió Episcopal per al Patrimoni Artístic, ha explicat la capacitat tècnica i econòmica de l'Església en ordre a mantenir i conservar els seus béns culturals, durant una conferència-col·loqui al Col·legi Major Alcor de Madrid, davant un nombrós públic universitari.

Un equip d'experts es troba treballant actualment en la preparació d'un Directori per a la conservació del Patrimoni Cultural de l'Església. Les diverses normes, lleis i orientacions seran sistematitzades i recopilades per facilitar el manteniment de les obres d'art religiós.

"Sabem, volem i podem conservar el nostre Patrimoni —declara el Bisbe de Tenerife, recordant les Jornades Nacionals celebrades a El Escorial, el passat mes de maig; la prova és que fins avui s'ha conservat amb les aportacions de la comunitat. No és fàcil restaurar tot a la vegada, però si s'estudia, si es jerarquitzava, podem arribar-hi".

Monsenyor Iguacén al·ludí els milions de pessetes que

"El Patrimoni cultural de l'Església és sagrat, procedeix de la fe i té un prioritari caràcter catequètic".

les comunitats locals aporten per restaurar temples, reparar imatges, etc.: "Si el nostre poble pren consciència, serem capaços de mantenir el patrimoni".

Pel que fa a l'estat de conser-

vació dels diferents béns culturals de l'Església en les diferents zones d'Espanya, destacà l'esforç realitzat en aquest sentit a Catalunya, Navarra, Palència i Terol.

Ajudes estatals

Referent a les ajudes estatals per a la conservació del Patrimoni cultural de l'Església, monsenyor Iguacén manifestà el seu descontent: "L'Estat ha anat ajudant, però artàrquicament. Segons l'acord firmat amb la Santa Seu, l'Església accedí posar a disposició d'investigadors i estudiosos, les seves obres artístiques, a canvi de rebre una contraprestació econòmica i tècnica de l'Estat: "Fins ara, això s'ha realitzat en molts pocs casos".

També, es va referir al dret dels ciutadans a la conservació dels esmentats béns, una vegada declarats per l'Estat com "de caràcter cultural". En aquest sentit, la llei del Patrimoni Històric ni tan sols ha satisfet els sectors civils: col·leccionistes, arxivers, antiquaris...

Finalment, monsenyor Iguacén afirmà que "El Patrimoni històric és sagrat, és a dir, procedeix de la fe dels qui el crearen i té tendència manifestar i fomentar la fe del poble", denunciant així el perill de reconèixer en l'art eclesial solament un valor cultural.

Sant Sebastià

Monsenyor Setién pregarà pels que moren i pels que maten al País Basc

SANT SEBASTIÀ.— El bisbe de Sant Sebastià, José María Setién, condemnà l'últim atemptat preparat a aquesta ciutat i demanà una solució als problemes del poble basc "per camins diferents a la violència". En una nota, Setién assegurà que "per uns i per altres pregarà davant Déu, que continua essent Pare de tots, dels que moren i dels que maten i de tots nosaltres.

Al mateix temps, el bisbe de Sant Sebastià recal·là la seva "absoluta condemna i refús davant aquestes morts violentes" i manifesta la seva "estima per les persones concretes, de les quals ha de defensar el seu dret a la vida". Setién afegeix que "perquè vull que el nostre poble pugui resoldre els seus problemes i perquè no puc contemplar passivament la seva destrucció, he de rebutjar aquesta violència sagrant!!

Centenari de l'inici de la construcció de l'església

La "Catedral del Vallès" una imatge típica de C

Fa cent anys que s'inicià la construcció de l'església de Castellar del Vallès, un edifici neogòtic de gran bellesa que es coneix com la "Catedral del Vallès". Va ser ideada per Joan Martorell, mestre de Gaudí que deixà la direcció de l'obra a Emili Sala. Les obres foren finançades per la vídua Tolrà, senyora Emília Carles.

El campanar de l'Església ha esdevingut, amb el pas dels anys, una imatge típica d'aquesta localitat que aplega al voltant de quatre mil persones. Sobta que un nucli de població tan reduït compti amb un temple de tanta riquesa arquitectònica i monumental.

El finançament de l'obra va ser costejat, com hem dit abans, per la família Tolrà, que es dedicà amb gran èxit a la indústria tèxtil. Tampoc no podem oblidar les subscripcions populars que es feren al poble. Una obra tan important requeria aplegar molts esforços i diners.

Pere Roca i Roumens, en un article aparegut a la revista local

"Plaça Vella", fa aquesta descripció del temple:

"L'església és de tipus neogòtic, amb un cert regust afrancesat en les seves formes. La planta és de creu llatina amb capelles laterals aprofitant els espais entre els contraforts de l'estructura. Afegits a la nau principal hi ha la capella del Santíssim, situada paral·lelament a la nau a la banda de migdia, la sagristia a la banda de ponent i el campanar al N.O. entre l'absis i el creuer, de base quadrada i en forma de pinacle. La coberta, de teula àrab a dues aigües, sobre biguetes i revoltos, és suportada per arcs diafragma, excepte en el presbiteri, l'absis i les capelles laterals, que ho és per voltes de punt d'atmetlla, tal i com era habitual en el gòtic".

L'edifici ha patit, d'ençà de la seva consagració, els efectes de la guerra i l'erosió provocada pels elements naturals. L'any 1936, el temple fou saquejat i es feren obres a l'interior. Aquest estiu s'ha iniciat també la tasca

de manteniment de l'edifici. S'ha restaurat, l'estructura metàl·lica del campanar, obra que ha estat finançada per l'Ajuntament. Mossèn Miquel, rector de la parròquia, creu que l'edifici està força ben conservat, amb les deficiències pròpies dels edificis grans. Subratlla que la necessitat prioritària seria arrebossar les parets laterals i que mai no s'ha fet cap col·lecta especial per a les obres.

Acte del centenari

El dotze de maig d'enguany es va celebrar l'acte del centenari de la col·locació de la primera pedra del temple. Al peu de la façana es descobrí un monòlit amb la inscripció: "Crist pedra angular (1885/1985)". Mossèn Miquel afirma, en recordar la celebració, que el centenari de la col·locació d'una pedra ens brindà l'oportunitat d'una festa gran i alhora d'una reflexió profunda. "Tota la força de la celebració —afegeix— consistí a saber passar imperceptiblement de les pedres ja centenàries que avui basteixen el temple parroquial

cap a les pedres espirituals que són i han estat cada un dels creients, que és la comunitat cristiana reunida que té a Crist com a cap, com a pedra angular que corona l'edifici. El temple parroquial és el lloc de reunió, la casa de la fe, la porta oberta a noves generacions de creients que, com a temples plens d'esperit, testimoniaran el Crist amb renovada esperança".

Mossèn Miquel creu que el temple no rep molts visitants perquè Castellar és una localitat que queda una mica arraconada no és un indret de pas. Els dies feiners el temple roman tancat, però es pot visitar si es demana. Els habitants de Castellar del Vallès estan cofois que l'edifici sigui conegut amb el nom de la "Catedral del Vallès".

L'arquitecte Joan Martorell

Mestre d'obres i arquitecte de la primera promoció de l'escola de Barcelona, titulat el 1876. La predilecció de Joan Martorell per l'estil ogival, que obeïa a la raó íntima de la seva profunda religiositat, no el privà de mostrar en el conjunt de la seva obra un cert eclecticisme, tota vegada que planejà en un estricte neoclassicisme l'edifici de la Cambra Oficial d'Indústria; en una mescla romànico-gòtica la capella de les Monges d'Ensenyança, al carrer d'Aragó, i en un

Joan Martorell fou l'arquitecte de l'església. Fèu un gòtic molt personal.

estil romànic bizantí la cúpula de la Basílica, l'església dels pares claretians i la del Sagrat Cor de Jesús, que Martorell planejà amb Camil Oliveras.

A l'església parroquial de Castellar del Vallès que realitzà amb la col·laboració presumiblement només tècnica d'Emili Sala, l'alta agulla solitària esdevin-

Trona i confessional.
Detall de la riquesa artesanal i ornamental.

Altar major ornamentat amb motiu de la Puríssima.

Altars i objectes ar

Entre les pintures de l'església destaquen quatre teles a l'altar major, molt clares, que representen la vida i mort de sant Esteve, signades totes elles per Enric Monserdà i Vidal (Barcelona, 1850-1926).

A la sagristia hi han varies pintures velles i una de nova: Aquesta, relata la mort de Sant Esteve. El braç esquerre enlaire, demanant clemència al cel, com si sortís fora del quadre. Rendit pels perseguidors, agenollat sobre la cama dreta repenjada a una paret, rep el martiri a cops de pedra. Vesteix casulla, més aviat dalmàtica, amb una gran creu al pit.

Les altres, representen: el Cenacle, Veni Creator Spiritus i quadrets, dos de petits a sota (pintura vella); un Jesús Crucificat de mida mitjana amb la Mare de Déu dels Dolors als peus; d'esquena al passadís sant Josep, un quadre mitjà, la més valuosa de les pintures de la parròquia. Representa a dalt el Pare

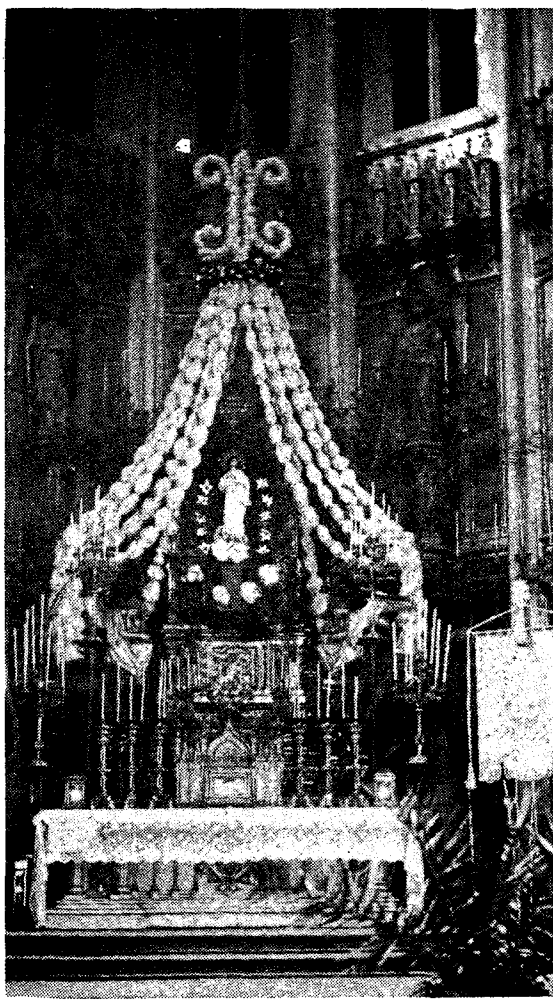
Etern en la Creació. A baix el martiri de sant Esteve amb sant Pau guardant les robes o vestits dels assassins del sant patró (al costat del cementiri). Una pintura de mal gust representa uns bisbes fent exorcismes a una dona esperitada.

Les pintures més abundoses i boniques (abans de la crema de la guerra) portaven la firma de Julio Borrell, pare. Al baptisteri hi havia un Baptisme de Jesús. Un Sagrat Cor. A l'altar major, un sagrari mòbil per l'Exposició.

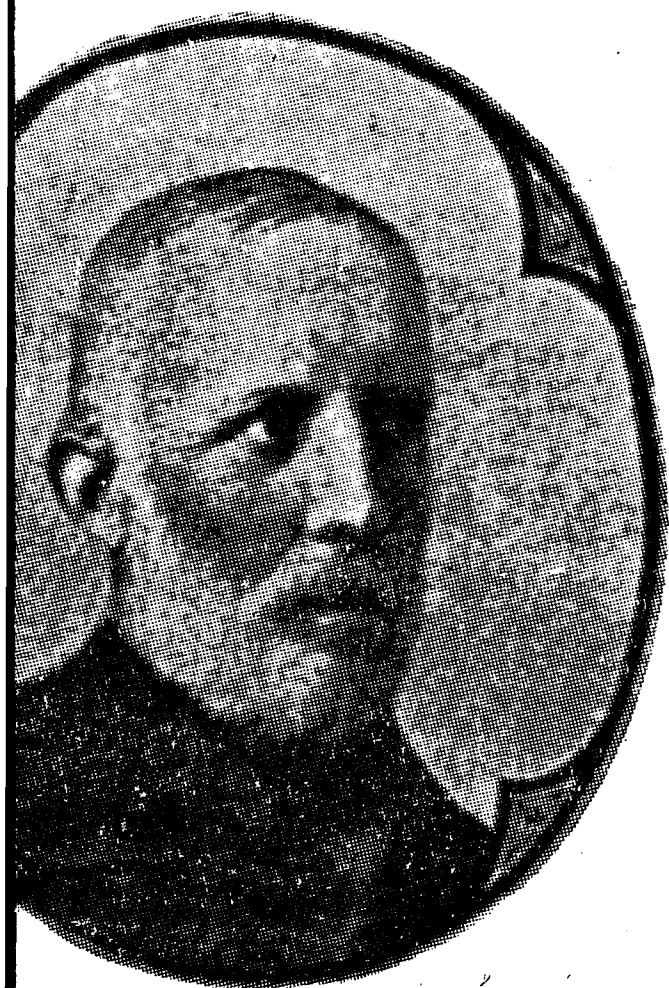
A l'altar de sant Josep, hi ha 9 pintures sobre fusta de J. Borrell: els Desposoris, 3 més a cada costat i 2 a baix. La mort de sant Josep, assistit per Jesús i Maria. El faller del fuster. La fugida a Egipte. La proclamació del Sant pel Papa Pius.

A l'altar del Roser hi figuren 15 misteris de J. Borrell.

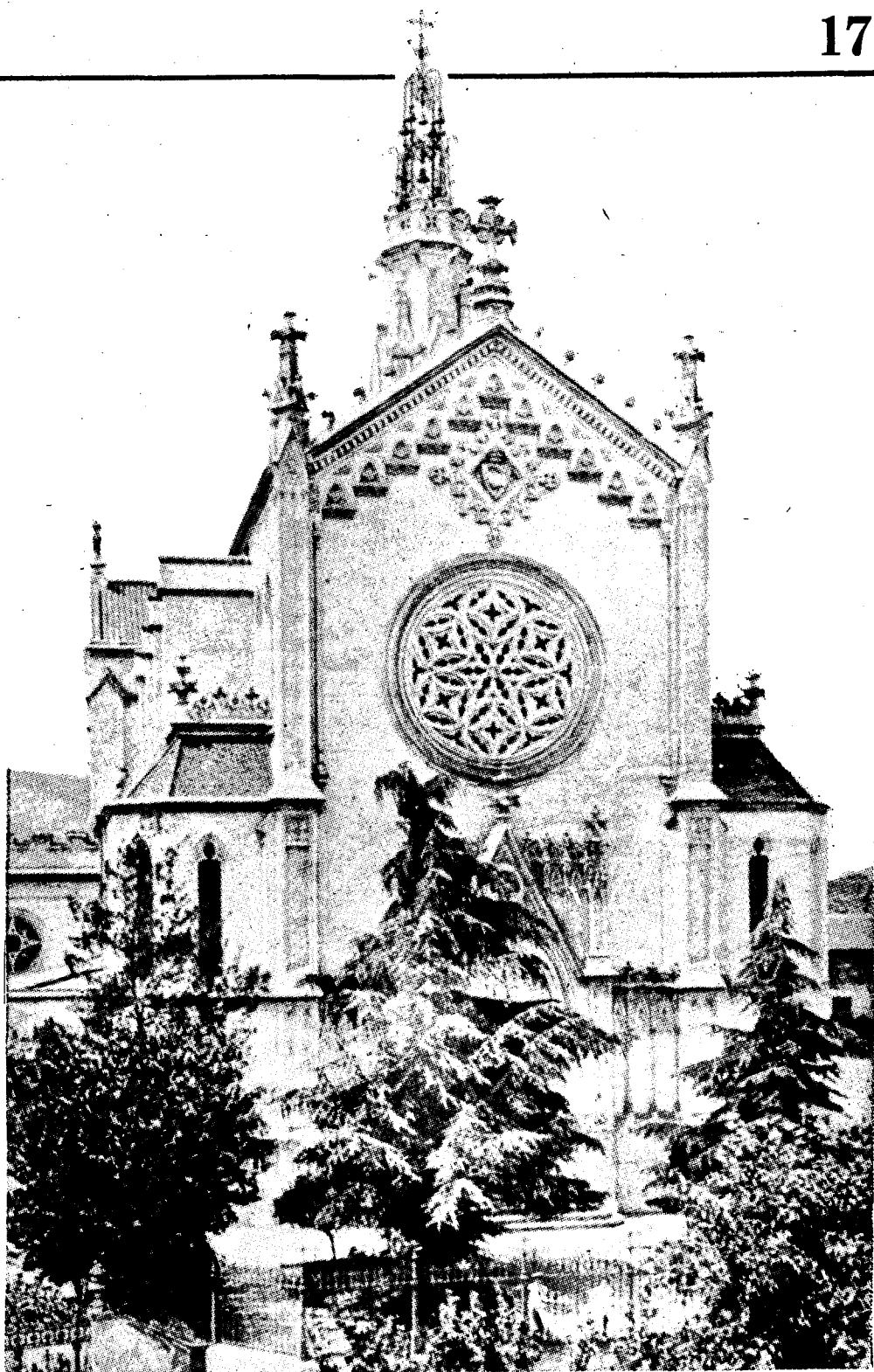
La millor escultura en fusta és d'en Rossend Nobas (Barcelona, 1849-1891). Representa el descendiment de la Creu, la Ver-

l·lès", Castellar

És un edifici neogòtic de gran bellesa.

qué quasi com la firma en l'obra de Martorell.

Joan Martorell, patriarca de l'arquitectura catalana del seu temps, féu un gòtic personal en què l'estil històric era més un canemàs a través del qual ell expressava la seva personalitat, que no pas una plantilla a aplicar mimèticament.

tístics

ge amb el Fill mort als peus. Aquest grup era situat a l'altar del Roser, i es deia que havia estat guanyador del primer premi d'escultura a la Primera Exposició Universal de Barcelona a l'any 1888.

L'escultura en fusta menys acabada, era de Talam i fills (Domènec Talam i Ribot; Barcelona, 1812-1902. Josep i Pelegrí Talam i Anglès). Representava la Verge de les Arenes, essent la facció de la boca imperfecta. A més era blanca, amb l'Infant, en lloc de bruna, com la de Montserrat.

L'altar de les Relíquies, tenien restes de cinc sants en una urna de vidre, sant Jacint, sant Vicenç, santa Teodora. Tenia una vella pintura sobre fusta (potser santa Magdalena?) i sobre la vida de penitència en una cova.

Miquel Romet

El neogòtic

L'art europeu entra a mitjans del segle XVIII en una nova fase, és el cicle dels grans estils d'època. L'Historicisme infon certa inseguretat. L'artista ha d'escollir estil. Agafar un dels estils històrics o bé buscar i crear un nou llenguatge més actual. La consciència artística es divideix en dos bàndols: els historicistes i els que busquen noves formes, nous llenguatges de construcció, d'enginyeria. Alguns arquitectes es van adherir a les noves maneres tractant d'usar-les no com a substitució sinó com a complement de l'arquitectura tradicional. Altres es van negar a buscar nous camins dins del ferro i l'acer, i es llançaren a una renovació formal de l'arquitectura que es va anomenar Eclecticisme. Aquest eclecticisme o barreja d'estils fou en gran part provocat per la ràpida successió de modes en el camp de les arts. El Gòtic va durar tres segles, el Renaixement dos, el Neoclassicisme es va extingir en 50 anys. Dins els historicistes, el culte al passat gòtic i clàssic apareix simultàniament i sovintment en el mateix arquitecte.

S'ha de tenir en compte que el gòticisme no va tenir l'exclusiva arquitectònica ni un

sol moment, contemporàniament va conviure amb el Neoclassicisme no solament a les mateixes ciutats, sinó fins i tot en els mateixos estudis d'arquitecte. El neogòtic ha estat present en la majoria d'arquitectes eclèctics. L'eclecticisme dels clients fa construir als arquitectes peces en diferents estils creant un museu d'arquitectures.

Intentant seguir els ideals romàntics de l'època i guiats per tota una sèrie d'arquitectes i tractadistes com Viollet-le-Duc i J. E. Street, van realçar les qualitats estructurals del Gòtic.

El retrobament amb el gòtic va venir precedida romànticament per l'amor a les ruïnes. No solament es van restaurar antics edificis, sinó que es fabricaren falses ruïnes, com Strawberry Hills a Anglaterra.

Als Estats Units aquesta onada d'eclecticisme va formar l'escola de Chicago construint-se gratacles gòtics o renaixentistes a Nova York, Chicago, San Francisco. La catedral de San Patricio és d'un gòtic pujat.

El Neogòtic sorgeix a Anglaterra directament del Postgòtic al segle XVIII quan a Eu-

ropa dominava encara el Barroc.

Domina el gust per l'arc apuntat, agulles, traceries, nervadures en creu... Els sentiments de fe despertats pel gòtic s'estenen no sols als àmbits religiosos, sinó com a símbol de totalitat, d'ordenació de la vida.

El gòtic no és ja purament religiós sinó que encarna l'autenticitat artesana; a Anglaterra enllaça amb el moviment renovador de l'artesanía creat per William Morris. El Parlament anglès es comença a construir al 1835.

Gaudí renova el gòtic des de dintre a la Sagrada Família, que es va començar a construir el 1883.

El moviment va estar impulsat també per la literatura de Chateaubriand i de Víctor Hugo.

Dins l'altra línia d'arquitectura molt aviat introdueixen nous materials a les seves construccions: ferro, vidre, formigó, etc. Joseph Paxton (Palau de Vidre, Londres, 1851); Dauter (Galeria de les Màquines, París 1889); Eiffel (Torre Eiffel, París, 1889).

A Espanya es va iniciar amb gòtic la Almudena, mentre que

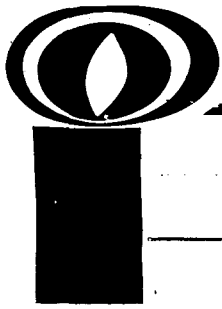
a Barcelona, Joan Martorell i Montells (1833-1906) sota la influència de Viollet-le-Duc,

construí les Saleses, les Adoratius i a Portbou l'església parroquial. Igualment foren gòtics Villar, Mestres, i fins i tot el propi Gaudí en els seus primers anys.

L'eclecticisme ha estat durament criticat. De totes maneres, d'ell cal dir que no ha tingut el toc de genialitat ni la sublim inspiració mística o intel·lectual de l'ofici. Els edificis eclèctics són ben construïts, la tècnica és tradicional i els oficis corresponents estaven desenvolupats en alt grau; la fusteria era de bona qualitat, molt ben treballada. El ferro, el bronze i l'estructura a més de ser de primera qualitat eren utilitzats per bons obrers, competents i experts. El ferro de forja, la ceràmica fins i tot les instal·lacions estaven excel·lentment acabades.

En general no ha estat una font de grans genialitats arquitectòniques, però ha compensat la seva falta d'enginy amb un domini de l'ofici, i una curiosa realitat de les solucions constructives assajades, utilitzades i comprovades en milers d'experiències i exemples.

Esteve Prat

IMMACULADA CONCEPCIÓ DE LA MARE DE DÉU

A cura del Dr. Pere Tena

“FARÉ QUE SIGUIN ENEMICS EL TEU LLINATGE I EL DE LA DONA”

El primer quadre de la solemnitat d'avui ens porta al Paradís. És el fet de la ruptura de l'home amb Déu, que el porta a la consciència de la seva nuesa —solitud, debilitat, vergonya— i al trencament de relacions amistoses amb els altres —acusacions mútues...—. La resposta de Déu no és pas aprovatòria, però sí oberta. El pecat no és l'última paraula de les relacions entre Déu i l'home. Hi ha una promesa de Déu que anuncia el misteriós llinatge de la dona, victoriós sobre el Temptador.

Lectura del llibre del Gènesi (3:9-15.20)

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre, el Senyor-Déu el cridà i li digué: «On ets?» El li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat». Li digué el Senyor-Déu: «¿Qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat». El Senyor-Déu digué a la dona: «¿Per què ho has fet, això? Ella li respongué: És que la serp m'ha enganyat». El Senyor-Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló».

L'home donà a la seva esposa el nom d'Heva, perquè ella ha estat la mare de tots els qui viuen.

“CANTEU AL SENYOR UN CÀNTIC NOU: HA FET OBRES PRODIGIOSES”

Avui el salm responsorial es refereix al misteri que celebrem, més que no pas directament —com acostuma a fer-ho— a la primera lectura. Per això parla de “càntic nou” i d’“obres prodigioses del Senyor”, referint-se a la novetat que representa, en la història dels homes, la presència d'algú —Maria— que entra en aquest món plena de la gràcia de Déu, participant ja, anticipadament, de “la salvació del nostre Déu”. Aquesta és, ben cert, una obra prodigiosa de Déu, que suscita la nostra lloança.

Salm 97:1.2-3ab.3cd-4 (R.:1a)

Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obré prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.

R.: Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses.

El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contempen la salvació.
L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment
a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.
Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

“DÉU ENS ELEGÍ EN CRIST ABANS DE CREAR EL MÓN”

El segon quadre de la solemnitat ens porta al misteri de Déu. Ell ha volgut per a nosaltres, des de tota l'eternitat, abans de crear el món: “que fóssim sants, irrepreensibles —immaculats— als seus ulls, fills seus per Jesucrist...”. I això som els que, per la seva misericòrdia, hem rebut la gràcia de la fe i del baptisme. Però entre tots els que Déu estima, la mare del seu Fill ha estat privilegiada, perquè ha estat, des del començament mateix de la seva existència, “santa i immaculada”.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efès (1:3-6,11-12)

Beneït sigui Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvol·la decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat.

En ell hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança.

La penyora perfecta

Es realment just i necessari, és el nostre deure i és la nostra salvació, Senyor, Pare sant, Déu omnipotent i etern, que sempre i en tot lloc us donem gràcies. A vos que preservàreu la Verge Maria de tota màcula de pecat original, per tal de preparar-vos en ella, enriquida amb la plenitud de la gràcia, una mare digna del vostre Fill, que prefigurés l'Església, l'esposa gloriosa del Crist, santa i immaculada. Aquesta verge puríssima havia de donar-nos el vostre Fill, l'Anyell que esborra el pecat del món. I a ella, sobre tota criatura, la constituïreu per al vostre poble advocada de la gràcia i exemple de santedat. Per això, amb tots els estols dels àngels, us lloem amb goig, tot dient: Sant, sant, sant...

(Prefaci de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu)

El misteri de la concepció immaculada de Maria està íntimament enllaçat amb el misteri que celebrem sempre en l'Eucaristia.

En efecte: en l'Eucaristia celebrem l'esdeveniment que ens ha portat la salvació i la reconciliació amb Déu, el misteri pasqual de la mort i la resurrecció de Jesús; Maria és, des de la seva concepció, el fruit més extraordinari d'aquesta salvació. Puix no hem d'oblidar mai que el privilegi de la concepció immaculada no és pas quelcom

a part de l'obra salvadora de Crist, sinó la seva anticipació misteriosa, en benefici d'aquella dona que, com a mare, havia de donar Jesús, (és a dir: Déu-que-salva), als homes.

Gens estrany, doncs, que el començament de la pregària eucarística d'aquesta solemnitat —el prefaci— sigui una acció de gràcies perquè Déu ens ha donat, en tot el que ha obrat en favor de la Verge Maria, una penyora perfecta del que Ell mateix vol fer de la seva Església: “santa i immaculada”. I aquesta acció de gràcies és totalment adient en el moment en què els fidels reunits en assemblea ens disposem a rebre, en el sagrament del Cos i de la Sang del Senyor, el misteri de salvació que és, per a Maria i per a nosaltres, la font de tota santificació.

D'altra banda, la contemplació de Maria com a penyora de l'obra perfecta de Crist ens ajuda a viure el sentit del temps d'Advent, sense distreure'ns gens —ben al contrari— de la nostra esperança. La concepció immaculada de Maria fou un moment històric, silenciosos per als homes, però eloqüent per a Déu, que anunciava l'obra de Crist i el misteri de l'Església. La glòria de Maria al cel, com a desplegament de la plenitud de gràcia, és ara per a tota l'Església que peregrina la penyora d'aquesta esperança que ens caracteritza, i que professem quan parlem de “la vida de la glòria”, en la manifestació del Senyor.

Dos punts de reflexió

Potser no és gens fora de lloc que, en aquesta solemnitat entranyable, ens plantejem dos punts de reflexió.

Un primer punt es refereix al contingut mateix de la celebració. ¿Què celebrem exactament el dia 8 de desembre? Diem: és la Immaculada. Ben cert. Però aquesta paraula és un adjectiu, que necessita un substantiu per entendre-la. Celebrem la “concepció” immaculada de Maria. Precisament això: el fet que Maria, des del moment mateix en què fou concebuda en el si de la seva mare, és una persona totalment en comunió amb Déu, per la gràcia de Déu.

No celebrem pas, doncs, la seva virginitat, ni la seva maternitat virginal. Avui no contemplem aquests aspectes, com ho farem en altres solemnitats, sobretot en el temps de Nadal. La nostra atenció se centra en la meravella de la gràcia de Déu que és aquest ésser que comença a ser present en la història. Misteri d'amor!

Aquesta contemplació ens porta a un altre punt de reflexió: ¿Tindria cap sentit celebrar aquest privilegi de

Maria si no es cregués que els homes naixem amb el pecat original? I encara ¿seria lògic alegrar-se en aquesta festa, i no donar importància que els infants rebin el baptisme? Perquè, si el pecat original no és una situació d'allunyament de Déu, ¿quin contingut tindria el privilegi de Maria? Si tots naixéssim sants i fills de Déu, ¿quina diferència entre Maria i qualsevol de nosaltres?

Però, si de veritat creiem que és una mostra d'amor la de Déu envers Maria, omplint-la de gràcia des del començament, ¿per què voler retardar, si no hi ha cap motiu seriós, la comunicació d'aquesta salvació de Crist, per mitjà del baptisme, als infants que estan en la situació de pecat original? En el si de la seva mare, Maria no entenia pas el que Déu feia amb ella, com tampoc els infants són capaços d'entendre el fet del seu baptisme. Més endavant, Maria va respondre amb fidelitat a la crida de Déu. També els infants batejats podran respondre amb fidelitat, si són educats cristianament i es mantenen dòcils a l'acció de l'Esperit.

“DÉU TE GUARD, PLENA DE GRÀCIA, EL SENYOR ÉS AMB TU”

El tercer quadre és Natzaret. El centre d'atenció és la Verge Maria, no tant pel que ella fa i diu, com pel que l'àngel li anuncia que Déu ha fet en ella: “plena de gràcia”. Tot el misteri de la concepció immaculada s'enclou en aquesta afirmació. No és encara el misteri de la maternitat virginal de Jesús, que és també anunciada, sinó quelcom més directe: aquesta noia, la verge Maria, ha estat, des del primer instant, el testimoni radiant de la gratuïtat de Déu.

Evangeli segons sant Lluc (1:26-38)

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promera amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: “Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu”. Ella, es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: “No tinguïs por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi”. Maria preguntà a l'àngel: “¿Com pot ser això, si jo no tinc marit?” L'àngel li respongué: “L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible”. Maria va respondre: “Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules”. I l'àngel es va retirar.

Calendari

Diumenge, 8 de desembre. II d'Advent. La Immaculada Concepció de la Mare de Déu. Santa Ester, reina. El sol surt a les 7,04 i es pon a les 4,22 (hora solar). Festa major a Aiguafreda, Cambrils i Montesquiu.

Dilluns, 9 de desembre. Sant Restitut, bisbe màrtir; santa Leocàdia i santa Valèria, verges màrtirs. Festa major a Amposta, Estavill, Santa Llogaia d'Alguema i Santa Llogaia de Terri.

Dimarts, 10 de desembre. Ntra. Sra. de Loreto. Santa Eulàlia de Mèrida, verge i màrtir. Festa major a Berga, l'Hospitalet de Llobregat, el Papiol, Santa Eulàlia de Riuprimer, Santa Eulàlia de Ronçana i Ulldemolins.

Dimecres, 11 de desembre. Sant Dàmas I, papa; sant Daniel, estilitat i santa Ida, verge. Festa major a Argelaguer.

Dijous, 12 de desembre. Ntra. Sra. de Guadalupe. Santa Joana Francesca Fremiot de Chantal, vídua fundadora.

Divendres, 13 de desembre. Santa Llúcia, verge i màrtir. Santa Otilia, verge i sant Aubert, bisbe. Festa major a Aiguamúrcia, Bellmunt del Priorat, Gelidà, Les Piles.

Fira a l'Arboç i Sant Feliu de Pallerols.

Dissabte, 14 de desembre. Sant Joan de la Creu, fundador i doctor. Sant Nicasi i sant Pompeu, bisbes. Fira a El Catllar i Gavà.

* * *

Un vell record

Tot i estar en l'austeritat de l'Advent, hi ha com una pausa, en la gran Festa de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu. Abans les noies, en tal diada, portaven amb joia en les celebracions, una cinta blava cel penjada al coll amb la medalla de la Verge, com un res-sò festiu de la puresa de Maria que devalla del Cel —com diu el poeta— silenciosa, deixant més resplandors en cada estel. Que Ella sigui sempre per tots guia, dolcesa, esperança i vida.

P.C.

L'Església celebra

8 de desembre. Diumenge IMMACULADA CONCEPCIÓ DE MARIA. Lectures: Primera, Gn 3,9-15.20, S 97, segona Ef 1,3-6.11-12, tercera Lc 1,26-38.

9 de desembre. Dilluns de la II setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 35,1-10, S 84, segona Lc 5,17-26.

10 de desembre. Dimarts de la II setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 40,1-11, S 95, segona Mt 18,12-14.

11 de desembre. Dimecres de la II setmana d'Advent. Lectures: primera, Is 40,25-31, S 102, segona Mt 11,28-30.

12 de desembre. Dijous de la II setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 41,13-20, S 144, segona Mt 11,11-15.

13 de desembre. Divendres de la II setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 48,17-19, S 1, segona Mt 11,16-19.

14 de desembre. Dissabte de la II setmana d'Advent. Lectures: Primera, Sir 48,1-4.9-11, S 79, segona Mt 17,10-13.

D'ací i d'allà

Escoltar es traduir

Quan Jesús digué que la lletra mata i l'esperit vivifica advertia, també, que el traductor literal, paraula per paraula no dona pas de cap manera el sentit del text original. Si bé traduir no és impossible, cap traducció no fa de tornaveu exacte. Proveu de traduir al català una poesia castellana. Però el que ara pròpiament volia dir és que, també, quan enraonem amb un del nostre país i de la nostra llengua, hem de fer quelcom semblant a interpretar o traduir. Si bé reconec que la meua manera d'expressar-me pot ser, en la conversa, un xic especial, tinc companys que sempre m'han comprès i d'altres —grups d'església— que sempre els ha semblat que parlo en japonès. Qui escolta tradueix, o ha de fer-ho.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

Homes i institucions

Fins ara, Provincial de la Congregació a Catalunya

Benet Arbués, Vicari General dels Maristes

En el Capítol General dels Maristes, celebrat recentment a Roma ha estat elegit Vicari General el germà Benito Arbués, fins ara Provincial de la Congregació a Catalunya.

Hi han participat 134 germans maristes en el seu Capítol, delegats dels 6.500 amb què compta la Congregació fundada pel beat Marcel·lí Champagnat.

El germà Benito va néixer a Santa Eulàlia (Saragossa) el 1939. Inicia la seva formació en el Seminari Marista de les Avel·lanes (Lleida) i professà el 1957. Completa estudis a VIC (Barcelona) entre 1957-60. Més endavant perfecciona la seva formació a ROMA durant els anys 1967-71. L'any 1972 és nomenat Director de l'Escola Universitària del Professorat que els Germans Maristes tenen a Alcalá de Henares, obtenint la seva aprovació oficial i coordinant un competent equip de professors i pedagogs.

El 1978 és elegit Delegat d'Educació pel Capítol Provincial i Conseller Provincial.

Dinamisme apostòlic i capacitat d'organització

El germà Benito destaca el seu dinamisme apostòlic i capacitat d'organització, donant una empenta a la participació educativa. Qualitats que, per altra part, sempre va demostrar tenir durant el seu treball educatiu i pastoral a Badalona, Barcelona, Rubí i Llinars del Vallès en els seus primers anys d'activitat i vida marista. El 1980 va ser nomenat Provincial de Catalunya, duent a terme una gran tasca de renovació espiritual, formativa i apostòlica entre els seus Germans i Comunitats.

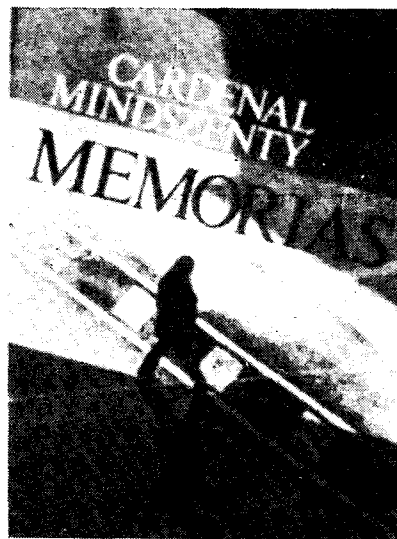
Des de la seva elecció el germà Benito forma part dels Consells General, ocupant el segon lloc. Altres onze germans consellers formen la cúria general, cinc dels quals són de llengua espanyola i dos ho són de nacionalitat. Per a general de la Congregació va ser elegit el germà Charles Howard, australià, del qual vam donar informació a CATALUNYA CRISTIANA. El Capítol General dels Maristes ha realitzat, entre altres coses, la redacció definitiva de les Constitucions i l'elecció dels nous superiors que governaran la Congregació en els propers vuit anys.

"Heu sabut col·laborar amb

els seglars, professors, pares d'alumnes, antics alumnes, formant la gran família marista, que busca viure sempre millor la seva vocació humana i cristiana" va dir el papa Joan Pau II en el seu discurs al Capítol General dels Maristes. Aquests

propòsits i realitats assenyalats pel Sant Pare han estat una realitat a Catalunya, on els maristes gaudeixen de gran prestigi educacional, i on ara ha estat elegit el seu Provincial per dirigir-los, juntament el Germà General, arreu del món.

PER MEDITAR,
PER REGALAR

El Cardenal Mindszenty, primat d'Hongria, és el vertader servidor de Crist, el qual va saber caminar sobre les petjades del Mestre, pel camí del sofriment i l'esperança. El cardenal Mindszenty l'ha seguit; tu com a cristià pots, només falta que vulguis.

Ajuda a l'Església Necessitada et dona l'oportunitat de fer alguna cosa pels més necessitats i per a tu mateix, comprant el llibre (6.ª Edició) a la nostra Delegació de Barcelona, c/. Travessera de Dalt 24 ent. 2.ª 08024 - Barcelona, tel. 237 37 63, o també ho podem enviar per contrar rembossament. El seu preu és de 550.- Ptes.

ADVENT ÉS CONVERSIÓ: CONVERSIÓ ÉS SABER TROBAR-SE AMB UN MATEIX PER CANVIAR D'ACTITUD!

La Bíblia a l'abast

JOSEP M. ARAGONÈS

Celebrar la salvació

Enmig de l'Advent s'alça la figura de Maria, acabada d'entrar a la nostra història. Encara no ha nascut, no s'ha presentat públicament, i ja la seva peculiar personalitat ens surt al pas i ens invita a lloar Déu. Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses (v. 1ab). Maria reprèn la venerable tradició d'Israel de lloar Déu per la salvació que ha obrat a favor del poble. I no és sols la seva veu la que entona l'acció de gràcies al creador i salvador d'Israel. Tota ella, el seu cos, el seu esperit, la seva vida entera, esdevé lloança. És un "magnificat" vivent tot al llarg de la seva vida. Començant ja pel mateix moment de la seva immaculada concepció. Així com tota la resta de descendents d'Adam som concebuts entonant el "miserere", Maria s'esbadella com una rosa de Jericó ofrenada des de bon principi i del tot al Senyor, que ha fet obres prodigioses. I un d'aquests prodigis d'amor i de tendresa que el Senyor ha fet, és precisament enriquir-la anticipadament en el temps amb el fruit de la salvació que havia d'obrar el fill d'aquella nena que era engendrada pels sants esposos Joaquim i Anna. La gran meravella de la vida humana, que Jahvè ha-

via fet en el temps del Paradís, a l'alba de la humanitat, tornava a ser realitat, després del desgavell del pecat original i de tot el cúmul de pecat, de mal i de mort que havia arrossegat, en aquell minúscul ser amagat de les preparacions. L'Antic Testament es retirava i començava el darrer acte de l'obra salvadora de Déu. La meua ànima magnífica el Senyor, perquè el Totpoderós ha obrat en mi meravelles (Llc 1:46 i 49a).

Un càntic nou

Som convidats a cantar un càntic nou. La nova obra de Déu, la salvació definitiva, no pot ser celebrada ni cantada amb cantúries rutinàries i envellides. La melodia i la lletra de l'himne han de ser nous, a l'alçària del que es celebra. Però sobretot el que cal que sigui nou és l'entusiasme de la humanitat que celebra l'alliberament definitiu de tots els homes i les dones que vivien aclaparats per l'angoixa de l'allunyament de Déu. El

que semblava impossible, la redempció de la humanitat, Déu no ha fet, i encara ha superat l'antiga gesta de la creació. No ha retornat la humanitat al paradís perdut i reobert. L'ha entronitzada a la seva dreta. L'ha introduïda a la comunió amb la seva divinitat. És la seva gran obra. Exclusivament seva. La seva dreta i el seu braç sagrat han sortit victoriosos (v. 1cd). Israel, retornat de l'exili, entona un càntic nou a Jahvè, el seu alliberador i el seu Déu. La seva alegria era immensa. I contagiosa. Aclameu el Senyor, arreu de la terra, esclateu en cants i en crits d'alegria (v. 4). I malgrat tot el seu entusiasme, encara es quedava curt. Li mancava encara per veure el que el Senyor faria amb el seu Messies. Es trobava encara en el temps de les figuracions. No havia arribat el temps de la plena realitat. Per això el seu cant era nou a mitges. Maria serà la que iniciarà el vertader càntic nou, i la seva veu es convertirà en la gran simfonia de tota la humanitat salvada per Crist, Senyor Nostre. Perquè el Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació (v. 2).

Veure Déu que ve

Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra, la salvació del nostre Déu (v. 3cd). Vet aquí el que permet veure la llum de la fe quan brilla en el nostre interior i ens aclareix els ulls. Déu ha vingut en la creació. Hi és present. Ell ve en la vida humana. Des de la seva concepció fins al seu desenllaç temporal, per entrar en el gran oceà de l'eternitat. Ha vingut i ve en els moments crucials de la nostra història. Ha vingut en Jesucrist. És amb nosaltres. Tothom qui accepta el do de la fe, pot veure'l. Pot rebre'l. La vinguda de Déu a la humanitat és un moviment d'amor. L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment a la casa d'Israel. (v. 3ab). Era la imatge, Israel. La realitat plena és la humanitat encapçalada definitivament per Jesús, el Fill, que avui, la litúrgia ens fa cantar en l'avanzada de la que ha de ser la seva mare i que el Senyor ha fet Immaculada. L'himne corejat per tota la humanitat i que havia entonat Déu al cor de la creació. Deixeu que avui acabi aquest comentari al salm responsorial amb aquells versos tan bellament teològics de Joan Maragall:

Neix l'hivern cantant les glòries
d'una Verge amb manto blau
que al senti's plena de gràcia
baixa els ulls, junta les mans
i es posa a adorar a Déu
en son ventre virginal...

Advent. Immaculada. Jesús ve. Canteu al Senyor un càntic nou!

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres
d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

44. Els acceleradors de partícules americans

FRANCESC NICOLAU

Professor de la Facultat de
Teologia de Barcelona

D'ençà de la construcció del ciclotró de Lawrence de 1928 (del qual ja vam parlar en el n. 31 d'aquesta sèrie) han passat molts anys i han aparegut moltes noves màquines que han superat moltíssim aquella primera i han facilitat un millor estudi de l'interior del nucli atòmic i de les forces que hi actuen. Totes elles són fetes per a comunicar grans velocitats a les partícules per després fer-les xocar amb altres i a partir dels residus alliberats a conseqüència de la col·lisió, visibles en una cambra de Wilson o anàloga, obtenir informació sobre la naturalesa de la partícula (o partícules) i de la força amb què actua. Creiem que serà interessant conèixer els principals acceleradors existents. Avui parlarem dels d'Amèrica:

L'accelerador lineal de Stanford

El principi bàsic per accelerar una partícula carregada elèctricament és augmentar el potencial entre els dos elèctrodes a través dels quals salta la partícula: a més voltatge més energia o velocitat de salt. Amb dos elèctrodes això no es pot portar a la pràctica més enllà de pocs milions de volts, o sigui aconseguit pocs MeV per ca-

da electró (1 MeV = un milió d'electró-volts d'energia). Si es vol aconseguir energies més altes no queda més remei que accelerar la partícula per etapes. I això es pot fer amb una fila de molts acceleradors, un després de l'altre. És aquest el principi d'un "accelerador lineal" de partícules o "linac", en anglès.

Aplicant això és com es va construir el gran linac de Stanford, en el SLAC, o sigui en el "Stanford Linear Accelerator Center" de Palo Alto (Califòrnia). Els acceleradors successius que hi actuen no ho fan amb alt voltatge sinó amb un camp elèctric altern que funciona per un ordinador connectat a cada conjunt d'elèctrodes en una estructura dita cavitat de "radiofreqüència". Fou un prodigi de tècnica aconseguir la perfecta sincronització de tot el conjunt. Es va acabar de fer el 1961 i va costar 115 milions de dòlars. Medeix 3 km. de llargada i consta de 82.650 cavitats de radiofreqüència. Accelerava electrons fins a 22 GeV (1 GeV = mil milions d'e.v.), però avui un millorament de la instal·lació permet arribar als 30 GeV. És l'accelerador d'electrons més potent del món.

El 1974 s'hi va afegir una anella d'emmagatzematge de positrons i electrons (SPEAR) i el 1980 una altra de protons i anti-protons (PEP).

La proliferació dels sincrotrons

En comptes d'accelerar en línia recta també es pot fer circularment. És el principi del ciclotró de Lawrence. Només cal millorar-lo. Un primer millorament ja fou el "betatró" de la universitat d'Illinois que aconseguí accelerar raigs "beta" (=electrons) fins a 300 MeV. Però aviat es va veure que per aconseguir energies elevades calia augmentar a cada volta de les partícules la intensitat dels imants i el potencial elèctric accelerador, per sincronitzar-los amb el moviment accelerat de les partícules. Un ciclotró sincronitzat així rep el nom de "sincrotó".

La primera generació de sincrotrons foren el "Cosmotró" de la "Brookhaven National Laboratory" de 1952 i el "Bevatró" de Berkeley (Califòrnia) de 1954. El significat d'aquests noms era: "Cosmotró" = màquina capaç de produir energies de l'ordre dels raigs còsmics i "Bevatró" = artifici creat per donar energies superiors a un "billion" (=mil milions) d'electró-volts. Efectivament amb aquests sincrotrons hom arribà a 3 i 6,2 GeV.

Un nou sincrotó anomenat AGS (=Alternating Gradient Synchrotron) s'inaugurà el 1961, també a Brookhaven, aplicant la "focalització forta", o sigui afegint-hi imants reagrupadors de

les partícules, de 33 GeV.

Les instal·lacions del FERMILAB

És al "Fermilab", dit també FNAL o "Fermi National Accelerator Laboratory", on tenen els americans les millors instal·lacions d'acceleradors. Conegut el projecte d'aquest gran complex científic, hi hagué uns quants estira-i-arroses entre diversos estats de la nació americana que volien el laboratori en el seu territori. Per fi es trià el lloc a unes 30 milles de Chicago el 1967. I el 1972 ja entrava en funcionament el gran sincrotó de protons de 400 GeV (i això que el pla original era de només 200 GeV). I encara, el 1975, ha pogut arribar als 500 GeV. El sistema per arribar a una energia tan enorme ha estat sumant diversos dispositius: l'impuls inicial de 750 mil eV és donat per un generador de Cockcroft-Walton, es passa a un linac de 200 MeV i després a un sincrotó impulsor de 8GeV que introdueix les partícules en l'anella principal del gran sincrotó que té una circumferència de 6,3 km., amb 774 imants desviadors de 6 m. de llargada cada un i 180 imants focalitzadors més petits. Les cavitats de radiofreqüència intercalades afegeixen 2,8 MeV d'energia a cada volta. Pasar dels 8 GeV donats per l'impulsor fins als 400 GeV exigeix que els protons facin 140.000 vol-

tes en aquella gran circumferència, cosa que realitzen... en tres segons. El control d'uns esdeveniments tan ràpids es fa amb tres grans computadors, que tenen acoblats molts altres computadors satèl·lits més petits.

Però la cosa no va acabar aquí. El 1979 començà sota l'anella principal la construcció d'una nova anella d'imants i cavitats de radiofreqüència, en comunicació amb la de sobre, de la qual havia de rebre protons accelerats ja a 150 GeV per a fer-los arribar fins a 1.000 GeV, o sigui 1 TeV. Per això s'anomenà la nova anella "Tevatró". El secret d'aquesta energia tan descomunal està en fer servir imants superconductors. Com se sap, el fenomen de la superconducció té lloc a temperatures baixíssimes. Els imants del tevatró s'han de refredar fins a 4,5 graus K, o sigui 268,5°C sota zero. Això s'aconsegueix injectant heli líquid procedent de 24 plantes refrigeradors instal·lades al llarg del túnel. Tot això ha originat una multitud considerable de problemes tècnics que ha calgut superar. Tot s'ha solucionat i el tevatró es posà en marxa el 1982...

I no cal que diguem res del cost de tots aquestes enormes aparells, que paradoxalment només serveixen per conèixer una mica més com són els minúsculs components de la matèria.

Santa Clara de Ciutadella, Menorca

“Visiteu un monestir de clarisses i en sortireu amb el cor eixamplat”

Les monges clarisses de Menorca estudien teologia, enquadenen llibres i fan pastissos. He visitat el monestir de Santa Clara de Ciutadella. Fa 700 anys que fou fundat pel rei Alfons III. Vingueren de Mallorca les dues primeres monges. El monestir fou destruït per primera vegada l'any 1553. Avui, reconstruït amb senzillesa, hi habiten 12 religioses, que resen, treballen i viuen en pau.

Les clarisses formen la família més nombrosa entre les monges de vida contemplativa amb 830 monestirs i amb 18.450 religioses, esteses per tot el món. Santa Clara, la fundadora, ha estat la millor intèrpret de l'esperit de sant Francesc d'Assís, que la recordava sempre com la seva “petita planta”.

Una planta que continua germinant i florint. Per alguna cosa, santa Clara, a més de verge, fou mare; mare amorosa d'una fillada femenina que omple els monestirs d'hàbits marrons, de toques blanques i de rostres gentils i benèvols. Visiteu un monestir de clarisses i en sortireu amb el cor eixamplat i amb ganes de viure els dons del Senyor.

Els turcs enderrocaren el monestir i s'endugueren les monges

Fou l'any 1553. Els turcs envaïren l'illa de Menorca i s'endugueren 22 monges a Constantinoble, algunes de les quals foren martiritzades. D'aquell atropell i lladrocini resta només el “Llibre vermell” de l'Ajuntament i un quadre d'una bellesa extraordinària que representa el naixement de Jesús. D'aquell temps malastruc no en quedà res més, però avui la comunitat clarissa es compon de 12 monges i una postulant.

“Buscava ser estimada per un home, i he descobert l'amor de Déu”

He trucat al monestir, m'han

Monestir de Santa Clara de Ciutadella (Menorca).

obert i em rodeja tota la comunitat. Conversem llargament i l'entrevista és interessant i agredivola. Veig cares molt joves; altres de no tant joves i una monja que passa dels vuitanta anys que, fou abadesa una temporada i ara totes li diuen “la mareta”.

—Ai fill! Aquest convent també fou destruït a la revolta del 36. Després, però, el reconstruïrem i s'inaugurà l'any 1946, diu tota contenta “la mareta”.

“La mareta” té bona memòria i millor el cor i els sentiments. S'asseu a un racó i deixa parlar les altres monges. Una d'elles, sor Josefa, vinguda d'Andalusia fa una pila d'anys, i que ha estat abadesa fins fa poc, pren la paraula.

—D'aquí a Menorca eixiren algunes monges per fundar un nou monestir a Sant Miquel des Aves, a Oporto, Portugal. L'any 1953 també sortiren algunes per reforçar comunitats ja existents, com és ara, el de Vilobí de Girona.

A un grup de clarisses molt joves els pregunto per què es feren monges de clausura i què han trobat al convent. Responen totes alhora i és difícil recollir llurs impressions.

—“Jo he fet una opció per l'amor”. “Santa Clara era radical i deixava la porta oberta a tothom”. “A mi m'agrada l'espiritualitat franciscana perquè es viu en família”. “Doncs, a mi l'esperit de fraternitat”. “A mi la vida senzilla”. “Jo volia ser monja contemplativa però no sabia a on; una amiga em deixà llegir la vida de santa Clara, em vaig engrescar i aquí estic perquè m'han acollit”. “Nosaltres també vivim les preocupacions del món”. “Jo je experimentat que Jesús ens estima i no ens deixa soles”. “És una possibilitat de realitzar-te plenament”. “És una crida i una resposta a Déu i als germans”.

La postulant, que es distingeix perquè vesteix encara de seglar, li pregunto què diria a una noia que no té fe i no comprèn la vida de clausura.

—Li diria..., doncs li diria, que és igual, si no comprèn la nostra vida. Tampoc jo no la comprenia. Que vingui i veurà. El fet d'estar recloses, ens obra a la llibertat d'estimar tothom.

Miro l'abadesa i vull saber el seu criteri.

—Jo buscava l'amor dels homes, i en uns Exercicis espirituals a Monte-Toro vaig descobrir l'amor de Déu. No tenia una idea concreta. Després vaig percebre l'espiritualitat franciscana i la gran personalitat de santa Clara que ha estat la millor intèrpret de l'esperit de sant Francesc, i aquí estic.

Estudien teologia, enquadenen llibres i fan pastissos

Les clarisses de Menorca s'aixequen a les sis del matí. La jornada és un enllaçament de pregària, treball, estudi i petits esbarjos. Algunes han anat a Àvila a fer un curs de teologia que comprèn, Sagrada Escriptura, Cristologia, Ecclesiologia, Història de l'Església, etc. Altres han assistit a cursos de franciscanisme. Totes cultiven l'hort, que és molt polit, i feinegen a la cuina, a la sala de labors. Dos tallers m'han impressionat: el d'enquadració i el forn de bescurts. Els pastissos són de farina i mantega, ensucrats i aromatitzats, farcits de crema i guarnits de fruita, i algun altre “secret” que no volen revelar. Venen el producte a les millors pastisseries de Ciutadella i Maó. En tasto un, també aquell melindro ensucrat —diria el pare Boff— és un sagrament: mostra l'autenticitat dels seus ingredients; la dolçor del seu gust i l'amor del qui te l'ofereix. Les clarisses de Menorca són un sagrament de l'amor de Déu: autèntiques, dolces i acollidores com els seus pastissos.

Francesc Gamissans

Les plantes i les flors són un element decoratiu en tota casa franciscana. En la fotografia, corredor intern del monestir.

Alenada de l'Esperit

El silenci és el marc que ens centra en el cor del temps, de l'espai, de la vida i de l'amor de Déu. Tots els gran moments arrenquen del silenci i porten cap a ell.

El silenci és el mirall que ens mostra què som, què fem i cap a on va la vida.

El silenci és la paraula no pronunciada que ens endinsa en la nostra petitesa, dins l'infinitud de Déu.

El silenci és l'horitzó on es retalla la projecció de la nostra vida.

El silenci és l'adoració contemplativa de la natura al seu Déu.

El silenci és l'alenada de l'Esperit Sant en el cor dels homes.

El silenci és la rosada misteriosa que tot ho cobreix, tot ho transforma i tot ho iguala.

El silenci és la quietud dels arbres al bosc que preguen.

El silenci és la pregària dels cims invencibles coberts de neu perenne.

El silenci és la pau de la vall oblidada, qullada d'herbes i de flors multicolors.

Silenci, silenci. Alenada de cel, perfum de Déu, llum transparent, llenguatge de l'amor.

Joaquim Vives

La pregària a l'entorn de l'altar. En la fotografia, una postulant i sis de les 12 clarisses.

Haití, un país destrossat ecològicament

"Haití serà una nova Etiòpia si no es fa res des del punt de vista ecològic" ha comentat un agrònom americà en veure l'erosió del terreny. El fantasma de la fam planeja en aquest país del Tercer Món que no és pas a Àfrica ni està amenaçat per la sequera.

Un recorregut pel país permet contemplar muntanyes nues i seques, d'aspecte desèrtic. Una de les zones més riques del continent americà ha esdevingut un país pobre. Quines són les causes? Hem de parlar, primerament, de la voracitat dels haitians que cada any tallen dotze milions d'arbres i acceleren, d'aquesta manera, el procés de desertització.

S'han pres algunes mesures per pal·liar la situació. Per exemple, no es permet obrir nous camins de muntanya. Nogensmenys, el mal ja està fet. La vegetació ha desaparegut en molts indrets i petits rierols, per poc que plougui, arrossegueu gran quantitat de terra i provoquen inundacions que han causat víctimes en més d'una ocasió.

Els governs que s'han succeït en el poder des del 1940 han

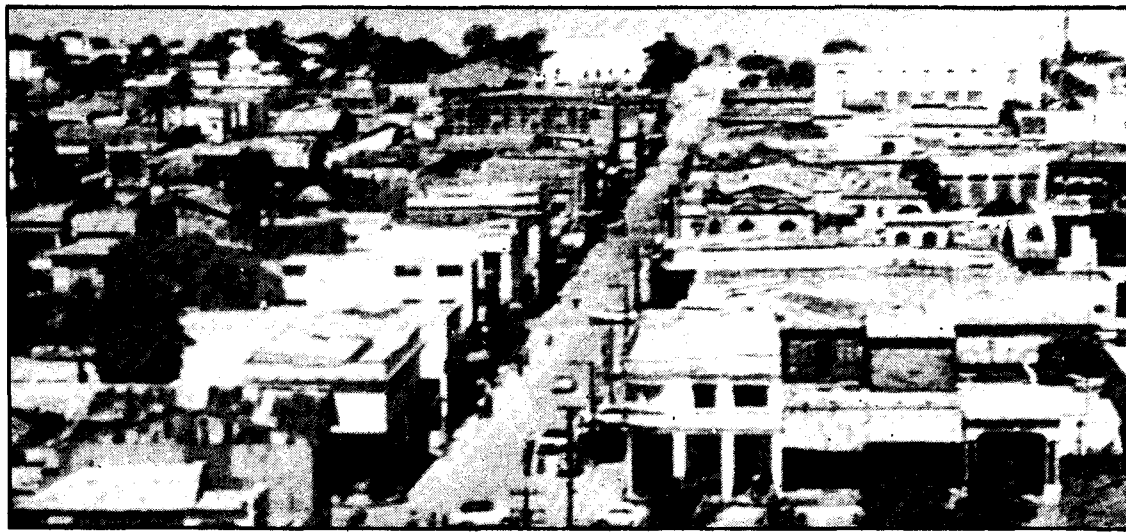
mostrat una negligència absoluta i una manca de sensibilitat esfereïdora davant el problema de l'erosió. S'ha de dir també que la societat haitiana no s'ha pres el problema amb seriositat, inconscient dels problemes que l'agreujament de la situació comportarà per al futur del país. És un cas clar de negligència i inconseqüència col·lectiva

Un país resignat

El país sembla resignat a la fatalitat. Tot i que s'albira un futur poc esperançador, no s'observa una reacció enèrgica, una inquietud per solucionar la problemàtica. Els pagesos, preocupats per la supervivència i el moment actual, actuen com sempre. Els industrials fan igual.

Segons un informe de l'Organització Mundial de la Salut, una part important dels vuit milions d'haitians estan mal alimentats i lluiten per sobreviure. El país importa el vint-i-cinc per cent dels aliments que ha de consumir.

Els especialistes assenyalen que amb una planificació racional Haití podria ser autosufi-

La gent ha abandonat el camp i s'ha traslladat a les grans concentracions urbanes.

cient en el camp de l'alimentació. Passa, no obstant, que tant el govern com els països occidentals han afavorit d'una manera clara els conreus per a l'exportació.

Gairebé el vuitanta per cent de la població activa es dedica a l'agricultura. Només una petita part dels conreus de l'exportació beneficien realment els pagesos més pobres. Els falten recursos per transportar les seves

mercaderies i mitjans econòmics per comprar maquinària agrícola.

La solució als problemes d'Haití, segons els experts, passa per desenvolupar una política de protecció del sòl i de repoblació dels boscos. Manca, però, que els pagesos prenguin consciència de la gravetat de la situació per col·laborar en aquesta tasca.

Les zones agrícoles s'han anat despoblant aquests darrers anys per la manca de pro-

ductivitat i molts ciutadans se n'han anat a viure a zones més industrials per buscar d'altres ocupacions. D'altres han emigrat a Estats Units.

Només un canvi de rumb radical i a curt termini evitarà la desertització d'un país que havia estat definit com "la perla de les Amèriques" perquè comptava amb una vegetació tropical abundant.

T. Puntí

Polèmica sobre la infal·libilitat del Papa

Un article aparegut recentment en la revista dels jesuïtes italians, "Civiltà Cattolica" dedicat a la infal·libilitat pontifícia, qualificat per algun com a oposat a l'"infal·libilisme" i a la "papolatria", suscità una viva polèmica a Itàlia, tant als medis propers al Vaticà com en el món catòlic, sobretot després que la premsa italiana recollís i comentés l'esmentat article.

Dues qüestions es plantegen com a més polèmiques: ¿És oportú rellançar periòdicament el debat sobre la infal·libilitat del Papa, definit pel Concili Vaticà I i confirmada pel Vaticà II? ¿Per què sorgí aquesta polèmica abans del Sínode extraordinari dels bisbes?

"La infal·libilitat —pot llegir-se en l'article citat— és una actitud psico-sociològica típica de la mentalitat cortesana, que ha nascut fora de la pura doctrina sobre la infal·libilitat del Papa". És com una superposició. I si, a vegades, per raons contingents, aquesta actitud ha pogut jugar un rol apologetic, ha estat efecte i causa d'aquest cim eclesiàstic que ha vist exagerar les exageracions de la papolatria".

"La infal·libilitat (entesa en aquest ample sentit) —diu també la revista italiana— no té res a veure amb l'adhesió religiosa de la voluntat i la intel·ligència al magisteri autèntic del pontífex".

Després de l'aparició d'aquest article, "Il Corriere della Sera", periòdic milanes, titulava: "Els jesuïtes descobreixen una malaltia catòlica". El pare Giuseppe De Rosa subratlla bé allò que sosté el dogma de la in-

fal·libilitat papal: "El Papa només és infal·lible quan parla "ex-cathedra", o sigui, quan parla com a mestre suprem dels cristians i vol definir expressament una veritat relacionada amb la fe o la moral.

El pare De Rosa recorda que, des que Pius XII va definir el dogma de l'Assumpció de la Verge Maria, el 1950, cap altre Papa ha fet ús de la seva infal·libilitat.

Referent al tema, Radio Vaticà va entrevistar el pare De Rosa, i el periòdic socialista "La Repubblica" reproduïu parcialment l'entrevista. Sobre el fons de la controvèrsia, De Rosa va precisar que "Els excessos sobre la infal·libilitat del Papa, és la tendència a engrandir els límits de l'autèntica infal·libilitat del Papa". També va explicar que el fet que el Sant Pare no sigui infal·lible en la direcció de l'Església, no treu el ser obedient a la Fe i a l'Amor, ja que en aquest context és assistit per l'Esperit Sant, encara que no el converteix en infal·lible.

Altres qüestions sorgiren de l'article de la revista italiana. ¿A qui s'adreça aquest comentari? ¿A certs grups catòlics com "Comunió i Alliberament", que ha nascut amb gran força? ¿És una crítica contra el mateix Joan Pau II? Cal advertir que el director de "Civiltà Cattolica" és considerat un admirador del pensament de Karol Wojtyła.

Ha sorprès, com hem dit, la publicació de l'article en vigílies del Sínode extraordinari, i més quan no és un secret per a ningú que el Secretariat d'Estat del

Vaticà controla la revista dels jesuïtes.

Poden trobar-se milers d'explicacions. Alguns recorden l'antiga discussió entre "Comunió i Alliberament" i el pare Sorge, antic director de l'esmentada revista. Però el pare De Rosa opina al respecte, que "la malaltia de la infal·libilitat és freqüent en el món catòlic, encara que diferent entre persones o grups. Igualment, l'article s'adreça a tots i no pretén atacar a ningú ni a cap grup en particular".

Preguntats alguns membres de la Companyia de Jesús, han reconegut que s'ha comès un "error". Un simple error de programació que no té res d'estratègia premeditada. "Aquest article —diu el pare De Rosa— estava preparat des de feia temps. No ha estat escrit pensant amb el Sínode dels bisbes. És un equivoc relacionar-lo amb el Sínode. Entrava en la programació dels números de la revista que, aquest any, ha volgut recordar, amb una sèrie d'estudis, el vigèssim aniversari del Concili Vaticà II. I ja que aquest Concili va tractar del primat del Papa i de la seva infal·libilitat, com també de la col·legialitat dels bisbes, la revista ha volgut tractar aquests dos temes en articles successius. Així, doncs, no hi ha cap relació amb el Sínode, sinó amb el Concili."

Aquestes darreres precisions del pare De Rosa posen fi a la polèmica. Publicat l'article dos mesos abans, no hauria desencadenat tanta polèmica.

A. C.

Editorial Herder S.A.

Provenza, 388
08025 Barcelona

Rex Brico
EL HERMANO ROGER Y TAIZE
12,2 x 19,8 cm. - 160 pàgines. Rústica. 675.- ptas.

Gregorio Mateu
LA AVENTURA DE VIVIR
14,1 x 21,6 cm. - 360 pàgines. Rústica. 850.- ptas.

Gerhard Voss
ASTROLOGIA Y CRISTIANISMO
12,2 x 19,8 cm. - 148 pàgines. Rústica. 680.- ptas.

Alister Hardy
LA NATURALEZA ESPIRITUAL DEL HOMBRE
14,1 x 21,6 cm. - 240 pàgines. Rústica. 1.200.- ptas.

Bernhard Welte
¿QUE ES CREER?
12,2 x 19,8 cm. - 104 pàgines. Rústica. 450.- ptas.

Helmut
VIVIR CON LA MUERTE
14,1 x 21,6 cm. - 280 pàgines. Rústica. 1.200.- ptas.

Christa Meves
¿ERES TU DAVID?
11,4 x 17,8 cm. - 136 pàgines. Rústica. 480.- ptas.

Bernhard Häring
LLAMADOS A LA SANTIDAD
14,1 x 21,6 cm. - 260 pàgines. Rústica. 1.200 ptas.

Paul-Eugène Charbonneau
EL HOMBRE EN BUSCA DE DIOS
14,1 x 21,6 cm. - 512 pàgines. Rústica. 2.500 ptas.

La religiositat de la Catalunya medieval

El cristianisme de l'Alta Edat Mitjana estava basat més aviat en la por que no pas en la misericòrdia divina. Era una religiositat dirigida pràcticament pel joc del premi i el càstig més que no pas per convicció conscient. El cel i l'infern obsessiaven el creient i eren els motors de la seva vida pràctica; l'àngel i el dimoni eren els procuradors de l'un i de l'altre. La idea d'un Déu inflexible prevalgué en la mentalitat d'aquella societat de la mateixa manera que la faç severa del Pantocràtor domina les pintures murals de les esglésies romàniques. L'espiritualitat pròpia d'aquell temps evolucionà vers el descobriment de la humanitat de Crist. I, en un afany de concretar la seva humanitat, se l'imaginaven com un senyor feudal, que es presentava als seus vassalls l'estona que el sacerdot oficiant alçava l'hostia consagrada, repartint favors als que tenien la sort de poder-lo veure. Ensenms, es multiplicaren les devocions a la Verge, als sants i la veneració a les relíquies. Aquestes i altres devocions populars, eren cultivades per la missa, la processó i per la narració de fantàstics fets miraculosos atribuïts a l'eucaristia i als sants, les quals corrien de boca en boca o que es llegien als llibres piadosos. La religiositat del poble era sincera, però confusa a causa de la seva contaminació amb la fetilleria i les supersticions.

Fou aquesta, l'època de construcció de les grans catedrals que han arribat fins als nostres dies. El 1178 hom consagrà solemnement la catedral de Tortosa, amb la presència d'Alfons I i la seva muller. Al segle XIII foren bastides la seu vella de Lleida i les de Tarragona i València; i reedificada la de Barcelona. La catedral de Mallorca i la basílica de Santa Maria del Mar, dita "la catedral de la Ribera", a Barcelona, són del segle XIV.

"VASOS DE TERRISSA"

Aquella emotivitat religiosa del període romànic s'anà esvaint. S'obrí un camí cada vegada més ample d'un cert escepticisme, i amb ell un esperit mundà, sensual, sibarític i cinic.

Aquesta relaxació de costums provocà a les darreries del segle XIV i al llarg del XV una reacció malhumorada per part dels esperits poc oberts als canvis del temps, com sempre n'hi ha.

Entre tals esperits abundaren els reaccionaris ultrancers, els dogmàtics inflexibles i els moralistes repatanis. Però hi hagué entre ells, així mateix com passa sempre, esperits veritablement selectes. Tals foren en terres de llengua catalana, el gironí Francesc Eiximenis i el valencià Vicent Ferrer, l'un i l'altre considerats entre els clàssics de la

nostra llengua i de la nostra literatura.

"EL VENT BUFA ALLÀ ON VOL..."

Durant els segles XIII i XIV, el desig de la unió del creient amb Jesucrist i d'una relació viva i personal amb Déu, es va escampar entre els devots. Bernat de Claravall endegà un desvetllament espiritual que

da de pobresa i de contemplació i constituïren una força d'espiritualitat popular. Arnau de Vilanova que es relacionà amb els beguins, fidel a la tradició franciscana, els recomanava la contemplació i la imitació de Crist. Arnau predicà una reforma de la societat en sentit evangèlic i per arribar al poble, promogué la vulgarització dels textos evangèlics i d'altres escrits espirituals, en llengua catalana.

Els "espirituals" o "fratice-

Camuflaven les seves activitats evangelitzadores amb les activitats comercials i així recorregueren els territoris de la corona catalano-aragonesa, organitzant nombrosos grups. També eixiren els "càtars" o "albigesos". Eren una secta d'origen oriental gairebé acristiana. Sostenien el principi de la dualitat divina i, considerant com a menyspreable tot allò que és material, predicaven un radicalisme moral, i desfiguraven o

la dels monjos, vivint en monestirs lluny de ciutats i viles, sovint aïllats al cor mateix de la ruralia. Amb la Baixa Edat Mitjana apareixen els frares, els ordes mendicants vivint en convents que en general, es bastien dins el clos de les ciutats i viles. Els frares, doncs, pertanyen al món urbà i els monjos, al rural.

La vida religiosa experimentà un nou impuls amb la creació i la introducció de nous ordes de redempció de captius. Els trinitaris tingueren la primera casa al sud dels Pirineus i fou la de Vinganya, a Seròs (Segrià), establerta el 1201, per Joan de Mata, fundador de l'orde amb Felix de Valois. Els mercedaris, iniciats a Barcelona (1218) es constituïren en orde el 1235, i foren protegits llargament per Jaume I. Foren molt influents els ordes mendicants. Els dominicans s'establiren a Barcelona (1219) i s'estengueren aviat per tot el país. Els franciscans començaren a Lleida el 1217 i a Vic el 1225; el convent de Barcelona, fet sobre l'hospital de Sant Nicolau, no consta fins el 1229, però potser, és més antic.

Els carmelitans entraren als Països Catalans en fundar-se el convent de Perpinyà (1265), un dels primers d'Europa, inicialment incorporats a la província de Provença. Els agustins vingueren a principis del segle XIV.

Aquests ordes tingueren un paper remarcable en la formació de la pietat popular. Ramon de Penyafort, conseller i confessor del rei Conqueridor, fou molt de temps mentor de l'Església catalana i omplí de bisbes dominicans les diòcesis catalanes.

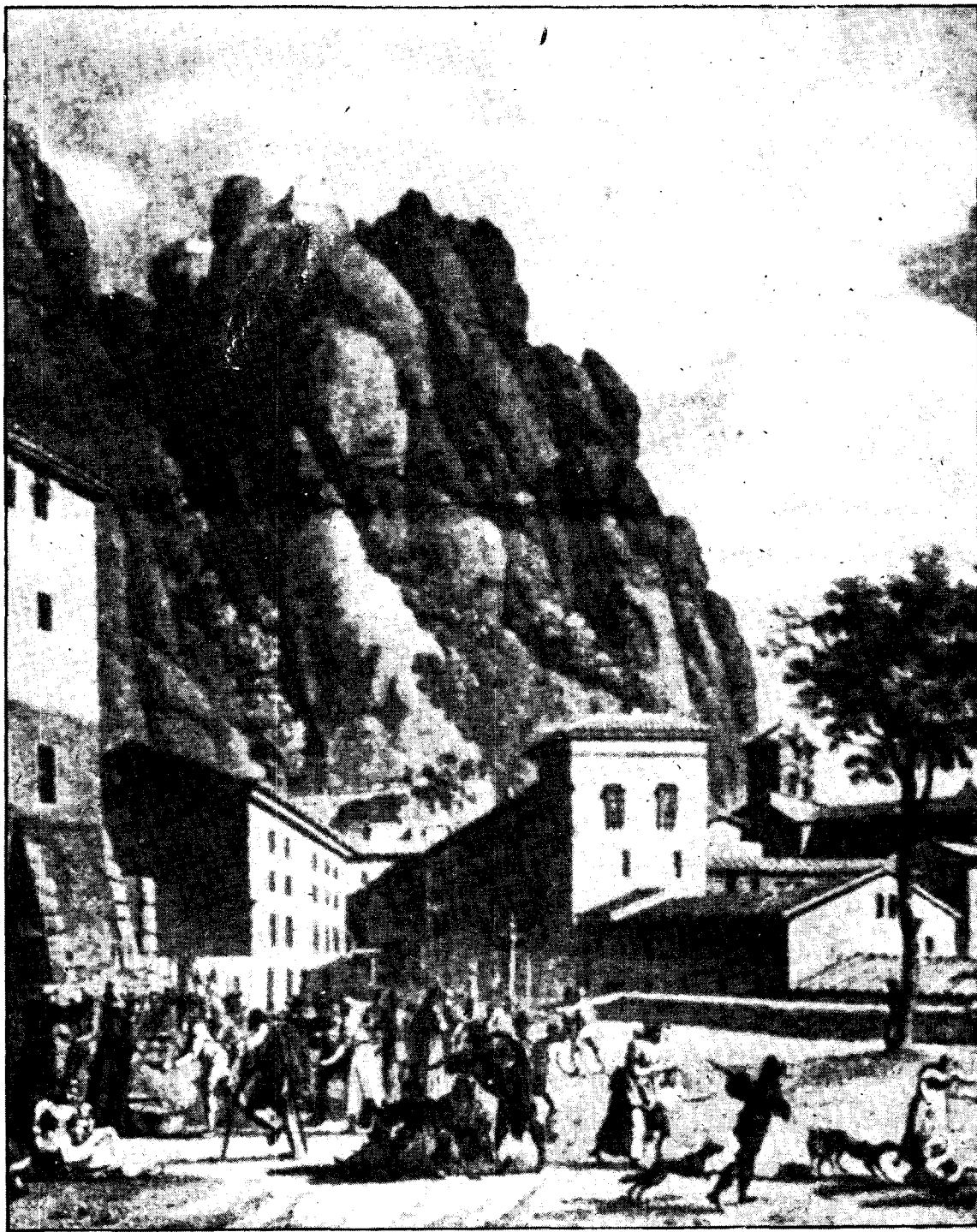
"ESTIMARÀS EL TEU PROÏSME"

Una conjunció de pietat i de sentit social, cristal·litza en la creació d'institucions com hospitals i almoines. Els hospitals servien per atendre els pobres i els vianants i també els frares que vivien de caritat. A més a més de les cases dels rectors de parròquies i dels monestirs, on l'hospitalitat era norma obligada, hi havia tot d'hospitals a pobles, ciutats i vies transitades.

Les almoines es dedicaven a procurar ajuts a pobres i a malalts i a donar algunes subvencions als estudiants. Alguns convents acollien infants abandonats per les seves mares i mantenien parteres fins que es podien valdre. Arribat l'hivern, proveïen de vestits els pobres...

Així, durant segles, l'Església ha exercit les funcions d'atencions socials que modernament molts Estats han assumit i ara desenvolupen sobre una base laica.

Joan González i Pastor

Alexandre de Laborde pogué captar, al monestir de Montserrat, en els últims anys del segle XVIII o primers del XIX, l'escena del repartiment de "la sopa dels frares", entre els pobres. L'escena, amb lleus retocs en la indumentària dels captaires i l'arquitectura, podria ser de les darreries de la Baixa Edat Mitjana (Voyage pittoresque, Vol. I, 1.ª part.)

mogué molts cristians estimar Jesucrist pel seu sacrifici en el lloc dels homes i, adorar-lo com una resposta a l'amor immerescut de Déu. Ramon Llull que havia estat senescal del rei de Mallorca, escriví el seu famós *Llibre d'Àmic i Amat*, el qual es una joia del sentiment cristià català. Aquest corrent d'espiritualitat pregona no fou pas uniforme perquè els piadosos la visqueren de maneres diferents, i eixiren grups i moviments diversos que tingueren adeptes als Països Catalans.

Els beguins abraçaren la vi-

lli" es barrejaren amb les doctrines escatològiques de Gioacchino da Fiore. Al Principat i a Mallorca tingueren alguns adeptes, com Arnau Oliver, Bernat Fuster empresonat a Mallorca i a Avinyó. Sembla que foren simpatitzants Ponç Carbonell, autor d'un comentari bíblic en vuit volums, i Pere Arnau, lector de Ciutat de Mallorca.

Els valdesos dits també "ensabatats", traduïen i explicaven la Bíblia en la llengua popular i per les seves creences, foren els precursors del protestantisme.

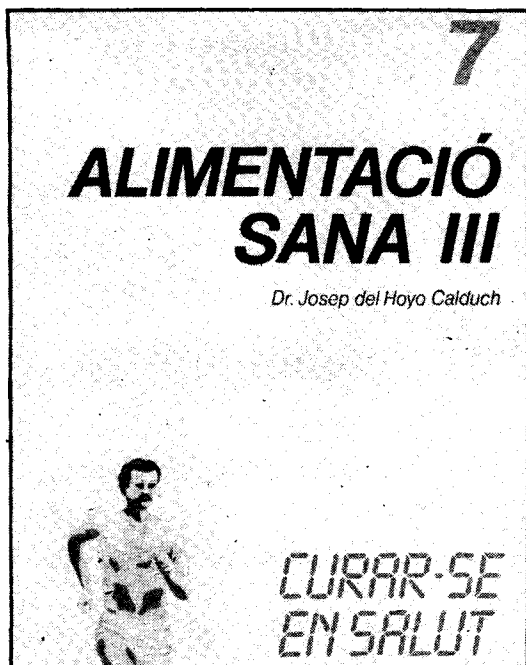
negaven els principals dogmes del catolicisme. Una mena d'ascetisme exacerbada era obligatori per als iniciats o "perfectes"; la massa dels fidels havia de procurar d'imitar-los. L'ur salvació final era assegurada pel "consolamentum", forma de baptisme per imposició de mans, administrat a l'hora de la mort.

PREGÀRIA I TREBALL

L'Alta Edat Mitjana no conegué altra Església regular que

Llibres

Gaudim de més salut corregint la nostra alimentació (1)

De la sèrie "Curar-se en salut", que TV3 ha passat a llibres, han aparegut tres interessants volums dedicats a l'alimentació sana. Tot i que malauradament, encara hi han molts ciutadans que no reben la suficient alimentació, el problema actualment és dels excessos de menjar que consum la majoria de persones, o dels abusos de certs aliments que acaben produint greus malalties. Tan importants, que són causes determinants de la mort de moltes persones. L'obesitat actualment és una preocupació de la nostra societat.

Però a més hi ha altres preocupacions. Així, per exemple, l'alimentació de la dona durant l'embaràs i la lactància. Aquí hi ha una sèrie d'errors populars notables. Des que la dona embarassada ha de menjar per dos, o que les dones que donen el pit han de consumir molta cervesa. Una sèrie de consells seriosos, me-

dicament parlant, que ofereixen els volums que ara es comenten. Des de les idees generals del doctor Josep del Hoyo Caldach a la col·laboració en aquests temes concrets dels doctors Adolf Cassan i Jordi Coderch, s'hi troben una sèrie de coneixements teòrics explicats a l'abast del gran públic i de concrecions pràctiques que tots agraïrem.

Els volums es completen amb una sèrie de fotòs en color amb les seves corresponents explicacions que supleixen d'algun manera les imatges televisives.

R.C.V.

(1) "Alimentació sana I, II i III". Dr. Josep del Hoyo. Curar-se en salut. Edicions Proa. Barcelona 1985.

Les virtuts terapèutiques de les plantes (1)

L'èxit de la medicina natural, la revalorització de les plantes i de les seves virtuts terapèutiques, fan que proliferi aquesta literatura. Vet aquí doncs un llibre d'aquestes característiques però amb dues de notables: una delicada il·lustració acompanya la trentena de plantes descrites, i unes explicacions tècniques i alhora pràctiques.

Pel que fa a les il·lustracions, amb un cert aire romàntic, són de Rosa Batlle i són de gran interès descriptiu i gran bellesa plàstica. Referent a la descripció de les plantes, és molt acurada i completa. Primerament hi ha una història de la seva utilització terapèutica des d'èpoques molt antigues i la seva evolució a través dels anys. Es descriu quina és la part de la planta que s'empra amb finalitats mèdi-

ques: fulles, flor, tronc, etc. i com s'ha de fer, ja sigui mitjançant cataplasma, ebullició, maceració o altres fórmules. També s'exposen àmpliament les qualitats de cada a quin mal s'utilitza. Per completar això darrer, a l'última plana del llibre hi ha una llista de trastorns i malalties i al costat de cadascuna d'elles la planta que pot guarir-la o alleujar-la.

El llibre és doncs útil, però, a més tan ben presentat que dóna goig com a objecte. Són d'aquelles coses que són plaents per aquell que ho dóna i d'agrair per qui ho rep.

Ferran Camps

(1) "Les virtuts de les plantes". Rita Schnitzer. Elfos Edicions. Barcelona 1985.

Racó del llenguatge

Les vocals (i 2)

A més de la vocal neutra de què us parlava l'altre dia, el català té, encara, a diferència del castellà, els dobles sons de la e i de la o.

Tingueu present, però, que així com el so de vocal neutra sempre el trobareu en síl·laba àtona, com us deia en aquella ocasió, els sons tancats i oberts de la e i de la o, contràriament, només els podeu trobar en síl·laba tònica.

Així, doncs, la e i la o poden ser obertes o tancades. El so tancat és idèntic a l'únic que tenen aquestes vocals en castellà. Trobareu la diferència d'aquests sons comparant les paraules *febre* i *seda*, *copa* i *corda* en la seva primera síl·laba. És important saber distingir aquests sons perquè després, quan aprenguem a accentuar gràficament aquestes dues vocals, ho farem amb l'accent greu (`) en el seu so obert i amb l'accent agut (´) en el seu so tancat.

Ens hi pot ajudar força l'observació de parelles de mots curts amb aquest sons diferents, així com: *peix* fresc, *te* calent, *llenya* seca, *llet* freda, el meu *peu* i *gel* i *neu* pel que fa a la e. I *groc* fosc, *gos* gros, *bou* coix, *nou* pous, *sord* amb sort, i *mort* de por per a la lletra o.

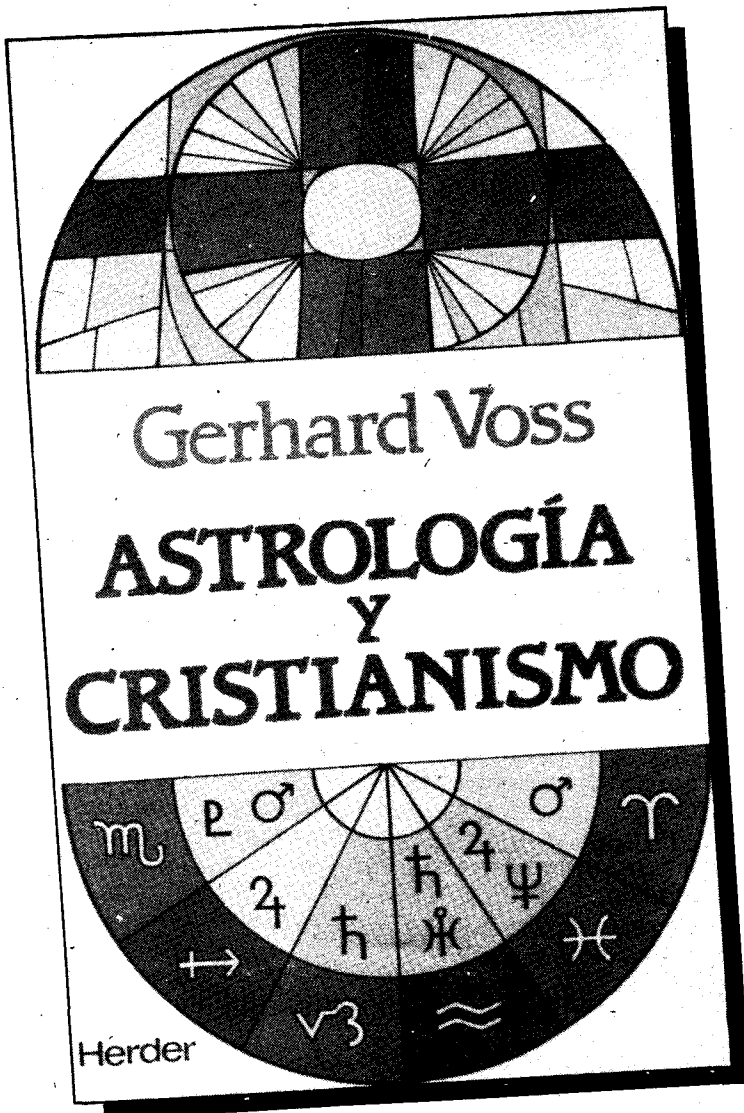
Si proveu de pronunciar aquests grups amb els sons canviats, és a dir, posant la vocal oberta on hi ha la tancada, i al revés, veureu com el resultat és una expressió absurda, desconeguda i estranya. Tan naturals, usuals i expressives que resulten amb els seus sons corresponents!

En tota paraula que contingui aquests sons, si teniu dubtes sobre l'obertura o tancament de les vocals, els esbandireu aviat comparant el mot en qüestió amb algun d'aquests models que us he proposat i tractant de veure amb quin dels dos sons s'assembla més. Amb una mica de pràctica i observació podreu identificar, sense vacil·lacions, com a oberta o tancada qualsevol e o o tòniques.

Perles ortogràfiques

En un setmanari popular d'informació i de cultura religioses: "4.000 pintadas en les parets de Zurich". Amb lletres titulars grosses resulta detonant aquests "pintadas" plural castellà. En català, sense excepcions, no hi ha cap plural acabat en *as*.

L'astrologia vista des del cristianisme (1)

Com a conseqüència de la il·lustració, la proclamació cristiana de l'Església ha perdut de vista una cosa important: a saber, que la salvació, tal com l'entén el Nou Testament, és alhora psicomàtica i espiritual inclou al mateix temps una reconciliació social i còsmica en la qual cal que desaparegui l'experiència de l'alienació. Si la saviesa astrològica no té cabuda avui a l'Església, cal plantejar-se la pregunta de si això es deu a una visió més profunda de la fe, o més aviat és conseqüència d'una saviesa perduda per causa d'una adaptació excessivament acrítica a la credibilitat científica del moment. On el món es compon tan sols d'objectes individuals, no existeix cap comunicació amb el tot, que és el valor que tracten de salvaguardar totes les gnosis esotèriques.

A més de l'exposició històrica i sistemàtica de l'astrologia, en el llibre es dedica especial atenció a l'estudi de l'horòscop del monestir de Niederaltaich, comunitat de la qual forma part l'autor, i al tema de les possibles implicacions astrològiques en relats molt coneguts del Nou Testament (estrella de Betlem i hora de la mort de Jesús).

(1) "Astrologia i cristianismo". Gerhard Voss. Editorial Herder. Barcelona 1985.

Premis de Gastronomia

IV Premis Pere Rovira atorgats per la "Chaînes des Rôtisseurs"

La Chaîne des Rôtisseurs convoca els IV Premis "PERE ROVIRA" per a distingir a aquells que al llarg de l'any 1985 hagin sobresortit amb accions en favor de l'enaltiment de l'art gastronòmic.

L'èxit aconseguit en les anteriors edicions, la col·laboració rebuda de les autoritats, els mitjans de comunicació, la participació d'escriptors, associacions i restauradors ens anima a convocar aquesta nova edició que es regirà d'acord amb les següents:

BASES

- 1.— Podran ser concedits deu Diplomes i amb caràcter extraordinari podran adjudicar-se dos Diplomes d'Honor.
- 2.— Poden concursar als esmentats premis, totes les institucions, entitats, persones físiques i jurídiques que al llarg de l'any 1985 hagin realitzat a Catalunya, i per qualsevol mitjà, (actuacions, escrits, parlats o en sistemes audiovisuals) una lloable labor en favor de l'enaltiment de la gastronomia i els vins en general, i de la restauració en particular.
- 3.— Els candidats podran presentar la seva opció, bé personalment o bé proposada per tercera persona física o jurídica.
- 4.— Les propostes podran presentar-se a la secretaria dels Premis (Avda. Gran Via, 655. Tel 337.18.12 - 08010 Barcelona) fins el 21 de gener de 1986. Les sol·licituds hauran d'acompanyar-se d'una descripció de fets i la pertinent documentació que acrediti els mèrits dels aspirants.
- 5.— El jurat estarà compost per les següents persones:

- Antoni Graells i Sagrera, Bailió Delegat Nacional de la "Chaîne des Rôtisseurs".
- Joan Viñas i Bona, Bailió Delegat Regional de Catalunya de la "Chaîne des Rôtisseurs".
- Jesús Led i Capaz, Cancellier Nacional de la "Chaîne des Rôtisseurs".
- Josep Mª Oller i Plaxats, Tresorer Nacional de la "Chaîne des Rôtisseurs".
- Joan Gaspart i Solves, Director General de la Cadena HUSA.
- Jaume Beltran i Solano, Director de la Revista "Cocina y Hogar" "Comer y Beber".
- Enric Ribera i Gabandé, Director de la Revista "Santa Marta Hosteleria" de Lleida.
- Carles Martín i Marqués, Conseller Gerent de "Diario Español" de Tarragona.
- Jaume Fabrega, Periodista Gastronòmic "Punt Diari". Girona.
- Josep Lladonosa i Giró, Director Estudis de la Escola ARNADI d'Hosteleria de Barcelona.

6.— El lliurament dels Diplomes, es farà en el transcurs d'una gala gastronòmica que es celebrarà durant el mes de febrer de 1986 en el lloc que oportunament s'anunciarà.

7.— Els qui aconseguixin en el llarg del temps cinc Diplomes, els serà concedit el gran Premi d'Honor "Pere Rovira".

8.— El fet de concursar, significa la plena acceptació de les presents bases.

La sardana i la dansa

CURSETS.— L'Agrupació Sardanista "Florice", d'Anglès, ha iniciat el mes de novembre uns cursets de sardanes per a adults i per a nois i noies, que es complementen amb unes xerrades d'introducció al món de la nostra dansa. Les sessions d'ensenyament per a nois i noies es desenvolupen cada diumenge, a dos quarts de dotze del migdia, al pati del Col·legi de les Dominiques d'Anglès, mentre que el curset per a adults té lloc cada dissabte, a les set de la tarda, a l'Institut de Formació Professional de l'esmentada vila. D'altra banda, el dia 30 de novembre, a les set de la tarda, hi hagué la primera de les conferències divulgatives del fet sardanista, amb una xerrada de Carme Puig sobre "Història de la sardana i la cobla", a l'Institut de Formació professional ja indicat; les altres dues conferències d'aquestes cursets sardanistes d'Anglès estaran a càrrec de Concepció Ramió, els dies 7 i 14 de desembre, amb els temes "Aprenem a escoltar sardanes" i "Els instruments de la cobla", respectivament.

Per la seva part, l'Agrupació Cultural Folklorica "Sabadell Sardanista" porta a terme, cada dissabte, de dos quarts d'onze a dos quarts de dotze del matí, un curset per a nens i nenes de 6 a 15 anys; els dimarts i dijous, de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre hi ha sessions d'ensenyament per a majors de 15 anys; i els divendres, de nou a deu de la nit, s'ensenyava de comptar i repartir sardanes. Totes les classes es fan a la seu social de l'esmentada entitat sabadellenca: al segon pis de la Via Massagué núm. 44.

SARDANES A LLEIDA.— Cinc ballades de sardanes configuren la temporada de Tardor/Hivern d'audicions organitzades pel Grup Sardanista del C.E. Huracans, la Secció Sardanista Clavellina del Sícors Club, el Grup Sardanista Montserrat, la Secció Folklorica i Sardanista de la Cooperativa Agrícola Pràctica i el Grup Sardanista de Cap Pont, amb el patrocini de l'Ajuntament de Lleida. Aquesta sèrie de ballades va iniciar-se el dia 17 de novembre i prosseguirà els dies 1 i 15 de desembre del 1985 i el 12 de gener i el 9 de febrer del 1986, al punt de migdia, a la plaça de la Paeria de la capital del Segrià, amb l'actuació de la cobla La Principal de Lleida.

JOSEP VENTURA

Cinema infantil

Estrena d'"Otto, el rinoceront"

El diumenge u de desembre s'estrenà la pel·lícula, "Otto, el rinoceront" film danès dirigit per Rumle Hammerich persona de sòlida formació cinematogràfica tot i només tenir trenta anys. Tingué lloc al Teatre Principal, fundació pública d'Olot a les dotze del migdia.

Aquest film serà l'onze dels doblats al català per l'associació Cavall Fort, Draç Màgic i Rialles i tots ells han tingut un gran èxit i una excel·lent acollida.

Posteriorment es presentarà a Barcelona i a continuació farà tot el circuit dels habituals espectacles de "Rialles", motiu pel qual arriba a ser vist per molts milers d'espectadors. I més encara, perquè algun d'aquests films posteriorment ha

estat passat per TV3. A més de divertir la quitxalla aquesta ha gaudit d'un excel·lent català ja que la versió és d'Albert Jané.

Avià (Berguedà)

XIII Concurs de Pessebres miniatura

NORMES:

1ª Podran participar al concurs tots els pessebristes que ho desitgin i acceptin les normes.

2ª Cada concursant individualment, només podrà presentar un pessebre. No seran admesos els pessebres presentats altres anys.

3^a El concursant podrà escollir com a tema qualsevol dels fets relacionats amb la vinguda de Jesús.

4^a La mida màxima del pessebre haurà d'ésser de 0'50 x 0'50 x 0'50 metres.

5^a Si els pessebres són electrificats, el corrent ha d'ésser a 220 volts i ha de brollar un metre de fil conductor.

6^a El pessebre s'ha d'entregar junt amb un sobre clos. Damunt del sobre hi ha de constar el nom del pessebre i l'edat del concursant i dintre l'adreça.

7ª Els pessebres s'hauran d'entregar els dies 14 i 15 de desembre des de les 10 a les 20 hores, a la rectoria d'Avià, on quedaran exposats des del dia 22.

8^a El dia 6 de gener el senyor alcalde, a la una del migdia lliurarà els premis als guanyadors.

9^a Es podran recollir el dia 12 de gener, dia de la cloenda de l'exposició. Si no s'ha recollit quinze dies després d'acabada l'exposició, l'organització no es fa responsable del pessebre.

10^a Es fan quatre categories de concursants: fins els 7 anys, de 8 a 11, de 12 a 15 i de 16 en endavant.

11^a El primer classificat de la categoria dels grans, estarà obligat a cedir el seu pessebre si l'organització decideix fer una mostra dels pessebres guanyadors en anteriors concursos.

12^a El jurat té plenes facultats per a resoldre els casos imprevistos.

EXPOSICIÓ: A la Rectoria d'Avià. Del 22 de desembre al 12 de gener. Dies festius: matí d'11 a 2, tarda de 2/4 de 5 a 2/4 de 7.

LLIURAMENT DE PREMIS: El 6 de gener a la una del migdia. Premi de 15.000 pts. per al primer classificat de la categoria de grans. Obsequis a tots els concursants.

Acadèmia Catòlica de Sabadell i Omnium Cultural

Cloenda del Centenari del poema Canigó

Amb motiu d'escaure's enguany el centenari del poema "Canigó" i el 140 aniversari del naixement de mossèn Cinto Verdaguer, l'Acadèmia Catòlica de Sabadell i la Delegació Territorial d'Omnium Cultural de la mateixa ciutat han organitzat una exposició bibliogràfica de Verdaguer a base del fons de Joan Pallàs i Aguilar. L'esmentada exposició fou inaugurada el 30 de desembre als locals de l'Acadèmia, carrer Sant Joan nº 20, i s'ha completat amb una sèrie d'actes. Així la inauguració d'una placa al·legòrica al carrer de Mossèn Cinto, la projecció d'un curt-metratge de Joan Capdevila i Nogué "Jacint Verdaguer a l'Atlàntica", un concert a càrrec de la Coral del Conservatori Municipal de Música de Sabadell i una conferència sobre el tema a càrrec de Narcís Garolera. A més, hi ha hagut la presentació de la nova edició del poema

"Canigó" editat per l'Editorial AUSA.

El diumenge dia 15 tindrà lloc la cloenda de la commemoració en un acte a celebrar a l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials de Sabadell a les 12 del migdia. En aquest acte hi haurà un recital de poesia de Verdaguer a càrrec de Celestoni Fonoll.

**Catalunya
Cristiana**

El setmanari de
més difusió
a Catalunya

Rectificació

V Premi Elisard Sala

Per un error involuntari en la pàgina 25 del setmanari nº 322, de data 24 de novembre, es va canviar una de les bases del concurs de cançons de muntanya "Elisard Sala", que enguany ha arribat a la cinquena convocatòria. En concret a la base 3ª deia que els textos haurien de ser en llengua castellana; quan realment hauria de dir en llengua catalana. Ens n'excusem i preguem als participants en la convocatòria que en prenguin bona nota.

Us agrada cantar?

Veniu

amb nosaltres. Porteu amics i amigues. Formarem una coral, serem amics i ho passarem bé. Totes les edats son bones. Tel. Cantaires: 237 66 36 - 217 64 28 i 218 48 76.

Parroquia de Santa Teresa de Jesús Infant.
Via Augusta 68 (Desp. Parroquial).

Costums i tradicions

La mesura del dia en el santoral (i II)

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

En l'anterior article sobre la mesura del dia segons el refranyer, fèiem una pausa abans de passar al dia de Reis. Si us plau, doncs, continuem amb la diada dels Mags d'Orient:

"Pels Reis, el dia creix i el fred neix"; "Pels Reis, un pas de vells"; "Pels Reis, un pas d'anyell"; "Pels Reis, una cua de peix"; "Pels Reis, el dia no s'allarga gens i ase serà qui ho notará"; "Pels Reis, ase és qui no ho coneix i més ase qui ho coneix".

El dia 7, "Per Sant Julià, (bisbe de Toledo i màrtir), cent passes de marrà" i el 20: "Per Sant Sebastià, un pas de marrà", també, tot i que "Per Sant Sebastià, també s'allarga el dia una hora per cap".

"Per la Candelera (2 de febrer), mitja hora endavant, mitja hora endarrera"; "Per la Candelera, una hora sencera". "Per Sant Antoni (el 17), un pas de dimoni". El 24: "Per Sant Matias, ja són llargs els dies".

El 19 de març, festa de l'espòs de Maria, quan "tan llarga és la nit com el dia"; "Per Sant Josep, si Déu vol", el sastre apaga el gresol". Aquest darrer, té el seu complement el 23: "Sant Julià, (de Cesàrea) el berenar del cel fa baixar".

Trobarem d'altres referències al berenar. És quan el dia és llarg, alguns treballadors o artesans tenien lleure mitja hora per a menjar un mos. Per contra, en arribar els temps curts calia aprofitar la claror solar i se suprimia la menjada de la tarda.

El 25: "Per la Mare de Déu de març, el cap al jaç", perquè era temps de començar a fer la migdiada.

Anem per l'abril. El dia 14, "Per Sant Ermengol, de sol a sol". Es pot treballar més. El 27, "Per Sant Marc, el berenar d'hora i el sopar tard"; "Per Sant Marc, a berenar al camp". El 3 de maig trobem que "Per Santa Creu, el berenar baixa del cel", o bé, "berenar per tot arreu" i, encara, "si teniu gana berenareu".

"De juny enllà, el dia comença a baixar"; "Beneït sia Corpus que fa els dies llargs"; "Sant Joan (el 24) escurça els dies i el Nadal els estira"; "Sant Joan l'escurça i el Nen Jesús l'allarga". El 29: "Per Sant Pere el dia enrera" o bé "una hora enrera, no cap endavant, sinó cap endarrera"; "Per Sant Pere una passa enllà" i, "el juny acabat, dia escurçat".

"Pel juliol, plega amb el sol"; "A primers de juliol, un pas de cargol" i a darrers, "una hora menys de sol". "Per l'agost, a sol post, de seguida és fosc" i el 15: "Per la Mare de Déu d'agost a les set ja és fosc"; "Per la Mare de Déu del llit, tan llarg és el dia com la nit"; "Per Santa Maria, s'escurça el dia".

"Pel setembre el dia duu espardenyes" perquè va lleuger cap a la posta. El 29: "Per Sant Miquel, el berenar se'n puja al cel i per Sant Macià (5 d'abril) torna a baixar". Cal encendre els llums. "Quan a les sis es fa fosca, mor la mosca", es diu de l'octubre i el 4 "Sant Francesc les vetlles porta i Sant Josep se les emporta"; "Per Sant Francesc si Déu ho vol, el sastre encén el gresol i quan Sant Josep vindrà el tornarà a apagar"; "Per Sant Francesc i Sant Tristany (no existeix aquest sant), els cerers comencen el seu guany".

"De Tots Sants a Nadal, just una passa de gall" i el 30 de novembre, "Per Sant Andreu, tot el dia no s'hi veu", o bé "si el dia s'estira no ho coneixereu" o, "llarga nit i dia breu".

Cuina

"Soufflée" de tallarines

125 gr. de tallarines
75 gr. formatge ratllat
100 gr. pernil del país

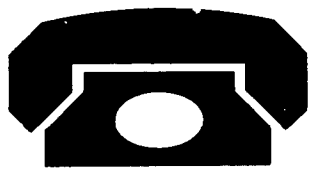
80 gr. mantega
3 ous
1 l. de llet

Bulli les tallarines amb aigua i sal durant 12 minuts, després renteu-les a raig d'aigua freda i escorreu-les. Poseu-les en un recipient i tireu-hi la llet bullint, el formatge ratllat, el pernil tallat a quadrets, els rovells d'ou i la mantega fosa barregeu-ho amb compte, rectifiqueu de sal i pebre. Bateu les clares a punt de neu forta, tireu-les sobre les tallarines amb suavitat i poseu-les en una plata de forn untada amb mantega.

Coeu-les a forn moderat, primer uns 20 o 25 minuts, forn de baix i després 6 o 8 minuts forn de dalt perquè es gratinin lleugerament. Pot menjar-se tal com queda o acompanyat amb salsa de tomàquet, servida en salsera.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

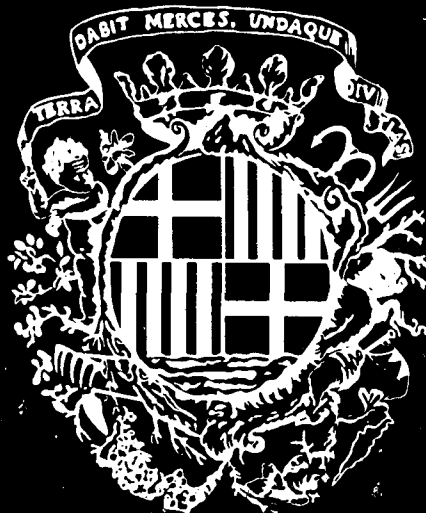
I.V.A.

318 48 78

L'INFORMAREM

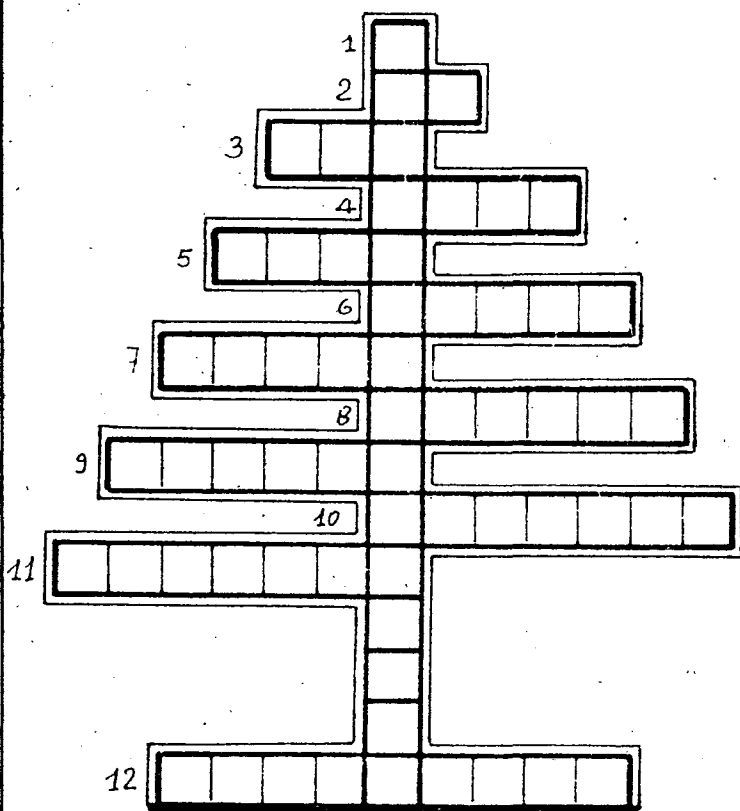
CAMBRA OFICIAL DE COMERC, INDÚSTRIA I NAVEGACIÓ DE BARCELONA

Encreuats

Per ROSA COLLELL

L'AVET

- 1.- La columna vertical és d'un sol mot.
2.- Les horitzontals de la banda esquerra han d'acabar amb la lletra de la columna vertical. Les de l'esquerra han de començar amb la lletra de la columna vertical que correspon. La de la base és un sol mot que ha de creuar amb la vertical.

VERTICAL

Afecció a les coses tradicionals

HORITZONTALS

- 1.- Manera d'embenar. 2.- Déu egipci. 3.- Nom de consonant. 4.- Unitat de força. 5.- Relatiu o pertanyent a Déu o als déus. 6.- Jesucrist. 7.- Narri. conti. 8.- Oferiment. 9.- Punta, consistent o no, amb què acaben algunes fulles o alguns òrgans foliacis. 10.- Grup de llibres de la Bíblia que no són considerats canònics. 11.- Calamitat que s'abat sobre un poble. 12.- Tècnica sanitària especialment preparada per assistir les dones durant el part.

- SOLUCIONES -

1.- T. 2.- Ra. 3.- Ema. 4.- Dina. 5.- Divi. 6.- Crist. 7.- Conti. 8.- Ofrena. 9.- Acumen. 10.- Apócrif. 11.- Flagell. 12.- Llevadora.

HORIZONTALS

Tradicionalista

VERTICAL

Filatèlia

Per JOSEP ESCALADA

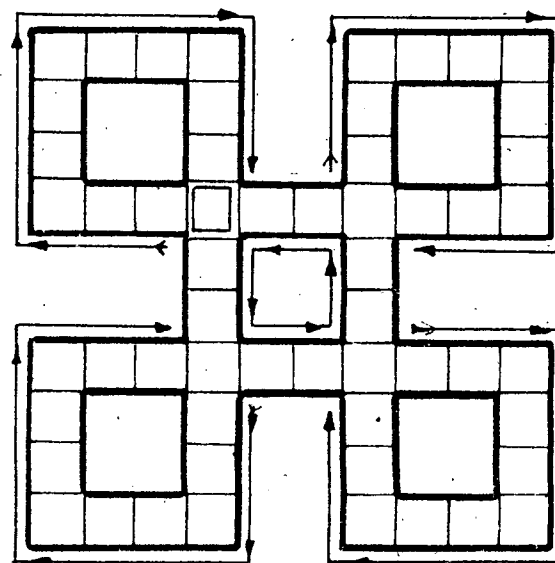
El segell de més alt valor facial, acaba de sortir als Estats Units d'Amèrica, i val 10'70 dòlars USA. És a dir: 1.720 ptes. L'ús del segell és molt particular. Serveix per pagar els ports postals d'un paquet de fins a dues lliures de pes (800 grams), des de qualsevol lloc a un altre del país. L'import és elevat, però l'ús del segell garanteix que el paquet serà lliurat al destinatari abans de les 24 hores. Cal recordar que els Estats Units d'Amèrica tenen una extensió territorial més gran que tot Europa!

Aquest segell substitueix un altre de 9,35 dòlars de valor facial, que també tenia una àguila impresa, i en segon terme una fotografia de la Terra, presa des de la nau espacial "Challenger" de la NASA. El segell ha estat emès en carnets (no en fulls), i és per això que no està dentat als quatre costats.

Encreuats

Per ROSA COLLELL

LABERINT

- 1.- Acumulació d'aigua a l'interior dels continents, en una depressió. 2.- Nom donat als adults i a les larves de diversos coleòpters que viuen en la fusta, el gra... dels quals s'alimenten. 3.- Societat o associació de persones amb interessos, ideologia o afeccions comunes. 4.- Servei cultural que organitza i manté el dipòsit, la classificació, la conversió i consulta o lectura de llibres o altre material gràfic. 5.- Coratge d'esperit. 6.- Dit de l'ull afectat de miopia. 7.- Motllura plana i llisa que sobresurt de la superfície d'una paret menys que la seva pròpia alçada. 8.- Vall del Pirineus. 9.- Carta de jugar. 10.- Edifici destinat a conservar o exposar col·leccions de pintura. 11.- Una manera d'acomiar-se. 12.- Mot hebreu de significat desconegut que designa probablement un instrument per mitjà del qual els sacerdots transmetien l'oracle de Jahvè. 13.- Vent de Nord-oest.

Començant allà on hi ha el requadre petit, on hi va la primera lletra, cal seguir la direcció de les fletxes de manera que a cada angle acaba un mot i comença l'altre amb la mateixa lletra, s'ha de fer tot el recorregut i acabar amb la mateixa lletra que hem començat.

A partir del requadre i seguint les fletxes.

1.- Llac. 2.- Corc. 3.- Club. 4.- Biblioteca. 5.- Ànim. 6.- Miop. 7.- Platabanda. 8.- Aian. 9.- Naip. 10.- Pinaco. 11.- Aden. 12.- Urin. 13.- Mestral.

FUTBOL

Resultats

R. Societat-Barça	1-5
R. Madrid-L. Palmas	5-1
Celta-Valladolid	3-2
Sporting-Càdis	2-2
Betis-Hèrcules	1-0
València-Sevilla	0-1
Espanyol-Athletic	1-0
Ràcing-Osasuna	1-0
Saragossa-Atlético	0-0

Clasificacions

	Ptos.	J	GF	GC
1. R. Madrid	21+7	14	32	14
2. Barça	20+6	14	25	11
3. Sporting	19+5	14	16	9
4. At. Madrid	18+4	14	29	19
5. Valladolid	16+2	14	25	20
6. Sevilla	16+2	14	15	12
7. Athletic	16+2	14	19	16
8. Saragossa	16+2	14	17	16
9. Càdis	15+1	14	13	19
10. Betis	13-1	14	13	14
11. València	13-1	14	17	24
12. R. Societat	13-1	14	13	21
13. Espanyol	10-4	14	14	14
14. Ràcing	10-4	14	13	17
15. Hèrcules	10-4	14	14	19
16. L. Palmas	10-4	14	16	28
17. Osasuna	9-5	14	8	13
18. Celta	7-7	14	15	29

La travessa

R. Madrid-L. Palmas	1
R. Celta-R. Valladolid	1
R. Gijón-Càdis	X
R. Societat-Barça	2
R. Betis-Hèrcules	1
València-Sevilla	2
Espanyol-Athletic	1
Racing-Osasuna	1
Saragossa-At. Madrid	X
Mallorca-Màlaga	1
Logroñes-Barcelona At.	X
Sabadell-Murcia	1
Cartagena-Oviedo	X
Huelva-Corunya	X

Golejadors

Da Silva (At. Madrid)	9
H. Sánchez (R. Madrid)	9
Valdano (R. Madrid)	8
Kempes (Hèrcules)	7
Sixto (València)	7
Cabrera (At. Madrid)	7
Schuster (Barcelona)	7
Isidro (Ràcing)	5
Alexanco (Barça)	5
Michel (R. Madrid)	5
Victo (Valladolid)	5
Gail (Valladolid)	5
Cortès (Celta)	5
Cabrera (València)	4
Baquero (R. Societat)	4
Sarabia (R. Societat)	4

Pròxima jornada

R. Madrid-Celta
Valladolid-Gijón
Càdis-R. Societat
Barcelona-Betis
Hèrcules-València
Sevilla-Espanyol
Ath. Bilbao-Santander
Osasuna-Zaragoza
Las Palmas-At. Madrid

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V

La cançó de la iaia

Quan era més petit del que ara sóc, recordo que la iaia Roser cantava moltes vegades aquesta cançó:

La Mare de Déu quan era xiqueta
anava a costura a aprendre de lletra
Si les papallones la veien passar
fent-li de corona voltaven son cap.

Era més llarga eh!, però ara no en sé més. Des d'aleshores, quan penso en la Mare de Déu, la veig com una nena de la nostra edat, anant cap a l'escola amb el farcellet dels seus llibres i labors.

Mn. Josep, que sempre diu que em convé tocar de peus a terra, em digué que, en aquell temps, encara no s'havien inventat els llibres, i que els nois i noies de la meua edat tampoc anaven escola. Els pares els hi ensenyaven de viva veu tot allò que ells sabien.

—Mare, el senyor que va fer aquesta cançó, per què ho deia, doncs, que la Mare de Déu, quan era petita anava escola.

—Home, això és una poesia, i els poetes no fan història, diuen les coses a la seva manera.

—Doncs, què volia dir?

—Segurament volia dir que la Mare de Déu era una noia del poble com totes les altres. Devia fer moltes preguntes als seus pares per aprendre forces coses.

—I, de les papallones, què?

—És també poesia. Com que la Verge Maria havia de ser la Mare de Jesús, des del primer instant de la seva vida, Déu Nostre Senyor la va omplir del seu amor i de la seva gràcia. I, vés a saber, si els ocells i les papallones... quan la veien passar, endevinaven les meravelles que Déu havia fet en ella.

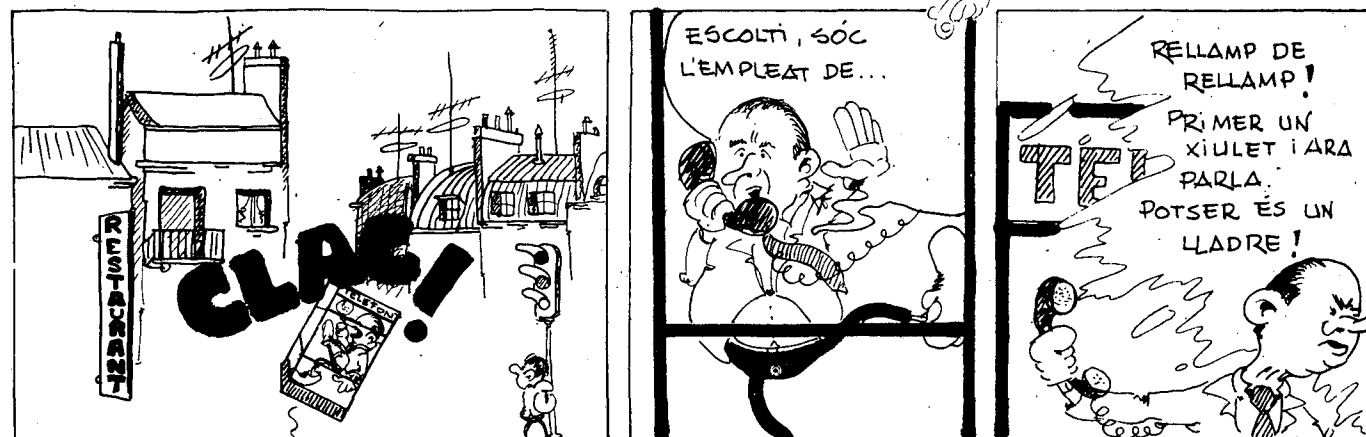
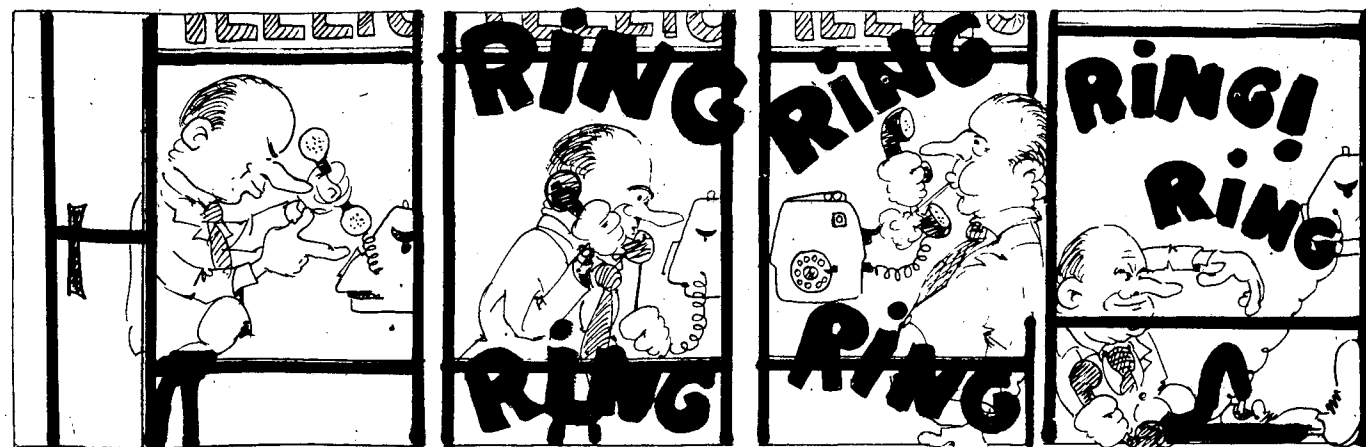
—Mare, jo me l'estimo la Mare de Déu, saps? Només penso que quan van agafar i matar el seu Fill, devia patir molt, oi? Però jo me l'estimo i li reso. Quan ho faig, no sé perquè, estic content.

L'Eixerit

Avet Set — Avet Set —

EN BADOSA i EN BASORA

Avet Set — Avet Set —

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Lluc, capítol 1, versets del 26 al 38 (Lc 1:26-38).

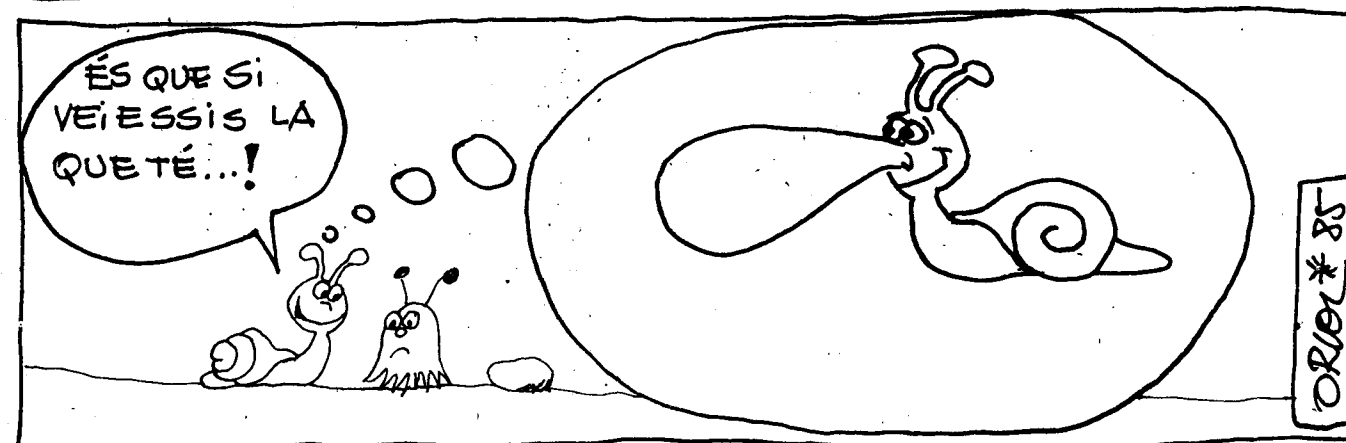
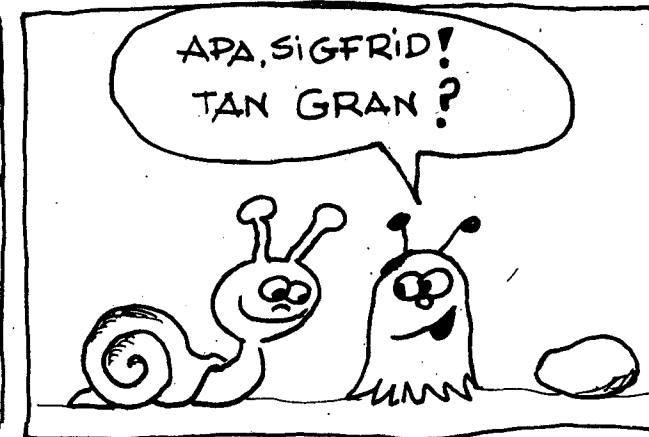
Reflexionem: 1. Enguany, per ser avui diumenge, dia 8, se celebra la Solemnitat de la Immaculada Concepció de la Verge Maria. "Immaculada Concepció", vol dir que des del primer instant en que la Verge Maria fou concebuda al si de la seva mare, Déu l'alliberà de tota mena de pecat. Déu, que ho pot tot, volgué dir aquella que havia de ser Mare de Jesucrist, Salvador de tots els homes, fos salvada del pecat des del primer moment.

2. L'evangeli, amb un estil propi de la Bíblia quan es refereix a l'infantesa dels grans personatges de la Història de la Salvació, narra com Déu va fer saber a Maria que l'havia escollida per a ser Mare de Jesús. Maria que estava promesa amb Josep, però no casada, no entenia com podria ser mare. Déu, "a qui res li és impossible", li feu saber que per obra del seu Esperit, el Verb de Déu prendria naturalesa humana en les seves entranyes.

3. Maria, que tota la seva vida l'havia viscuda oberta a Déu, contestà, creient i humil: "Sóc l'esclava del Senyor que es compleixin en mi les teves paraules". Belles paraules. I el Fill de Déu, començà a Habitar entre nosaltres.

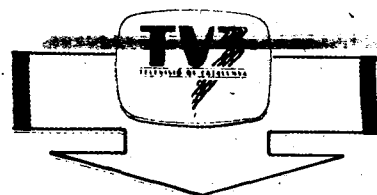
El mossèn

SIGFRID

ORION * 85

Avet Set esllips per a nenes i nens

DIUMENGE

10.45 Matinal a TV3. 12.45 Fi d'emissió. 15.45 El rei Artur. 16.00 La pel·lícula del diumenge: "Horitzons de l'Oest". 17.30 Switch: "Tres ratetes rosses". 18.30 Connecta el micro, pica el start (20). 18.45 Plats de nata. 19.00 Connexions: "Aïr, demà i vostè". 20.00 Vida salvatge: "L'Àliga americana". 20.30 Telenotícies. 21.00 Kiu i els seus amics: "On ets Kiu?". 21.30 Dallas: "Confessions íntimes". 22.30 El dia del pare: "L'home invisible". 23.00 Gol a gol. 24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada - Gol a gol. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 64. 16.00 Digui, Digui... (40) 18.50 Pobles de Catalunya: "Odena". 19.00 Dibuxos animats. 19.10 Fes Flash. 19.40 El llibre Guinness dels rècords mundials. 20.10 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Informatiu cinema. 21.30 Cinema 3: "L'home Omega". 23.30 Arsenal: 24.00 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: "Flappers" - 30 minuts. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 60. 16.00 Aula visual. 18.50 Digui, Digui... - Cap. 40. 19.10 Fes Flash. 19.40 Perifèric. 20.10 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 N'hi ha que neixen estrellats. (Cap. 9). 21.30 Àngel Casas Show. 23.30 Dimensió desconeguda: "Parada a Willoughby". 24.00 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada: Trossos - Curar-se en salut. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - (Cap. 61). 16.00 Aula visual. (Repetició). 18.50 Connecta el micro, pica el start (19) 19.10 Fes Flash. 19.40 Ikonoscopi. 20.10 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Magnum: "Societat limitada". 22.00 Música vista. 22.45 Cicle: Tricentenari Bach, Händel i Scarlatti: "Domenico Scarlatti". 24.00 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.30 TV3, segona vegada: Informatiu Cinema - Àngel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days. (Cap. 67). 16.00 Aula visual. 18.50 Connecta el micro, pica el start (20). 19.10 Finestra Fes Flash. 19.20 Oliana Molls: "Dit i fet". 19.50 Joc de ciència a les portes d'Europa. 20.10 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Heimat: "La reraguarda". 22.00 Curar-se en salut. 22.30 A tot esport. 24.00 Fi d'emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: A tot esport. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days (Cap. 68). 16.00 Aula visual (repetició). 18.50 Pobles de Catalunya: "Abrera". 19.00 Dibuxos animats. 19.10 Fes Flash. 19.40 Johnny Jarvis. Cap. 6. 20.10 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Trossos. 21.30 Històries improvisades: "Amigues inseparables". 22.00 En escena, 100 anys de teatre català: "Josep Maria Benet i Jornet". 22.30 Piano Bar. 23.30 Cinema de mitjanit: "Les senyoretes de Wilka". 01.30 Fi d'emissió.

DISSABTE

10.45 Matinal a TV3: Juvenil i infantil. 15.30 Avanç informatiu. 15.35 El món màgic Bruffi: "La festa a palau". 16.00 Els Barrufets. 17.00 La dona bionica. 17.45 Carrilets. 18.30 Digui, Digui... (10). 18.45 La ruta de la seda. 19.45 30 minuts. 20.30 Telenotícies. 21.00 Vostè jutja. 22.30 Pel·lícula: "Serenata a la claror de la lluna". 24.00 Fi d'emissió.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

10.00 Concert. 10.30 Santa missa - El dia del Senyor. 11.30 Poble de Déu. 12.00 Estudi Estadi. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Dracs i masmorres. 16.05 Autopista cap al cel. 16.59 Si ho sé no vinc. 18.00 Pumuky. 18.25 El Món. 18.55 Avanç informatiu. 19.05 De 7 en 7. 19.30 Punt de trobada. 20.30 Telediari. 2ª edició. 21.05 Mascara: "El desertor". 23.00 Estudi Estadi. 00.30 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Hotel: "Encrucijadas". 16.30 La tarda. 17.30 D'aquí cap allà. 17.05 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Planeta imaginari. 18.55 Així és l'òpera. 20.00 Consum. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Los pazos de Ulloa. Primer episodi. 22.30 L'aventura humana. 23.30 Telediari 3ª ed. 23.50 Telesport. 24.00 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Hotel: "Trayectos finales". 16.30 La tarda. 17.30 Dins d'un ordre. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Els electrofollets. 18.55 Objectiu-92. 20.00 Els comptes clars. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 L'home i la Terra. 21.35 La comèdia musical espanyola. 23.30 Telediari 3ª ed. 23.50 Telesport. 24.00 Testimoni. 00.05 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Hotel: "Perros dormidos". 16.30 La tarda. 17.30 Lletra menuda. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Les aventures del cadell Puppy. 18.55 A mitja tarda. 19.30 Tocata. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Plats trencats: "Domicilio extraconyugal". 21.35 Sessió de nit: "La taberna del irlandès". 23.35 Telediari - 3ª ed. 23.55 Telesport. 00.05 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Hotel: "Nuevos comienzos". 16.30 La tarda. 17.30 L'art de viure. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 El quiosc. 19.30 Al mil per mil. 20.00 MASH: "El comandante Ego". 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 La senyoreta Marple: "El caso de los anónimos". (II part). 22.05 A portada: "Mines i miners". 22.35 Al llindar d'Europa. 23.35 Telediari - 3ª ed. 23.55 Telesport. 00.05 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Hotel: "Espectadores". 16.30 La tarda. 17.30 Un país de sagitari. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Els Biskitts: "Un dia lluvioso". 18.55 Chocky. Ep. 4. 19.30 Al galop. 20.00 Val més prevenir. 20.30 Telediari, 2ª ed. 21.05 Un, dos, tres... 23.00 Pàgina de successos: "El crimen de Don Benito". 23.45 Telediari - 3ª ed. 00.05 Telesport. 00.15 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

11.00 La bola de vidre. 12.25 La quarta part. 12.55 Gent jove. 14.20 Loteria Nacional. 14.30 Diari de sessions. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 David, el Gnom: "David, el mèdico". 16.05 Primera sessió: "El príncep valiente". 18.00 Els savis. 19.00 De pel·lícula. L'equip "A". "Pasajeros insólitos". 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Informe setmanal. 22.30 Dissabte cine: "La extraña pareja". 00.30 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.30 Coratge. Ep. 19. 15.55 La bona música. 17.00 Estrenes TV: "Cuando el circo llegó a la ciudad". 18.45 Els Fraguels. 19.10 Tauromàquia II: "Portugal, punto y aparte". 20.10 Cecília. Ep. 6. 21.00 El dominical. 22.10 Diumenge cinema: "Crimen de doble filo". 23.50 Metròpolis. 00.20 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 D'ací d'allà. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 Taülà d'anuncis. 20.30 La nit del cinema espanyol. 23.30 Últimes preguntes. 24.00 Telediari. 00.30 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Digui, Digui. (10) 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 L'Europa dels joves. 20.30 Temps moderns. 21.35 Don Quixot. Ep. 4. 22.20 Què pintem aquí? 22.50 Busca't la vida. 24.00 Telediari 4. 00.30 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

17.00 D'ací d'allà. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 Suspirs d'Espanya. 20.30 Amb les mans a la masa. 21.00 Fi de segle. 22.30 Jazz entre amics. 23.35 Embòlic. Ep. 31. 24.00 Telediari 4. 00.30 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Jo estimo la Tele. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 A-uan-ba-buluba-balam-bambu. 21.00 Fila-7. 22.05 Cine Club: "Puerto". 24.00 Telediari ed. 4. 00.30 Temps de creure. 00.45 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Enric, parada i fonda. 17.45 Produccions de TVE a Catalunya: Dones per a una època. 18.30 Tres i no res (7). 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 La clau. 24.00 Telediari 4. 00.30 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 La petita Memole (2). 11.00 Tres i no tres. (8). 11.25 Digui, Digui... (40) 11.45 Pleituguensam. 12.15 Espai: Programa cultural. 13.00 Novel·la dissabte: "El príncep regent". Cap. 6. "Déu salvi al Rei". 14.00 Recull informatiu. 15.00 Tot és música. 15.30 Reportatge. 16.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

16.00 Estudi 2. 21.00 La finestra electrònica: "Bach" (1er. capítol). 23.20 Teatre Real. 00.30 Comiat.

SI TÉ VIDEO: LLOGUI LES MILLORS PEL·LÍCULES

A **VIDEOLAR**

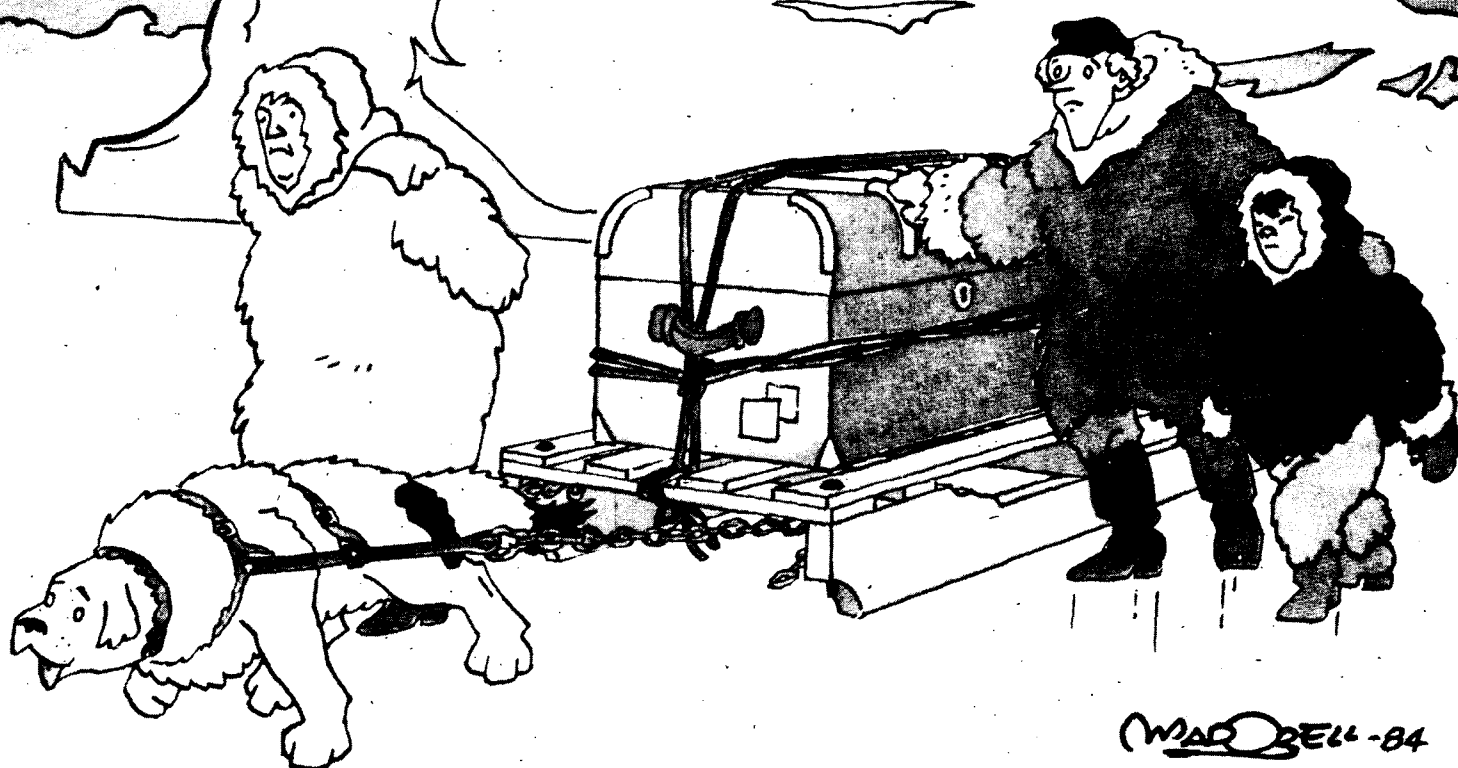
¡VISITIN'S!

- LA SEVA FAMÍLIA VEURÀ EL QUE DESITGIN, NO EL QUE ELS IMPOSIN
- SELECCIÓ I SEGURETAT MORAL DE CADA UN DELS SEUS TÍTOLS
- SERVEI OPCIONAL A DOMICILI

Balmes, 114. P. Baixa (Xamfrà Provenza) Tel. 215 70 71 / 08008 Barcelona

nou "còmic"

EN MASSAGRAN al POL NORD

Col·lecció "MASSAGRAN"

Guió: Ramon Folch i Camarasa

Dibuixos: Josep M. Madorell

Volums publicats:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN
- EN MASSAGRAN i el quadrat màgic
- EN MASSAGRAN al POL NORD

En preparació:

- EN MASSAGRAN i els negrers

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS

MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79 - Tels. 245 72 03/04 - 08013 Barcelona